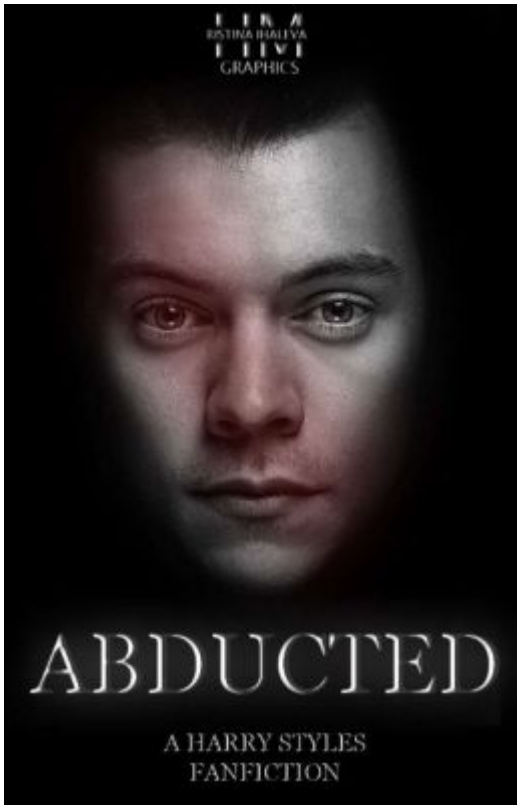
KRISTINA HALEVA
GRAPHICS
ABDUCTED
A HARRY STYLES
FANFICTION

1.

-ИЗАБЕЛ! ВЕДНАГА СЕ ВЪРНИ ТУК! - започна на ми крещи баща ми. С нежелание не върнах, заставайки пред него.

-Какво?! - попитах грубо.

-Няма да ходиш на този купон, разбра ли?!

-Ще ходя където си поискам и ти не можеш да ме спреш! Та аз съм на двадесет и една, по дяволите!

-За мен си все още малко момиченце.

-За теб може би, но вече съм голяма, пълнолетна съм, което означава, че мога да правя с живота си каквото аз пожелая , а от един шибан месец ти ме държиш заключена в стаята ми! - разкрещях се.

-Това е за твое добро, вече ти казах, че враговете ми те търсят и... - прекъснах го.

-Сам го каза...твойте врагове, а не мойте. Защо да търсят мен след като са това врагове, мамка му?!

-Защото знаят, че си важна за мен, че си моя дъщеря. Смятат да използват това срещу мен!

-Защо тогава не търсят Джейк? Той ти е син, нали?! Защо трябва да търсят мен?

-Защото ще е по-лесно да отвлекат теб, а не Джейк. Ти си по-уязвимата от двамата. - баща ми туко-що да не ме нарече уязвима?!

-Щом смяташ, че *твойте* врагове искат да ме наранят, защо просто не ми дадеш пистолет? Много добре знаеш, че мога да се

защитавам... - сега той ме прекъсна.

-Не! Не искам да се замесваш в това, не искам да влизаш в този свят, защото после няма връщане назад, Изабел.

-И отново решаваш вместо мен! Не можеш ли да разбереш, татко, че аз *вече съм* в този свят. Ти ме вкара в него още когато се родих! Заради теб убиха майка ми, нямах нормално детство, защото трябваше да ме научиш как да стрелям с пистолет и как да се защитавам. - за последното може би преувелипих малко. Не съм много добра в боя, но за сметка на това стрелям перфектно.

-Права си. Аз те вкарах в този свят и заради мен убиха майка ти... но да не си мислиш, че аз не страдам за нея?! Аз я обичах, Изабел. Тя беше любовта на живота ми и когато я загубих... когато я загубихме не можех да повярвам.

-Бях дете, на седем години, а Джейк беше на тринадесет. Ти не беше до нас, за да ни подкрепиш, за да ни кажеш, че всичко ще е наред, и че мама е на по-добро място. Ти беше в някой бар наливайки се с алкохол докато не забравиш името си!

-Права си... не бях до вас. Но и аз загубих ценен човек тогава. Знам, че това не е оправдание и в момента мога просто да съжалявам, че не бях до теб и Джейк. Но да излезеш навън в момента е много опасно. Мислиш ли, че майка ти би искала да си в опасност?!

-Стига!Не говори за нея повече. Не можеш да знаеш какво би искала и какво не, защото *тя е мъртва* и то заради теб. Убиха я пред очите ми, но на теб не ти пука, нали?! Ти си егоист, който иска само да контролира всичко и всички, нали татко?! - вече отново крещях. Нали знаете как всеки е преживял някаква болка, онази болка , която оформя по такъв начин, че никога не можеш да си върнеш предишната невинност. Е, убийството на майка ми пред очите ми е моята болка. Вече го преживях... преживях убийството. Все пак беше преди много години. Но ако някой ме накара да си спомня или да разкажа как загубих майка си веднага ще стана емоционална. Нещо, което не обичам да правя...

-Отивай в стаята си, веднага! - изкрещя баща ми. - Не искам да те слушам повече. Тази вечер няма да излизаш от стаята си! Считай се за наказана.

-Майната ти! - изкрещях и отидох в стаята си, за да се приготвя за купона. Той никога не е можел, и никога няма да може да ме спре. Щом искам да отида на този купон ще отида!

Взех телефона си и набрах номера на Мери, най-добрата ми приятелка. Тя ми беше звъннала по-рано през деня, за да ми каже за купона.

-Да? - попита тя вдигайки телефона.

-Ще дойда да купона. - казах кратко. Не съм по обясненията. Винаги просто казвам каквото имам за казване.

-Супеер! - чух я как се радва. - Той ще е в къщата на О'Конър. Ела пред моята къща към десет (22:00) часа и ще отидем пеша, става ли?

-Става. До после. - казах и затворих.

Имах час да си избере дрехи, да се облека, да изляза от нас без никой да забележи и да стигна до къщата на О'Конър. Лесна работа. Или поне часта с дрехите.

От гардероба си извадих първите черни дрехи, който видях. Това бяха черни дънки и блуза дълга до малко под пъпа. Обух маратонките си и извадих черното си кожено яке оставяйки го на леглото. Вечерта става студено, а и без това не съм по разголването, така че.

Излязох от стаята си и видях Самюел. Баща ми го беше сложил пред стаята ми, за да имам охрана ако случайно реша да избягам. Добре си се сетиш татко... Почти.

-Хей Сам. - така го наричах на галено. Той беше тридесет и три годишен мъж, женен и с две деца. Черната му коса беше къса, а очите му са в светъл нюанс на кафявото.

-Госпожице Изабел. - каза той. - Мога ли да Ви помогна с нещо?

-Стига с това "госпожице" и моля те спри да ми говорих на "вие". Така се чувствам стара. - казах и се засмяхме.

-Добре. Изабел, какво има? - попита.

-Така е по-добре. Тъй като не мога да излизам от стаята си ще те помоля да ми донесеш вода и нещо за ядене тъй като не съм вечеряла. - казах.

-Считай го за готово...но ще трябва да изчакаш поне двадесет минути, за да имам време да приготвя нещо за ядене.

-Да, добре. Няма проблем. Когато е готово ми чукни на вратата, ще съм вътре. - казах, а той кимна и не след дълго изчезна от полезрението ми.

Време е и аз да се позабавлявам малко!

Авторски бележка:

Това е първа глава от новата ми история... 😘

Надявам се да ви е грабнала, защото това е целта ми. ❤❤❤

Сигурно ще качвам по-рядко от колкото качвах в Sold поне в началото. И само да кажа, че ужасната корица, която сложих е временна и скоро ще я сменя. 😂❤

Обичаме Вии! ❤💛💚💖💙💓❤💛💚💖💙💓❤💜💖💕💖💟
💗💙💕💙💛💜💝💖💗💛💜💛💙💖💖💝

2.

Време е и аз да се позабавлявам малко!

Влязох в стаята си, за да взема черното си кожено яке, което преди малко бях оставила на леглото си. Облякох го, а след това бръкнах в един от шкафовете до леглото си изваждайки от там зареденият ми пистолет, който пазя за, така да се каже спешни случаи.

Исках да съм сигурна, че ако все пак се случи нещо ще мога да се защитя. След като го прибрах излязох от стаята, затваряйки внимателно вратата. Внимавах някой да не ме чуе, защото ако това се случи няма да отида на купона.

Не ме разбирайте погрешно. За мен най-важното нещо в момента не е да отида на глупавия купон, а да докажа на баща си, че не съм в опасност, а мисля, че това е единственият начин.

Според мен е логично враговете му както той ги нарича да търсят не мен, а Джейк, брат ми, просто защото би трябвало той да наследи баща ми в незаконният бизнес, с който се занимава. Не аз, а той. Което значи, че той ще им е пречка, а и ако убият него няма да има кой да наследи бизнеса... и не, аз не съм вариант, поне не в този случаи.

Стаята ми беше на първият етаж на голямата къща, в която живея заедно с баща си, няколко от неговите хора и две прислужници. Брат ми се махна от тук още когато навърши осемнадесет.

Приближих се до входната врата и я отворих внимателно. Попринцип винаги отпред пред къщата има охрана, но днес е петък, а в петък баща ми винаги ги отпраща. Има точно четири часа между петък и събота през който пред къщата няма охрана. И смятам да ги използвам до последната минута... всъщност

даже до последната секунда. Знам, знам... преувеличавам.

Излязох от нас и затворих входната врата толкова внимателно както и когато я отворих.

Запътих се към къщата на Мери и не след дълго стигнах. Тя живееше близо до мен, което си беше предимство.

Почуках на вратата и минута по-късно когато тя ми отвори я видях стояща пред мен и в целия ѝ блясък. Беше облечена в кърваво червена прилепнала по тялото рокля.

-Ще тръгваме ли?- попитах я, а тя се усмихна весело и кимна.

****

-Е, как се чувстваш? - попита ме Мери докато ходихме към къщата на О'Конър за купона.

-Добре, ти? - попитах я.

-Из, знаеш какво имам в предвид. - каза ми тя.

-В какъв смисъл знам какво имаш в предвид. Ти ме попита как съм, а аз ти отговорих.

-Добре, а готова ли си?

-Готова за какво? - попитах неразниращо.

-Готова да правиш секс, момиче!

-Да правя секс?! - попитах изненадано.

-Ами даа... все пак вече си на двадесет и една, а още не си... знаеш...

-Да и определено няма да го направя с някой който срещна за първи път и то на някакъв глупав купон.

-Решението е твое Из, но ако все още чакаш принца на бял кон, знай, че такива вече няма. - аз не казах нищо повече. След около десет минути вече бяхме на купона. Не си спомням къщата на

О'Конър да е чак толкова голяма, но какво пък, не се оплаквам.

С Мери отидохме в кухнята където се намираше всичкият алкохол. Имаше и шотове с текила. Всяка от нас си все по двадесет от тях и седнахме на масата където решихме, че ще си направим състезание, която първа изпие всичките си двадесет шота ще спечели.

Казахме старт и започнахме на пием, движехе се почти заедно, но след десетия шот Мери драстично намали темпото и аз взех преднина. След петнадесетия шот вече бях пияно, но продължих да пия докато не изпих всичките шотове и не победих Мери. Да... обичам да печеля дори и да изгубя за малко здравия си разум. А точно това правеше алкохола с мен. Караше ме да мисля като друг човек, да се държави като друг човек. Всъщност това е вторият път, в който пия, с първият беше преди няколко години. Не съм голям фен на алкохола.

-Хайде да потанцуваме. - каза Мари и ме хвана за ръката. Излязохме от кухнята и не след дълго вече се поклащахме в ритъма на музиката и събирахме погледите на мъжката аудитория.

Изведнъж някакъв странен тип се доближи до Мери и започнаха да танцуват заедно, а аз останах да танцувам сама. Не ми пречеше и продължих с действията си.

След около половин един час прекаран в бурни танци реших, че преди да си тръгна е време за още едно питие.

Тъй като Мери все още танцуваше с непознатия отидох сама в кухнята. Взех си чаша и си налях малко уиски , което погълнах поста по-бързо от очакваното, затова си налях още една чаша. Седнах на барплота и тъкмо да започна да пия втората си чаша когато някой влезе в кухнята.

-Изабел. Това ти ли си? - беше О'Конър. Той организира партито

-От плът и кръв. - каза, а той се засмя.

-Сама ли си? - попита ме.

-Може би - отговорих му и надигнах чашата отпивайки от нея една глътка.

-Не си се променила изобщо.

-Това проблем ли е О'Конър?

-Не. Изобщо не. - каза той и се приближи до мен. Тъкмо щеше да каже нещо, когато аз казах:

-Виж... знам какво искаш, така че си спести думите. Това, че съм пияна не значи, че ще ти се вържа! - тонът ми беше груб. Слязох от барплота , изпих всичкият алкохол останал в чашата и заобиколих О'Конър излизайки от кухнята, а след това и от къщата.

Явно вече беше време да си тръгвам от купона. Часът беше 2:30 сутринта, ще стигна до нас преди охраната да се появи.

Докато ходех реших да пиша на Мери, за да знае, че съм си тръгнала, след като ѝ писах прибрах телефона в джоба на коженото си яке.

Ходех около десет минути, но изведнъж спрях. Бях сигурна, че някой върви зад мен затова се обърнах рязко, но там нямаше никой.

Изведнъж усетих, че някой хваща ръцете ми, така че да не мога ги мърдам.

Май е време за план Б...

Авторска бележка:

Първо бих искала да ви попитам нещо, което не е свързано с историята, но все пак...

Тъй като вчера прочетох оценката за профила си (име, псевдоним и снимките в профила, както и описанието) , която не беше никак добра реших да променя някой неща, като започнах от името и сега всичко е различно.

***Ноо…* Ако някой от вас има предложения за някакво хубаво име или псевдоним, който да си сложа моля да ми каже, защото тези, който аз сложих не са от най-добрите. Знам, че това трябва да си го измисля сама, но нещо не мога… 🙈🙉**

Благодаря предварително.

А сега към новата глава от историята. Надявам се да ви е харесала, ще се радвам ако оставите мнението си за нея в коментарите и ви благодаря за подкрепата! ❤❤❤

Нова глава ще има след два или три дни. ❤

***Обичаме Ви!* ❤❤❤❤❤❤**

3.

Май е време за план Б.

Вдигнах десния си крак, а след това с всичка сила го стоварих върху този на човека който предполагам се опитваше да ме отвлече. Усетих, че отхлаби хватката си и веднага се възползвах от това, като с лекота се измъкнах от ръцете му и без да чакам и мих повече започнах да бягам.

В този момент ми идваше да крещя от радост, че не съм от момичетата, който носят обувки на високи токчета. Може и да съм малко задръстена, но в този случай тази моя страна ми помага.

Започнах да чувам стъпки зад себе си и знаех, че той ме следва. Знаех, че е мъж, защото е невъзможно жена да ми се опълчи, а и човека който ме хвана преди малко имаше доста масивна фигура. Не е възможно да е било жена.

Досега бягах само направо, но реших, че е време да му се измъкна, защото вече едвам бягах, а и голямото количество алкохол, което погълнах изобщо не ми помагаше. Усещах как не след дълго ще повърна доста здраво.

Завих зад един ъгъл и май това беше най-глупавото нещо, което съм правила някога, защото се озовах в задънена улица.

А по-лошото беше, че едвам се държах на краката си. Не Изабел, остани будна и на краката си, наредих си сама.

Тъкмо когато си помислих, че това е краят и ще бъда хваната се досетох, че си взех пистолет преди да тръгна.

Точно когато реших да го извадя на около петнадесет метра от мен видях мъж. Беше твърде тъмно,за да го видя ясно, но бях

сигурна, че е този който ме гонеше. Не знам от къде... просто бях сигурна.

Извадих пистолета и го насочих към него, но ръката ми започна да трепери страшно много и като цяло едвам го държах.

Започна да ми се вие свят и свалих ръката си, а заедно с нея и пистолета и се подпрях на стената, за да не падна на земята. Той започна да се доближава бавно към мен.

-НЕ! НЕ СЕ ДОБЛИЖАВАЙ! ЩЕ СТРЕЛЯМ! - изкрещях и отново вдигнах пистолета, но този път с две ръце, а след това го насочих към него. Не трябва да се предавам, както и не трябваше да пия толкова много! И може би... само може би трябваше да послушам баща си.

-Изабел Маккейн. - каза той. - Мислех, че слуховете за теб са били доста преувеличени, но очевидно са били напълно верни.

-Какво? Кой си ти?! - попитах го като гледах да задържа пистолета вдигнат, но в момента това въобще не беше лесна задача. Той не ми отговори , но за сметка на това започна да се приближава бавно към мен. Реших, че трябва да стрелям и натиснах спусъка на пистолета, но той сякаш разбрал какво ще правя се мръдна секунда преди куршума да прелети покрай него. По дяволите, не го уцелих!

След това се насочи към мен, но вече не ходеше бавно, а дори мога да кажа, че се движеше бързо.

Страх скова тялото ми. Никога преди не съм попадала в подобна ситуация, дори не съм си и представяла, че това ще се случи, още по-малко днес. Защо точно днес?! Защо точно когато реша да пия?!

Когато беше на около пет метра от мен спря да се приближава. От толкова близо ясно можех да забележа, че е долу горе на моята възраст, но тялото му беше поне два пъти по-голямо от моето.

Изведнъж от някъде излязоха още четири мъже, отново долу горе

на моята възраст.
Вече сериозно започвах да се притеснявам. Имам в предвид... не ми се умира, а знам, че тези тук ще ме убият. Колкото и да ми е гадно да си призная баща ми беше прав. Може би ако успея да му звънна без да говоря ще се досети, че става нещо и ще прати някой от хората си да ме спасят... така де... да ми помогнат малко.

Те отидоха до мъжът който ме подгони и вече бях сигурна, че нямам шанс.

Преместих пистолета, така че да съм го хванала само с една ръка, а с другата внимателно бръкнах в джоба, така че да не забележат какво правя. Или поне ако ще забележат да не е веднага.

Успях да намеря номера на баща си и го набрах без да вадя телефона от джоба си, но точно в този момент започна да ми се вие свят.

Очите ми започнаха да се затварят. Не, не, не, не! Не сега! По дяволите!

Усещах, че скоро ще загубя съзнание, но май преди това ще упувръщам всичко тук.

Ръката ми, в която държах пистолета започна да се смъква бавно надолу и, по дяволите правех всичко по шибаните си сила, за да я задържа във въздуха, но напразно.

С последни сили преди да припадна успях да натисна спусъка. След това зачаках силния и неизбежен удар със земята, но такъв не последва. Някой ме беше хванал.

Последното което чух преди мракът да ме погълне напълно беше мъжки вик. Значи все пак успях да простреля някой макар и в такова състояние...

Авторска бележка:

Надявам се главата да ви е харесала и съжалявам ако има правописни грешки.

Какво мислите за историята до тук?

А за Изабел?

Обичаме Ви! ❤ ❤ ❤ ❤

4.

Отворих бавно и мъчително очи. Вратът ми беше схванат, имах чувството че ще повърна и главата ми пулсираше от болка. Явно вчера съм пила доста повече от колкото е трябвало.

Последното, което си спомням е, че с Мери пиехме шотове. След това ми е тъмна Идния. Какво, по дяволите съм направила?! В какво съм се забъркала?!

Огледах се, за да видя къде се намирам. Очевидно бях в някакво мазе. Опитах се да се измъкна, но останових, че съм здраво завързана за стол. Въжето, с което бях завързана беше доста стегнато и успях само да се нараня, но не и да се измъкна.

След около две минути прекарани в отчаяни опити да се измъкна от тъпото въже започнах да чувам приглушени стъпки и гласове. Който и да ме беше отвлякъл сега идваше насам.

Не след дълго се чу отключване на врата, а малко след това и вратата на мазето се отвори. През нея влязоха двама непознати за мен мъже. (Не е никой от момчетата.)

-Виж Бил... кучката се е събудила. - каза единият на другият и двамата се засмяха. Гледах да не им обръщам внимание. Всъщност в момента ми е толкова зле, че *доста трудно* думите им биха привлякли вниманието ми.

-Хм... мисля, че принцесата ни игнорира. - започна да изтъква факти единия, а другия му отговори:

-Да,така е. Какво ще кажеш да ѝ дадем един урок. Шефа едва ли ще се ядоса. - чак сега удостоих двамата изроди пред мен с поглед. Погледнах ги с омраза виждайки широките усмивки, който се бяха появили на грозните им лица.

Единият застана пред мен, а в следващият момент усетих как юмрука му се стоварва върху лицето ми с всичка сила. Не издадох нито звук, но главата ми се извъртя на една страна заради не лекия удар.

Мъжът стовари юмрука си върху лицето ми още поне пет/шест пъти. Устната ми вече отдавна кървеше и от двете страни.

След като ме удари още няколко пъти се мръдна от мен и пред мене застана другия мъж, който също започна да ме удря. Вече ми се виеше твърде много свят, въпреки, че бях седнала.

Чух, че вратата отново се отваря, но не можех да видя, кой влиза, защото тялото на мъжа, който ме налагаше пречеше доста.

Той спря да ме удря и се обърна бавно към вратата, а аз отпуснах тялото си на стола.

Това болеше доста повече от очакваното.

-Какво, по дяволите правите? - чух студен глас да задава въпроса предполагам към копелетата, който си мислят, че когато някой ги игнорира е края на света.

-Н-ние... - започна с трепереш от страх глас единия, но не каза нищо повече.

-Вие, вие, вие... ВИЕ КАКВО? - започна да крещи притежателя на студения глас. - Изчакайте отвън, защото имаме да си поговорим много сериозно, а и може би за последно. - следващото нещо, което чух беше отварянето , а след това и затварянето на вратата.

Вдигнах вече крайно изнервения си поглед. Пред мен стояха четирима мъже. И четиримата бяха красиви, но вниманието ми определено беше привлечено от най-високият. Виждах, че е с кафява коса, но ми беше твърде зле, за да се средуточа и върху останалите черти на лицето му, затова просто не си направих труда.

Нещо в него обаче ми крещеше, че той е виновен, че съм тук в момента.

-Я виж ти. Бойният ангел най-накрая се събуди. - каза най-високия и изцъка с език.

-Всъщност... - започнах. - се събудих преди около двадесет минути. - казах и се усмихнах леко.

-Изабел Маккейн. - каза той и се приближи до стола, на който бях вързана. - Явно си по-забавна от колкото очаквах.

-Явно просто очакванията ти не са били големи, Айнщайн. - направих малка пауза след, което продължих. - Радвам се, че си поговорихме. Беше ми страшно приятно, но за съжаление сега е време да ме пуснете.

-Кротко красавице. За къде бързаш? Та ние едва сега започваме. Просто си дръж езика зад зъбите, за да не си навлечеш неприятности.

-Майната ти, боклук. - изплюх вече ядосана и започнах да се дърпам в опит да се измъкна. Искам да се махна от тук! Той се изсмя и се приближи.

-Ти май не разбираш от дума. - каза и хвана брадичката ми.

-О, разбирам , но са ме учили да не говоря със знаеш...боклуци. - казах и се подсмихнах. Дори и в това състояние успявах да се шегувам.

-Ти май не знаеш с кого си говориш. - каза очевидно опитвайки се да ме стресне. Един от другите мъже се засмя тихо.

-Момчета излезте за малко, с червенокоската искаме да си поговорим насаме. - каза и направи знак на останалите да излязат.

Чу се затварянето на вратата , а след това той взе стол и седна срещу мен.

Не знам защо, но мисля, че това ще бъде дооста дълъг ден...

Авторска бележка:

Хорааа.... големият въпрос днес еееее...

Какво мислите за Изабел? Харесвате ли я или не и защо? Харесвате ли характера ѝ и така нататък... ?❤🤔

Обичаме Вии и ще се радвам ако отговорите на въпроса. ❤❤❤

5.

Не знам защо, но мисля, че това ще бъде дооста дълъг ден...

-Сега...след като очевидно не знаеш кой съм, аз съм Хари Стайлс и с баща ти преди време работихме заедно , но той започна да си прави каквото иска без мое знание и както се до сещаш без мое съгласие. Предполагам ,че умница като теб се досеща, че това изобщо не ми хареса. - каза докато потропваше леко с пръстите си по облегалката на стола.

-Аз какво общо имам? Това е между теб и баща ми. - повдигнах вежда въпросително.

-Ти, скъпа, ще си нещо като разменна монета тук, докато баща ти не се изплати, а ако това не стане ще го убия, а след него и цялото ти семейство. - каза спокойно все едно говори как е прекарал скапания си ден.

Преди да успея да кажа каквото и да било телефона му звънна, той го извади от джоба си и вдигна.

-Какво? - попита той грубо човека от другата страна. След едноминутна пауза през която само държеше телефона до ухото си той отново заговори. - Доведете го тук веднага! - след тези думи той затвори телефона и ме погледна весело.

-Няма да повярваш кого са хванали хората ми. - каза той с надсмешка. Аз не му отговорих. Знаех, че това не е въпрос и бях напълно сигурна, че са хванали баща ми.

-Добре. Щом не се сещаш, ще ти кажа. Или по-точно ще ти покажа. - той стана от мястото си и отиде до вратата удряйки я два пъти. След това се отдръпна, а секунда по-късно през нея влязоха мъжете, който мръсникът преди малко отпрати...

Но тримата мъже не бяха сами. Двама от тях държаха баща ми. Очите ми се разшириха виждайки го. Изглеждаше добре, явно не са го удряли.

-Едуардо Маккейн. - каза Стайлс сякаш , за да ме увери, че баща ми е тук.

-Изабел! Кой ти направи това? - попита баща ми гледайки ме със смесица от емоции. Гняв, любов, изненада. Бях толкова шокирана от присъствието му тук, че не можех да намеря думи, за да му отговоря...за да кажа каквото и да било. - Тя какво прави тук, Стайлс?! - попита баща ми обръщайки се към него. -Всичко това е между мен и теб. Не замесвай и дъщеря ми! - разкрещя се той.

-Да я замесвам? Тя е замесена отдавна. Да не си мислиш, че само аз я търсех, за да ти отмъстя?! - той се засмя. - Познавам още поне трима наркобоса, а и не само, който ще платят луди пари, за да им я дам. За да ти отмъстят за нещо, което *ти* си направил! Ти я замеси Маккейн. Замеси я в нещо, от което няма измъкване!

-Пусни я и ме убий! Нали това искаш?! Да ми отмъстиш! Просто ме убий... - той го прекъсна.

-Никога не съм искал да те убивам, а само да страдаш. И ти ще страдаш чрез нея! Изведете го от тук! - изкрещя и тримата мъже изведоха баща ми от мазето въпреки съпротивата му.

-Жалко, че няма да можете да се сбогувате, а?

-Не го убивай! - казах по-рязко от колкото трябваше.

-Защо да не го правя? Защо да не го убия, червенокоске? Дай ми една причина... - не обърнах внимание на прякора, който ми измисли, а вместо това казах:

-Ще направя всичко... просто не го убивай. - гледах докато говоря да не издавам, че ме е страх и мисля, че успявах да го заблудя. Явно съм изпипан актьор.

-Всичко ли?- подсмихна се дяволито може би дори някак перверзно или просто ми се е сторило.

-Да. Всичко. - казах.

-В такъв случай искам да си моя.

-В какъв смисъл да съм твоя? - наистина не разбирах какво има в предвид.

-Във всеки един смисъл, за който можеш да се сетиш. Ти ще си моя, тялото ти също. - ако не бях здраво завързана за тъпия стол щях меко казано да откача чупейки всичко, което видя. Това не трябваше да се случва така.- Явно имаш нужда да ти разясня...ще те чукам когато, където и както си поискам. Ти няма да имаш право на глас. Ще решавам само аз. - каза подпрян на ръката си. Трябваше да слушам баща си, но не. Аз трябваше да отида на тъпия купон и да се напия като за последно. Защо пък не?! - Избирай, защото не вярвам да искаш да убия скъпоценния ти баща пред очите ти. - казвайки това пред леко замъгленият ми поглед излезе майка ми. Мъртвата ми майка убита заради мен. Сцената на убийството ѝ се разигра пред очите ми и от тях започнаха да капят горчиви сълзи. Трябваше да направи нещо... да ѝ помогна. И сега тя щеше да е добре, да имам майка... да съм щастлива.

-Не! Това...това няма как да стане! Трябва да има и друг начин! - казах.

-Не забравяй кой определя правилата тук. - каза. - Не, нямаш друг избор. - каза и взе телефона си. Набра някого и зачака. - Зейн...Да...оттърви се от него и да се залавяме за работа. - каза, а аз се паникьосах. Бях сигурна, че говореше за баща ми.

-НЕ, ЧАКАЙ! Аз...

Авторска бележка:

Какво мислите за новата глава?

Надявам се да ви е харесала и съжалявам ако има правописни грешки.

Сега... ***тъй като в миналата глава ви питах какво мислите за Изабел сега ви питам:***

Какво мислите за Хари? (Който не отговори ще се засегна да знаете... joke , но все пак. 😂) 💖👄

Обичаме Вии! ❤️🤍💙💜🤎🖤💖💅💖❤️🤍💙💜🤎🖤💖💅💖

6.

-НЕ, ЧАКАЙ! Аз...Съгласна съм...имаме сделка, просто го остави да живее. - казах и той се подсмихна отдръпвайки телефона от ухото си и затваряйки.

-Припомни ми... каква точно беше сделката? - погледнах го странно. Погледът ми казваше нещо от сорта на "ти сериозно ли" , но разбрах, че не се шегува. Наистина иска да повторя каква е сделката. Преглътнах тежко.

-Ако се съглася да бъда твоя...няма да убиеш баща ми. - казах като се стараех да не заеквам. Никога не съм заеквала и няма да го направя само , защото ме е страх *малко* от този безчувствен идиот.

-От части да, но и не. Не е така. Ако се съгласиш да те чукам когато, както и където си поискам без *ти* да имаш право на избор... На кратко, ако бъдеш моя секс играчка...Тогава ще оставя баща ти да си живее безсмисления живота.

-Докога... докога ще е това? - попитах.

-Докато не ми омръзне да те чукам до припадък! - каза той. Кимнах отвеяно. Наистина не ми беше добре, но в момента това няма значение.

Той дойде до мен и ме отвърза. След като въжето вече не беше притиснато в кожата ми усетих гадна болка в китките ми, по който имаше рани.

Станах внимателно от стола. Той дойде до мен и ме хвана опитвайки се да ми помогне. Аз се дръпнах рязко от него. Не исках да ме докосва.

-Мога да ходя и без помощта ти! - казах. Той ми направи знак да

тръгна пред него и аз се запътих към вратата с бърза крачка, което беше грешка, защото отново ми се зави свят. Хванах се за главата и загубих равновесие. Усетих, че падам към земята но *той* ме хвана преди удара с нея.

-Очевидно не можеш да ходиш без помощта ми. - каза той и ме вдигна на ръце. Всичко това може би просто ми дойде в повече. Отпуснах измореното си тяло в ръцете му и небслед дълго мракът ме погълна.

Гледна точка на Хари

Вдигнах я като на ръце, тя не се съпротивляваше, а напротив. Дори се отпусна в ръцете ми.

Излязох от мазето. Пред вратата бяха момчетата без Найл, заедно с Маккейн. Когато видя дъщеря си в ръцете ми той се опита да се измъкне от здравата хватка на Зейн и Лиам, но не успя. Луи беше до тях готов да го удари, но аз му направих знак да не прави нищо.

-КАКВО СИ Ѝ НАПРАВИЛ КОПЕЛЕ ТАКОВА?! - разкрещя се Маккейн.
Винаги и за всичко аз съм му виновен! Явно нищо не се е променило.

-Нищо не съм ѝ направил, Маккейн. Просто не ѝ беше добре. - казах спокойно. Още докато беше завързана за стола ясно виждах, че изобщо не ѝ не добре.

-Къде я водиш? - вече говореше спокойно.

-В новата ѝ стая.

-Нова стая?! Какво означава това Стайлс?

-Означава, че дъщеря ти сключи сделка с мен, за да спаси жалкия ти животец. - направих малка пауза след, което казах. - Махнете го оттук! - Зейн и Лиам кимнах и запознаха на го дърпат към стълбите който водят към къщата.

-Ще съжаляваш Стайлс! Само ако я докоснеш и с пръст, ако и

косъм падне от главата ѝ кълна се ще те намеря и ще ми се молиш да умреш по-бързо. - започна да крещи Маккейн и да се дърпа, но момчетата го бяха хванали здраво и скоро той изчезна от полезрението ми. Луи остана с мен.

-Как е Найл? - попитах докато се качвах по стълбите с Изабел на ръце, а Луи ходеше зад мен.

-Доста гадно го е простреляла, но нашите доктори извадиха куршума от кракът му, така че ще се оправи.

Когато вече бяхме в къщата аз се насочих към стаята, в която ще оставя Изабел за сега. Луи каза, че отива да помогне на момчетата и ще се върнат заедно.

След като стигнах до стаята , в която смятам да остане Изабел отворих вратата, тя беше средна на големина. Оставих я внимателно на леглото и седнах на стола до него.

Не мога да разбера защо припадна. Когато я отвличахме бях наясно защо припада. Беше очевидно, че беше пила много повече от колкото тя и тялото ѝ можеха да понесат.

А след разговора с нея днес вече знам точно каква е. Недоверчива, твърдоглава и определено голям инат , също така изглеждаше някак си наранена когато я заплаших, че ще убия Маккейн, тоест баща ѝ пред очите ѝ. В този момент сякаш си спомняте нещо, а след това очите и се напълниха със сълзи, който тя се опита да прикрие, но не успя. Не и от мен.

Мислите ми бяха прекъснати от внимателното отваряне на вратата на стаята. През нея влязоха момчетата.

-Какво ще правиш с нея, Хари? - попита ме Лиам. - И за каква сделка говореше?

-Сделка между мен и нея, очевидно.

-Каква? - намеси се Зейн.

-Ако се съгласи да е моя няма да убивам Маккейн.

-И тя съгласи ли се? Изглежда доста твърдоглава.

-Първоначално отказа, но след като я заплаших, че ще го убия се съгласи.

-Значи си я принудил?

-Да.

-Внимавай с нея. - предупреди ме Зейн.

-И защо? Тя не е опасна. Това, че прострелях Найл не... - той ме прекъсна.

-Не казвам да внимаваш, защото е опасна, а защото тя е точно от твоя тип момичета.

-Да не си мислиш, че ще се влюбя в нея?! Това няма как да стане. Никога не съм обичал и няма да обичам... още по-малко дъщерята на Едуардо Маккейн. Искам само да я чукам както правя с всички, тя няма да е изключение!

Погледнах я и забелязах, че се събужда. Казах на момчетата, че искам да остана на саме с нея и те излязоха.

Време е да я накажа за лошото ѝ държание...

Авторска бележка:

Хорааа... това е новата глава. Надявам се да ви е харесала, защото следващата сигурно няма да е от любимите ви... поне така мисля... 💭🤔🙈

Обичаме Вии! ❤🤍💚💙□💕💖💞💓❤🤍💚💙□💕💖💞💓

7. 🔞

Време е да я накажа за лошото ѝ държание.

Гледна точка на Изабел

Бавно отворих очи. Все още усещах умората в тялото си, но определено не беше толкова много колкото преди да заспя.

Първото нещо, което забелязах, беше, че навън вече е тъмно. Явно съм спала доста. Всъщност аз не знаех колко е часа и когато се събудих завързана в мазето, така че...

Осъзнавайки, че съм будна рязко станах на леглото , така че да съм в седнало положение.

Усетих нечие друго присъствие в стаята. Не бях сама. Обърнах се, така че да видя кой още е в стаята и видях, че на стола до леглото, на което бях легнала беше онзи мъж. Хари Стайлс.

-Защо съм тук? Какво правиш *ти* тук? - попитах с леко сънен глас.

-Тук си, за да започнеш да изпълняваш задълженията си, според сделката ни. А аз съм тук, защото вече ще спим в една стая. - отговори ми спокойно.

-Какво? Няма да спим в една стая. Аз...не може. Това не влизаше в сделката ни. - казах разгневено.

-Е, вече влиза освен ако не искаш да убия баща ти. - извъртях раздразнено очи. За пореден път нямах избор. Кимнах в знак, че съм съгласна.

-Радвам се, че промени решението си, червенокоске. А сега ще те накажа за това лошо държание. - каза Хари, а аз се стреснах ,но

въпреки това не успях да реагирам на време когато той стана бързо от стола и се надвеси над мен.

Започна да целува вратът ми. Чувството беше по-скоро неприятно и определено твърде непознато, за да ми хареса от първия път.

Издадох стон породен от болка, когато той впи зъбите си в кожата ми и остави болезнена смучка върху нея.

Погледна към голямата смучка и се усмихна предполагам на творението си, а след това погледът му се заби в устните в устните ми.

Бясно ги атакува и поиска достъп, който аз не му го дадох. Той свали ръцете си към дупето ми и го стисна грубо. Изстенах, а той само това чакаше, за да успее да вкара езика си в устата ми.

-Отвърни ми! - заповяда ми той отделяйки се от целувката, но след това отново ме целуна. Нещо в тона му ми подсказа, че ако не му отвърна ще стане по-лошо, а и ако му отвърна сега може би няма да иска нищо повече от мен.

Няколко секунди след като започнах да му отвръщам той отново се отдели от целувката като стана и от леглото. Въздишах облекчено. Явно беше само това.

-Стани. - заповяда ми той. Погледнах го странно. Защо иска да ставам?! Както и да е, предполагам, че ако го слушам ще ме остави на мира.

Станах от леглото заставайки точно пред него.

-Сега се съблечи. - чувайки това пулсът ми рязко се ускори, а очите ми се разшириха от изненада.

-Какво? Защо да го правя?

-Аз ли да те съблека?! Добре! - каза той и тръгна към мен, аз инстинктивно започнах да ходя назад докато естествено гърбът ми не опря в стената. Той застана много близо до мен, хвана блузата ми и буквално я разкъса. Стреснах се, но истинската

изненада дойде, когато той ме притисна още по-силно и грубо към стената. Хвана ръцете ми с една негова и ги вдигна над главата ми.

Усетих, че свободната му ръка се опитва да разкопчее ципа на дънките ми. Започнах да опитвам да се измъкна , но той беше много по-силен от мен и всичките ми опити бяха напразни. След много опити той успя да разкопчее дънките ми и ги свали до средата на бедрата ми, след което ме бутна на леглото, където отново застана над мен и ги свали (дънките) напълно от мен. Останах само по бельо под него и, по дяволите идваше ми да потъна в земята от срам.

-Не, не искам, не искам. Не сега...- опитах се да се измъкна от него, но той само погледна неодобрително.

-Тук не ти, а аз определям кога, ясно? - натърти на ясно. Усетих как очите ми се навлажняват, знаех, че сега не е момента да плача. Не е момента да показвам слабост и то пред него, но просто не можех...

Кимнах в знак, че съм го разбрала. Честно, колкото и да ми е трудно да си го призная страх ме е и то доста.

Мери ми беше разправяла за своя първи път... каза, че я е боляло доста, но се опитала да издържи заради приятелят си.

Нещо ми подсказваше, че той ще бъде доста груб, а аз въпреки, че съм на двадесет и една не се чувствам готова да го направя... още повече с някакъв непознат, който ме отвлече и ме заплашва с живота на баща ми.

Той започна да оставя целувки по ключиците ми, а след това стигайки до гърдите ми махна черният сутиен, с който бях.

Наистина давах всичко от себе си, за да не заплача и за сега ми се получаваше.

Той започна да ближе,хапе и смуче едното ми зърно, а другото местеше между пръстите си, като на няколко пъти ме заболяваше.

След като отдели достатъчно време на гърдите ми той свали бикините ми. Аз видимо се напрегнах. Той свали и боксерките си, а виждайки приятелят му започнах да изпитвам още по-голям страх от предстоящото.

Затворих очи и усещах, че скоро ще се разплача, а не исках да показвам слабост, не трябва...

Авторска бележка:

Не знам на колко от вас главата ви хареса ама да има там... 👄

Опитваме се да изградим Изабел като силен образ, характер и така нататък, но не знаем дали ни се получава... дано да става нещо...😈💔

Обичаме Вии! ❤️🤍🖤💜🤎💕💖💞💗❤️🤍🖤💜🤎💕💖💞💗

8. ⑱

Очите му се забиха в мойте ,от който излезе една сълза. Не се опитах да я спра просто, защото нямаше смисъл.

Той се намести на входа ми и преплете пръстите на ръцете ни докато мойте бяха леко свити и встрани от тялото ми. Заради това негово действие движенията ми се ограничиха значително.

Той влезе сравнително внимателно в мен, но въпреки това аз изкрещях заради силната болка. Сълзите си проправиха път и започнаха да капят от очите ми без да мога да ги спра.

Той от своя страна постепенно усили темпото и не след дълго вече се движеше бясно в мен като заедно с нас клатеше и леглото, а аз крещях и стисках ръцете му, защото в този момент нямах какво друго да направя, а от болка не можех да си намеря място.

Ако някога съм си мислила, че падането от колело или препъването в камък е болезнено, то тогава съм се залъгвала много жестоко.

След около пет минути безмилостно тласкане в мен той се заби още по-силно от преди това и застина в мен, след което изстена тихо. Стоя така за съвсем кратко, след което отново започна да се движи в мен, но бавно може би дори внимателно. Въпреки новото този път по-бавно темпо все още усещах ужасна болка между краката си. Не издържах!

Изведнъж вече не усещах тласъците му. Погледна към мен с объркан поглед, явно най-накрая беше забелязал сълзите, болезнената ми гримаса и беше чул виковете ми от болка.

След това спусна погледа си надолу към мястото между краката

ми, което вече официално мразех! Видя кръв и остана в шок за няколко секунди през който видях , че в погледът му има насъбрани доста емоции.

-Изабел...девсевена ли беше?- попита все още шокиран. Аз не му отговорих... вместо това се опитвах да спря тъпите сълзи, който капеха като водопад от очите ми и да нормализирам дишането и пулса си, който се бяха учестили доста повече от обикновено. Пръстите на ръцете ни все още бяха преплетени заедно и аз стисках ръката му. - Кажи ми! Девствена ли си? - повиши ми леко тон. Погледнах го с цялата омраза, която бях способна да изпитвам към някого. Но мразех ли го наистина?

-Н-няма значение. - казах тихо и заеквайки. Той излезе бавно и внимателно от мен, но ,по дяволите отново заболя и изплаках от болка.

-Защо не ми каза?! - отново ми повиши тон.

-Това нямаше да промени нищо. - казах много тихо припомняйки му неговите думи.

Той каза нещо, което не успях да чуя, прокара ръка през косата си и излезе от стаята.

Застанах така че да съм в седнало положение на леглото,а краката ми да допират земята.

Не можех да повярвам как изгубих нещо наистина ценно за мен. Единственото нещо, с което се различавах от повечето момичета на моята възраст беше това, че не спя с всеки срещнат. Аз реално преди това, което преди малко се случи не бях спала с никой. Досега.

Седнах на земята облягайки се на леглото, обвих краката си с ръце и започнах да плача с глас. *Разпаднах се...* Не заради ужасната болка , която изпитвах до преди малко, а заради унижението.

Но определено имах нужда да забравя поне за момент какво се беше случило преди малко. И знаех как да го направя.

Станах внимателно от земята и с много бавни крачки се насочих към гардероба , който се намираше в другия край на стаята. Когато най-накрая стигнах до него го отворих. Вътре имаше всякакви женски дрехи. Рокли, блузи, дънки и клинове и всичките бяха в моя размер. Извадих най-широката блуза която намерих , а след това и един черен клин. Взех си и бельо и се облякох.

След като бях готова със същите бавни крачки отидох до вратата отворих я и излязох от стаята. Сега се намирах в някакъв коридор, в който в момента нямаше никой друг освен мен.

Погледнах на дясно и видях края на коридора. Значи , за да намеря това, което търся трябва да тръгна на ляво.

Време е да забравя поне за малко.

Имам нужда от питие!

Авторска бележка:

Олее... Изабел пак ще пие... дано този път да не е много, но все пак да видим какви ще ги сътвори. 😬👌❤

Надявам се главата да ви е харесала въпреки това, което Хари направи. 😓

Обичаме Вии! 💖💖💖

9.

Време е да забравя поне за малко.

Имам нужда от питие!

Тръгнах наляво по дългият коридор и скоро се озовах пред стълбище, по което слязох. Огледах се, но не видях никой, това определено е добър знак. Лутах се около пет минути преди да намеря кухнята и да вляза в нея. Всичко тук беше в черно и бяло и тя не беше изключение. Започнах да търся алкохол, все пак съм в къща на мафиоти няма как да няма, нали? Не след дълго открих цял шкаф пълен с вино, текила, уиски и ром.

Замислих се какво да си взема, но вътрешната ми дилема не беше по-дълга от няколко секунди и вече знаех, че ще взема уискито. Посегнах към бутилката, а когато вече беше в ръката ми погледът ми се насочи към чашите.

Отидох до тях и си взех една за всеки случай, след което отново се насочих към стълбището. Бих останала да се наливам в кухнята, но не ми се рискува Стайлс да ме види. Затова и няма да стоя отново в онази стая. Там шанса да ме види е още по-голям. Въпросът е щом няма да стоя в кухнята и няма да се върна в стаята къде ще отида, а отговорът и аз не знам. Сигурно тук има стая с таванско прозорец, все пак в повечето къщи има.

След като минах стълбището отново се озовах в дългият и тъмен коридор, а когато стигнах до края му вместо да вляза в стаята, в която бях преди това, отворих вратата на тази срещу нея.

Тя беше още по-малка, обзаведена изцяло в бяло и само телевизорът и нощното шкафче до леглото бяха черни, светнах лампата чиято светлина обаче не освети особено много помещението, светлината ѝ беше много лека и сега тук изглеждаше още по-зловещо. Угасих лампата все едно никога не

съм я светвала и влязох, навътре в тъмната стая докато не стигнах до единственият прозорец благодарение, на които поне през деня тук не изглежда зловещо.

Погледнах по-добре през него и се оказа, че е точно това, което търся. Усмихнах се сама на себе си горда, че намерих правилната стая от първият път и отворих прозореца. Да, точно така, прозорец на покрива, какъвто търсех. Излязох през него и седнах на една от тухлите на покрива, на която можех да св подпра.

След като вече бях на подходящо място най-накрая отворих бутилката пълна с уиски и налях малко в чашата, която докато стигна дотук щях да изтърва поне два, три пъти. Приближих до устните си чашата и изпих наведнъж течността в нея, тя опари гърлото ми болезнено, а аз я отдръпнах от устните си и погледнах празната чаша. Извъртях очи, защо трябваше всичко да свършва толкова бързо?! Свих рамене все едно си отговарям сама и отново напълних на пръв поглед достатъчно голямата чаша. "Достатъчно голяма, но не и за мен! " Казах си на ум и отново я приближих към себе си отпивайки няколко този път малки глътки, а след това се огледах.

Гледката от тук определено не беше за изпускане, въпреки, че вече беше тъмно, ясно се различаваха зелените дървета пред къщата. Също така се виждаха и няколко коли, сред които черен джип и сива и бяла спортна кола. Наоколо нямаше други къщи, като цяло нямаше нищо.

Ако се опитам да избягам определено няма да ми е лесно. Все пак до къде мога да стигна без да знам къде се намирам и на къде да ходя?

Отпих още няколко глътки, които бяха сравнително по-големи от предишните и въздържах тежко. Не беше момента да се самосъжалявам и да оплаквам нещо, което е вече загубено, но пък по-добре тук, докато съм сама, отколкото пред него, за да му доставя удоволствие.

След като и втората чаша пресъхна за пореден път днес извъртях очи. Имах чувството, че ако пия от шишето щеше да ми е доста

по-удобно, затова и следващите няколко глътки бяха направо от него.

Загледах се в прозрачната чаша и без да знам защо, я хвърлих. Чувството да не си единственото счупено нещо тук определено си беше доста приятно. Звукът от чупещата се чаша запълни тишината за няколко секунди, но след това отново можем да чуя само тежкото си дишане.

Гледна точка на Зейн

Беше късно, но тъй като не ми се спеше и нямах какво друго да правя, реших да сляза и да си пусна скучен някой филм. След няколко минути вече бях в дневната и търсех дистанционното за телевизора, когато се чупене на чиния или нещо такова. Огледах се, за да видя дали около мен няма някой, но нямаше никой, затова излязох отвън, възможно е шумът да е дошъл от там. Дано само не е замесено момичето, което Хари доведе, дъщерята на Маккейн.

Авторска бележка:

Надявам се главата да ви е била интересна и ще се радвам ако оставите мнението си за нея и за историята като цяло в коментарите.

Обичам Вии! ❤💛💙💜💚💗💕💖💘💝❤💛💙💜💚💗💕💖💘💝❤💛💙💜💚💗💕💖💘💝💛

10.

Когато излязох отново се огледах, но отново нямаше никой. Отдалечих се на няколко метра от двуетажната къща и нямаше нужда от повече, за да успея да видя Изабел да стои седнала на покрива и държаща бутилка с алкохол, предполагам от хубавото уиски на Хари. Щях да ѝ викна да слезе от там, когато усетих, че бях стъпал на нещо. Мръднах се от мястото, на което стоях и видях, че там има стъкла. Поне вече знам и от къде е дошъл шумът.

Реших да се кача горе и тогава да ѝ кажа да се махне от там, защото поне от това, което видях изобщо няма да ми обърне внимание, когато ѝ викна. А дори и да ми обърне, определено няма да ме послуша. Това, че е пила обаче, ще е в моя полза. Само трябва да внимавам да не падне от покрива и всичко ще е наред.

Влязох отново в къщата, качих се по стъпалата и минах, през големият коридор, който винаги беше тъмен и в чийто край беше стаята, в която червенокосото момиче е влязло без покана. Отворих вратата на стаята внимателно и продължих напред, докато не стигнах до отвореният таванski прозорец. Излязох през него и застанах на около два метра от нея. Тя бързо усети, че вече не е сам си се обърна към мен.

Гледна точка на Изабел

-Защо си ме зяпнал? - попитах непознатият, който беше застанал близо до мен. Не знаех кой е, а и честно казано не исках да разбирам. Не ми пука.

-Какво правиш тук? - попита ме той. - Кой изобщо ти разреши да излизаш от стаята?

-Тук съм, защото искам, а и правилният въпрос е кой може да ми

забрани да изляза от стаята. - аз му се усмихнах фалшиво и отпих от шишето за пореден път.

-Трябва да запомниш, че тук не ти определящ правилата! - гласът му беше нисък и властен почти колкото на Стайлс.

-А тогава кой? - вдигнах въпросително и двете си вежди.

-В твоят случай, Хари. И ако той беше тук щеше да ти каже да спреш да пиеш от едно от най-хубавото му уиски.

-А аз щях да му кажа да си гледа работата. - отново отпих от бутилката.

-Лошо решение. - той дойде до мен и преди да се усетя все шишето от дясната ми ръка.

-Върни ми я! - изкрещях без да ми пука, че мога да събудя всички в тази къща, въпреки че дори не съм сигурна колко човека има тук.

-Или какво? - попита той и отпи от нея очевидно, за да ме дразни.

-Или ще... - веднага се изправих на крака, но вместо да успея да довърша изречението си глезенът на левият ми крак се изкриви и се търколих по покрива. Секунда по-късно усетих и как съм във въздуха, не знаех какво да мисля, всичко се случваше толкова бързо.

Бях стиснала очи в очакване на нещо, дори и аз не знаех какво, когато усетих, че две здрави ръце се увиват около мен.

Отворих очи, като се опитват да не изглеждам чак толкова стресната колкото всъщност бях в момента.

-Какво, мамка му, правиш на покрива? - властният глас на Хари наруши тишината, а зелените му очи се бяха забили в моите. Аз се размърдах в ръцете му и това го принуди да ме пусне.

-Можеш ли да вървиш?

-Не знаам... - казах поглеждайки нагоре към непознатият,който ми взе бутилката. - Ей ти, горе, слез и ми върни уискито веднага! - изкрещях към него.

-Зейн, какво правиш там? - Стайлс попита мъжът на покрива, който явно се казва Зейн. - Всъщност няма значение, ще ми обясниш после. А ти...пила си твърде много, не знаеш какво говориш. Хайде, ще те занеса до стаята.

-Не ме докосвай! - изкрещях веднага след като усетих пръстите му върху горната част на ръката ми. - Ще се кача сама! - казах и го подминах тръгвайки към входната врата на къщата, в която бях до преди малко и дори не разбрах как точно успях да падна от покрива ѝ.

-Ако не можеш да ходиш ще ти помогна. - не обърнах внимание на думите му и продължих да ходя.

Не след дълго вече бях пред вратата на стаята, в която явно ще прекарам най-гадната част от живота си.

Отворих я и влязох вътре. Погледнах назад, за да видя дали Стайлс ме е последвал, но от него нямаше и следа. Затворих вратата и съблякох блузата си, след което влязох в банята, за да се наплискам с вода. Утре главата определено щеше да ме боли доста, затова от аптечката извадих две хапчета за глава. Едното изпих сега, а другото смятам да изпия утре сутринта.

След като се наплисках излязох от банята с мисълта да си легна, тялото ми вече не ме държеше. Тогава обаче видях Стайлс седнал от дясно на леглото.

-Знаеш ли Стайлс...това, което направи беше доста гадно дори и за теб. - казах по скоро под влиянието на алкохола и заключих поглед с неговия.

-Дори за мен? Повярвай ми... не искаш да разбираш на какво съм способен.

-И от къде си толкова сигурен?

-Просто знам, Изабел. Никой не иска да разбира на какво съм

способен, а който е разбрал не е жив, за да ти разкаже на какво е бил подложен. - очите му бяха потъмнели, а гласът му беше нисък и може би малко плашещ.

-Това би трябвало да ме успокои. - извъртях очи раздразнено. - Аз ще си лягам, така че... - минах под завивките на леглото, обърнах се с гръб към него и затворих очи, опитвайки се да заспя. Това определено не беше любимият ми ден...

Авторска бележка:

Следващата глава може и да се забави малко, нооо не е сигурно. 😅💔

Надявам се тази, да ви е харесала и както винаги *ще се радвам да прочета мнението Ви за нея, а и за историята като цяло в коментарите.* 💔

Обичам Вии! 💔💔💔

11.

Събудих се заради слънчевата светлина, която влизаше през прозореца и попадаше точно върху лицето ми. Освен това главата ми пулсираше от болка и ми се ходеше до тоалетната.

Опитах се да стана но нещо тежко ме върна в първоначалната ми позиция.

Обърнах се на другата страна и там видях, че Хари ме беше прегърнал силно през кръста. Направих повторен опит да стана от леглото , но и той както първият беше неуспешен.

-Искам да стана! - казах силно, но той не ме отрази. Все още спеше. - Хари?! - отново казах, но нищо. - Стайлс! - това вече го извиках доста силно. Той се събуди от викът ми и се огледа, когато погледът му попадна на мен се десети, че аз изкрещях името му.

Опитах се да сдържа смехът си. Като цяло не съм от хората, който се смеят на всичко, но това си беше доста смешно, така че си позволих да се засмея.

-Какво по дяволите?! - той се огледа, но погледът му спря върху мен. - Много ли ти е смешно?! - попита леко ядосано.

-Не е ли очевидно? - попитах. Аз се смея, а той ме пита дали ми е смешно. Той извъртя раздразнено очи.

-И защо всъщност беше това събуждане? - попита.

-Защото не искаше да си махнеш ръката от мен и това не ми хареса! - казах с груб тон, след което без да го оставя да ми отговори станах от леглото и все още ходейки бавно влязох в банята, където след като отидох до тоалетната и изпих хапчето, което си бях оставила вчера реших и да се изкъпя. След като бях

готова увих кърпа около мокрото си тяло и излязох от банята.

Видях, че Хари тъкмо си облича някаква черна тениска. Извървях очи.

-Ти какво още правиш тук?! - попитах грубо. И по принцип също съм груба, но сега болката в главата ми помагаше доста.

-Какво правя в къщата си?

-Какво правиш в стаята все още. - поясних му.

-Чакам те да се облечеш. - отговори ми и самодоволна усмивка се появи на лицето му.

-Няма да се обличам пред теб!

-Напротив. Вече всеки ден ще се съблечаш и обличаш пред мен. - каза той, след което започна да се доближава бавно към мен, аз започнах да отстъпвам назад докато гърбът ми не опря в стената. Тогава той се притисна в мен.

Толкова много исках да го избутам от себе си, но с ръцете си придържах кърпата да не падне от тялото ми.

-Искам да виждам това тяло, Изабел. - каза той и се опита да докосне лявото ми бедро, но аз се мръднах поне колкото беше възможно в момента и буквално изсъсках:

-Не ме докосвай! - изритах го между краката с всичка сила, той се мръдна от мен хващайки се там.

Аз пренебрегнах болката между моите крака, която все още изобщо не беше намаляла и бързо отидох до гардероба извеждайки от там бельо и първите дрехи, който видя, след което бързо се заключих в банята, за да се облека на спокойствие.

След като се облякох излязох от банята. Хари беше седнал на леглото и изглеждаше твърде спокоен особено след това, което стана преди малко. Последната го изпитателно.

-Хайде да слизаме на закуска. - каза той и излезе от стаята. Последвах го, защото не знаех на къде да ходя.

Минута след като слязохме по някакво голямо стълбище бяхме в кухнята.

-Какво искаш за закуска? - попита ме вече с по-мек тон.

-Не съм гладна. - казах. Това естествено не беше вярно. Не бях яла от доста време и умирах от глад.

-Попитах те какво искаш за закуска, а не дали си гладна. Докато си тук, което смятам да е за дълго време ще правиш каквото ти кажа, разбра ли ме?!

Авторска бележка:

Май Хари и Изабел няма да се разберат скоро, какво мислите?

Както се забелязва обичам да качвам късно вечерта (то вече е сутрин ама нищо). 🙊

Надявам се главата да ви е харесала и съжалявам ако има грешки.

Обичам Вии! ❤💚💙💜💕💖💞💗💓💗💚💙💜💕💖💞💗💓💗💗💗

12.

-Попитах те какво искаш за закуска, а не дали ще ядеш. Докато си тук, което смятам да е за дълго, ще правиш каквото ти кажа, разбра ли ме?! - той се приближи към мен.

-Няма да ми казваш кога да се храня! - казах ядосано.

-Напротив! Ще ти казвам кога да се храниш, кога да спиш и къде и кога ще ходиш. Ще контролирам живота ти, Изабел. И ти няма да направиш нищо по въпроса.

-Защо мислиш така?!

-Защото знам, ще не искаш да убия баща ти пред теб! - може би за части от секундата в погледа ми можеше да се забележи страх, но бързо се осъзнах. Погледнах в страни от него. Той е прав. Няма да направя нищо по въпроса по простата причина, че не искам да убият и баща ми пред очите ми. Сигурно ако го убие ще започне да ме заплашва и с брат ми. Не мога да ги позволя!

Въздъхнах едвам забележимо и с бавни крачки отидох и седнах на столовете наредени около масата.

-Е, какво ще искаш? - попита отново той.

-Все тая. - отговорих му. След около десет минути той сложи пред мен чиния с две пържени яйца, нож и вилица. Казах едно тихо "благодаря" и взех ножа, за да нарежа пържените яйца.

След като ги нарязах взех вилицата.

-Чакай. - каза ми Хари, а аз го погледнах странно.

-Сега пък какво? - попитах грубо.

-Аз ще те нахраня. - каза, след което аз се засмях. Щял да ме

храни. Да бе.

-Не, благодаря.

-Това не беше въпрос, червенокоске. - каза той и се усмихна весело.

-Не говориш сериозно, нали?

-Напълно съм сериозен. - аз изпъшках недоволно. - Хайде, стани. - станах.

Попринцип не бих го слушала, но, по дяволите не исках да нарани баща ми или пък брат ми. Колкото и зле да се държах с баща ми в последно време наистина няма да мога да приема ако той умре заради мен. Не искам *и той* да умира заради мен!

-Отиди до плота. - нареди ми и аз отидох до плота. Той взе чинията с нарязаните пържени яйца и дойде до мен, остави ги и ме хвана за задната част на бедрата и ме вдигна, така че да седна на плота. След това раздалечи краката ми и застана между тях.

-Не съм бебе, Стайлс! Мога да се храня и сама! - казах раздразнено. Не стига, че иска да ме храни, а и ме качи на плота. Определено не се чувствам комфортно, а дори напротив, страшно ми е неловко, искам земята да се отвори и да потъна в нея. Позата, в която сме застанали определено не ми харесва.

-Защо винаги трябва да си толкова упорита?! - попита ме. Аз не знаех как да отговоря. Никога досега не са ми задавали подобен въпрос.

-Аз... искам да стана. Махни се от мен! - казах, за да отклоня темата.

Той приближи лицето си към моето. Бяхме опасно близо един до друг. Започнах да дишам тежко... никога не съм била толкова близо до някой.

Изведнъж чух, че някой си прочиства гърлото.

-Извинете, че ви прекъсвам... - чух мъжки глас да се обажда зад нас. Хари увеличи разстоянието по между ни и се обърна по посока на гласа.

-Точно в най-подходящият момент, Зейн. Браво. - каза Хари и се махна от мен. Аз слязох от плота. Взех си чинията и без да казвам нищо се върнах на масата и седнах. Хари и непознатият, за който разбрах, че се казва Зейн направиха същото като мен.

Започнах да се храня в мълчание, а Зейн си сложи от готовите пържени яйца, който Хари туко-що беше направил.

Вече и тримата се хранехме без да казваме нищо.

-Май не ме помниш, а? - каза Зейн, който беше седнал срещу мен. Погледнах го неразбиращо оставяйки вилицата си.

-В какъв смисъл? - попитах. Не разбирах за какво говори.

-Не помниш ли, че вчера си говорехме? - попита ме той. Как така вчера сме си говорели? Щях да помня ако сме си говорели... освен ако... напила съм се. Последното, което си спомням е как пия, а след това нищо. Значи вече официално съм се написала три пъти и нямам спомени от нито един от тях. Браво, Изабел. Страхотна си, няма що.

Погледнах към Хари, който от своя страна се беше ухилил като идиот.

-Какво съм правила снощи? - попитах гледайки Хари. Предполагам, че той ще знае.

-Изпи най-хубавото ми уиски. - отговори ми Хари. - Беше станала доста по-смела от обикновено. Искаше да пиеш и текила, но аз те спрях преди да го направиш. След това те качих в стаята, в която се събуди.

-Ясно. Ами... аз се нахраних, така че... - казах и станах от масата насочвайки се към изхода на кухнята.

-Не си изяла почти нищо. - гласът на Хари ме спря. Обърнах се към него.

-Е и? - попитах.

-Искам да се храниш, Изабел.

-И сама мога да реша кога да се храня, и спокойно... ще гледам да не умра от глад, за да има чий живот да разваляш. - намигмах му и се усмихнах фалшиво, без да дочакам отговор от негова страна излязох от кухнята.

Авторска бележка:

Надявам се новата глава да ви харесва и *бих се радвала ако оставите мнението си за нея в коментарите.* ❤

Какво мислите за отношенията на Хари и Изабел? Дали ще се разберат скоро?

Обичам Вии! ❤💛💚💙💜🖤💕💖💘💝💗❤💛💚💙💜🖤💕💞💖💘💝💗

13.

-И сама мога да реша кога да се храня, и спокойно... ще гледам да не умра от глад, за да има чий живот да разваляш. - намогнах му и се усмихнах фалшиво, без да дочакам отговор от негова страна излязох от кухнята и се насочих към стаята, в която се събудих.

Главата все още ме болеше, но нямаше да му искам хапче. Все някога ще ми мине и без това, нали?

Стигнах до стаята и влязох вътре , след което буквално се хвърлих върху леглото. Чувствах се доста по-изморена от обикновено и честно казано баща ми и брат ми ми липсваха. Е, с брат ми си говорехме само по телефона, но поне си говорехме, нали? А сега... не съм ги чувала от няколко дни.

А последната среща с баща ми не беше от най-добрите. Трябва да говоря и с двамата. Но за тази цел ми трябва телефон, а съм сигурна, че Хари няма да ми даде, което значи, че трябва сама да си го осигуря. Трудна, но постижима цел.

Затворих очи все още лежаща удобно разположена на цялото легло и не след дълго заспах.

Гледна точка на Хари

Как, по дяволите Изабел си позволява такова държание при положение, че знам, че държа живота на баща ѝ в ръцете си?!

Прокарах пръстите на ръцете си през косата си и изпъшках едновременно раздразнено и ядосано.

-Тя определено ми харесва! - каза Зейн.

-Само ако посмееш да я докоснеш и кълна се... - той ме прекъсна

преди да довърша.

-Няма, спокойно. Знам, че е твоя, Хари, но би било много по-добре ако се държиш добре с нея.

-Да се държа добре с нея? - казах и се направих на замислен. - Какво, по дяволите си мислиш, че се опитвам да правя?! - повиших леко тон.

-Не си личи Хари, но знаеш ли кое се забелязва? - започна Зейн. - Забелязва се, че тя се страхува от теб, но гордостта ѝ не ѝ позволява да си го признае. По дяволите, та тя вчера имаше намерението за изпие всичкият алкохол тук и ако не я бяхме спряли сън сигурен, че щеше да го направи. Не мисля, че го е решила просто така, без причина.

-Какво искаш, Зейн? - попитах грубо.

-Не я наранявай. Тя не е виновна за действията и постъпките на баща си. Може би дори не е знаела, че той работи с теб затова просто я остави.

-Наистина се опитвам да бъда мил с нея, но тя... тя е толкова твърдоглава и всичко което кажа... противоречи ми за всяко нещо, разбираш ли?! Това ме изкарва извън равновесие! А и си станал много чувствителен. Какво ти пука дали ще я нараня? Не, знаеш ли... не искам да знам отговора. Ще говорим отново когато не ми даваш съвети как да се държа с нея. - казах и станах от мястото си излизайки от кухнята и се насочих към стаята, в която би трябвало да е тя, но преди това минах през всекидневната от където взех одно хапче за глава и шише вода. Бях забелязал, че главата я боли, така че след хапчето би трябвало да се почувства по добре.

Влязох в стаята като отворих рязко вратата. Видях Изабел, която беше легнала на цялото легло по стомах. Засмях се тихо на гледката. Очевидно спеше и то доста дългоко.

Оставих на нощното шкафче хапчето и шишето с вода.

Може би Зейн е прав , че трябва да се държа по-добре с нея, но

това няма да стане. Тя е дъщерята на Едуардо Маккейн, а той е мой враг.

Оставих хапчето и бутилката с вода до на нощното шкафче и излязох от стаята. Мислех да се разходимразходим, за да я опозная по-добре.

****

Гледна точка на Изабел

Събудих се и веднага усетих, че тъпото главоболието все още не е преминало. Забелязах, че отстрани на нощното шкафче има хапче, предполагам за глава и шише с вода, очудих се кой ги е оставил тук , но доста бързо реших, че ще е най-добре да изпия хапчето и след това да мисля каквото и да било, защото главата ми ще се пръсне много скоро.

Изправих се в седнало положение на леглото и изпих хапчето, след което влязох реших да вляза да се изкъпя.
След около двадесет минути прекарани под горещият душ убит кърпа около тялото си и излязох от банята. Отидох до гардероба и от него извадих някакви черни скъсани дънки и бяла тениска.

Облякох ги и слязох долу в кухнята, където видях Стайлс да седи на един от столовете ровейки се нещо в телефона. Чак сега се усетих... Аз нямам телефон. Взели са ми го когато ме отвлякоха предполагам. Ще му кажа, че си го искам обратно!

-Събудила си се. - каза той изважвайки ме от задълбочените ми разсъждения и стана от мястото си.

-Очевидно. - казах дръпнато. Огледах се и видях кафе машина и реших да си направя кафе. Попринцип не обичам, но ми се спи, а и хапчето за глава все още не е подействало, така че какво толкова?!

-Днес ще излезем да се разходим. - каза и се усмихна. Изглежда странен така... усмихнат, весел, сакаш не е на себе си.

-Добре. - казах сякаш не ми пука, че ше излизаме, но всъщност честно казано нямах търпение да изляза от тук дори и да е за

малко. Не съм домошар, а не съм излизала от тази скапана къща от няколко дни. Изнервящо е!

След като кафето беше готово го изпих набързо.

-Готова съм. Ще тръгваме ли? - попитах.

-Готова си? - каза очудено

-Да.

-Мислех, че ще се качих, за да се преоблечеш или нещо такова.

-Мисля, че дрехите ми са си супер...въпреки, че са купени с твойте пари, но все пак. - казах раздразнено. Ако бях тук по собствено желание бих се качила, за да си оправя поне косата, да, но няма да се старая за пред него. В момента дори не искам да се поглеждам в огледалото, защото просто си знам, че това, което ще видя няма да ми хареса.

Излязохме от къщата, която сега забялязвам, че се намира около някаква гора. Качихме се в кола, предполагам неговата и той я запали...

Авторска бележка:

Съжалявам, че малко забавиха главата и ако има правописни грешки съжалявам, но не е редактирана. ❤

Все пак се надявам да ви е била интересна и ще се радвам ако *изразите мнението си за нея, а и за историята като цяло в коментарите.* ❤

Обичам Вии! ❤💟💟💟💟💕💞💖💗💓❤💟💟💟💟💕💞💖💗💓❤💟💟💟💞💖💗💓❤💟💟💟💞💖❤

14.

Качихме се в кола, предполагам неговата и той я запали тръгвайки към мястото ,на което иска да отидем.

Пътувахме в доста неловка тишина. По време на пътуването аз гледах само през прозореца и мислех. Мислех как , по дяволите да се измъкна от него без да убие баща ми, но така и не стигнах до добро решение.

След около двадесет минути той спря колата буквално на сред нищото, след което слезе от нея. Аз направих същото. Той тръгна на някъде, а аз го последвах без да казвам нищо. Минахме по една пътека и се озовахме на едно от най-красивите места, който съм виждала. От тук минаваше малка река и наоколо нямаше много дървета.

-Хайде. - подкани ме Хари тръгна на пред. Отново го последвах, той спря на няколко метра от реката и седна на тревата.

-Това е моето място. Тук оставам на саме със себе си и мислите си. - каза той докато аз сядах до него на тревата. Той направи малка пауза , след която каза:

-Разкажи ми нещо за себе си, Изабел.

-Мисля, че личният ми живот не те засяга. - казах дръпнато. Той да не очаква, че като ме заведе на някакво супер красиво място и изведнъж ще започна да се държави добре с него?! Е, не, няма да стане! - Пък и ти сигурно вече знаеш всичко за мен. Логично е да си ме проучил преди да тръгнеш да ме отвличаш, нали Стайлс? - накрая казах фамилията, а не името му, за да го дразня. Личи си, че не харесва когато някой го нарича "Стайлс".

-Права си, проучих те. Но това не означава, че знам всичко за теб, Изабел. Знам само, че си на двадесет и една, живееш с баща

си, имаш брат, който учи в друг град, а най-добрата ти приятелка се казва... мисля, че беше Моли.

-Доста добре си ме проучил. Няма да се учудя ако си ме следял. - казах по скоро на шега.

-Следях те около седмица преди да те отвлека, въпреки, че ако питаш мен ти си стоеше само във вас. - каза той, а аз извъртях раздразнено очи.

-Явно не знаеш чак всичко, а? - казах и се засмях.

-Какво искаш да кажеш? - попита.

-Няма значение.

-Добре, а сега ще ми кажеш ли нещо за себе си?

-Не. Ти вече знаеш всичко важно.

-Да, но искам да знам какво обичаш да правиш, къде обичаш да ходиш, как прекарваш свободното си време...

-И тези неща ли искаш да ми забраниш? - попитах.

-За сега не съм ти забранил нищо, Изабел. Не преувеличавай.

-Така ли? Значи ми позволяваш да имам телефон? - попитах. Не, телефонът не е най-важното нещо, но пък е билетът ми към свободата.

-Телефон? Искаш телефон, така ли? - попита ме той.

-Да. Искам си телефона.

-Ще ти дам нов.

-Няма нужда. Искам си стария. - той се засмя.

-Няма да стане, червенокоске. Ще ти дам нов телефон и точка! А сега да поплуваме. - каза той и стана от тревата.

-Да плуваме? Няма да плувам с теб! - казах грубо.

-И защо не, какво ми е?

-Ами... няма значение! Просто си плувай сам. На мен тук си ми е добре.

-Хайде, Изабел. Съблечи тези, дрехи и да влизаме.

-Не! - той въздъхна.

-Добре тогава. Щом не искаш да плуваме ще ми кажеш нещо за себе си, което не знам.

-Не съм длъжна.

-Знаеш, че си.

-Значи отново ще ме изнудваш?

-Щом се налага, да. Просто искам да знам нещо за теб. - сега аз бях тази, която въздъхна.

-Какво искаш да знаеш? - попитах.

-Например кой е любимият ти цвят?

-Черното, но харесвам и синьото.

-Какво обичаш да правиш през свободното си време?

-Преди обичах да рисувам, но в момента предпочитам да те проклинам. - казах и се усмихнах.

-Личи си, че Маккейн ти е баща. - каза.

-Това комплимент ли беше? - попитах го.

-Зависи. Знаеш ли, той, баща ти никога не е говорел за жена си. Къде е майка ти, Изабел?

Авторска бележка;

Мислите ли, че Изабел и Хари скоро ще спрат да се заяждат?

И дали Изабел го мрази...?

Съжалявам, че главата е по-кратка от обикновено. Ще има поне още няколко такива по нататък, ноо се надявам да не е проблем.

Обичам Вии!

15.

-Зависи. Знаеш ли, той, баща ти никога не е говорел за жена си. Къде е майка ти, Изабел?

-Това не те интересува. Питай нещо друго след като си толкова любопитен.

-Не! Ще ми отговориш на въпроса и няма да мръднем от тук докато не го направиш.

-Идиот! - прошепнах по скоро на себе си, но мисля, че той ме чу.

-Какво каза? - попита той.

-Нищо. - усмихнах му се невинно.

-Така си и помислих. - идваше ми да кажа нещо от сорта на " Как си си помислил каквото и да било след като нямаш мозък? " , но накрая реших да не му отговарям.

-Ще ти върна стария телефон ако ми отговориш. Къде е майка ти? - ако просто му кажа той ще спре да ме разпитва и ще ми върне стария телефон, което означава, че ще мегабайти звънна на баща ми, а след това ще избягам от тъпата къща! Звучи ми доста добре.

-Мъртва е, ясно! Мъртва... - казах като леко повиших тон.

-Как умря?

-На теб какъв ти е проблема?! Казах ти, че е мъртва, а ти искаш и подробности, така ли?!

-Не искам подробности, а просто да споделиш как си я изгубила. От някаква болест или... - Изведнъж телефонът му звънна прекъсвайки го по средата на изречението. Той извади телефона

от джоба си и го вдигна като през това време видимо се ядоса, малко, но все пак.

Стана от мястото си и се отдалечи леко започвайки да говори. Въпреки опитите ми да чуя разговора му не успях.

След около пет минутен разговор Хари дойде до мен и каза:

-Трябва да те върна в къщата. - след тези думи той просто тръгна в на обратно, към колата без да ме изчака. Побързах да стана, за да го настигна. В сравнение с него, крачките който правя не струват. Усилих още малко темпото и не след дълго вече ходех до него.

Стигнахме до колата и и двамата се качихме в нея без да казваме и дума.

Докато тъпувахме Хари беше стиснал силно вулана, а погледът му беше яростно забит в пътя. Имам чувството, че след като ме остави в къщата ще отиде да убие някой. А може би е така. От човек като него може да се очаква буквално всичко.

Стана ми малко тъпо, че трябваше да си тръгваме. Онова място доста ми хареса... атмосферата там беше някак си уютна и някак си се почувствах в безопастност, което честно казано не се случва никак често.

Слес двадесет минути Хари спря колата пред къщата.

-Аз трябва да свърша нещо. Ти влез в къщата и не си и мисли да се опитваш да бягаш, защото ше те намеря, Изабел и тогава *никой* няма да може да ти помогне! Разбра ли? - каза ми той. Звучеше доста грубо и да, по-грубо от обикновено.

Сега какво? Да не очаква да му отговоря дали съм разбрала. Само в мечтите му! Излязох от колата като без да му казвам нищо тръшнах с всичка сила вратата затваряйки я.

След това тръгнах към къщата без да го поглеждам и с широка усмивка на лице. Определено го издразних и това ме караше да се чувствам страшно добре.

Влязох в къщата, вратата не беше заключена, което ме улесни.

Влязох в къщата и реших, че след като ще живея тук още няколко дни преди да се опитам да избягам поне ще погледам малко телевизия.

Седнах на дивана в дневната и си пуснах телевизора. Тъкмо даваха някакъв екшън филм и оставих него.

-И това ако не е Изабел Маккейн! - каза непознат глас. Обърнах се по негова посока и видях, че зад дивана , на който съм седнала стои русо момче със сини очи , а в ръцете си държеше патерици благодарение , на който стоеше прав. Единият му крак беше в бинт. Явно има някаква доста голяма рана, която му пречи да ходи нормално.

-Кой си ти? - попитах.

-Найл... - каза и дойде до дивана сядайки до мен на него. - Найл Хоран, приятно ми е. - той махна патериците и ми подаде ръка, за да се запознаем.

-И на мен също. - казах и се усмихнах леко.

Честно казано ми стана доста неловко.

-Сигурно и ти си от приятелите на Хари? - казах, но звучеше по скоро като въпрос. Той ме погледна.

-Да. Както всички в тази къща, защото който не му е приятел е негов враг... а той не обича да има врагове. Поне не живи, ако разбираш на къде бия. - отговори ми той и ми се усмихна лъчезарно.

-Да, схванах. - направих малка пауза, след което продължих. - А какво ти е на кракът? - просто нямаше как да не попитам. Умирам от любопитство да разбера какво му се е случило. Сигурно Хари му е направил нещо.

-Сериозно ли питаш? - той повдигна вежди въпросително.

-Да.

-Простреляха ме... *ти* ме простреля.

Авторска бележка:

Знам, че главата стана кратка и предполагам малко скучна, ноо... всъщност нямам оправдание. 😂

Sorry people... i hope you forgive me... (Тука се правя на англичанка... 😂)

Обичам Вии! ❤💛💚💙💜🖤💕💞💖💘💝💗❤💛💚💙💜🖤💕💞💖💘💝💗❤💛💚💙💜🖤💕💞💖💘💝💗❤💛💚💙💜🖤💕

16.

-Простреляха ме... *ти* ме простреля. Не помниш ли? - Как така аз съм го простреляла?! Не помня да съм правила подобно нещо.

-Аз? И защо да го правя?! Няма логика... - започнах да разсъждавам, но той ме прекъсна.

-Ти наистина не помниш. Явно Хари е бил прав като каза, че си пила страшно много. - гледах го изненадано, но не казвах нищо. Прекарахме няколко минути в тишина докато той не реши да я наруши. - В деня, в който те отвлякохме. Хари те следеше и след като е видял, че излизаш от вас ни звънна, за да ни каже, че сега е моментът. Мислехме си да го направим много преди това, но ти просто не излизаше от къщата ви. Както и да е... Хари те е проследил до някаква къща, в която е имало купон и ни каза къде точно се намира. Аз, заедно с останалите три момчета отидохме там, но Хари каза, че иска да се справи сам, затова го оставихме. Но когато той те хвана, а ти му се измъкна решихме, че ще е по-добре да се намесим. Докато тичаше попадна на задънена улица и там те притиснахме, но ти реши да извадиш от някъде пистолет и точно преди да припаднеш успя да ме простреляш, но за щастие не е сериозно.

-Доста изчерпателно го обясни. - казах докато все още асимилирах думите му. *Аз* съм простреляла човек. Вярно, че е било, за да се измъкна, но все пак. Ако тогава не бях пила толкова много щях да си спомням всичко, но не... аз реших да изпия всичкия алкохол в онази къща. - Ами аз... съжалявам. - казах когато осъзнах какво съм направила.

Бях честна... наистина съжалявах за това, което съм направила, но просто няма как да върна времето назад.

-Спокойно. Всичко е наред. Разбирам те, все пак го направи, за да се защитиш, а и това не ми се случва на първи път, съмнявам

се да е и за последен. Може би е добре за свиквам. - каза накрая и двамата се засмяхме.

-Чух за приключенията ти вчера вечерта. - каза ми той. - Напи се два пъти в рамките на няколко дни. Май обичаш да пиеш, а?

-Чак любов не, но *вече* поддържаме връзка.

Гледна точка на Хари

След като оставих Изабел в къщата веднага тръгнах към един от големите ни складове където в момента са момчетата. Карах сравнително бавно, но преди малко Лиам отново ми звънна и каза, че са овладяли положението с Джаред. Тъпият купи син заедно с няколко от хората си се е опитал да влезе в склада ни пълен с наркотици и да ги открадне. Ако момчетата не бяха отишли там, за да вземат една поръчка щяхме да понесем огромни загуби. Но Лиам ме увери, че Джаред и хората му вече няма да ни създават проблеми.

Аз обаче все пак реших да се оправя с тях, за да съм напълно сигурен.

След около десет минути стигнах пред склада. Излязох от колата и влязох вътре където видях момчетата, който бяха насочили пистолетите си към Джаред и четиримата човека, с който беше дошъл. Те от своя страна стояха с вдигнати ръце, а оръжията им стояха пред краката им.

-Я виж ти, какво си имаме тук! - казах силно и тогава всички забелязаха присъствието ми. С бързи крачки отидох до момчетата.

-Защо още не сте ги убили? - попитах ги.

-Чакахме те, за да може и ти да се позабавляваш. - отговори ми Луи. Аз се усмихнах.

Бях ядосан, и то много, но нямаше да го показвам, злато много добре знам, че целта на Джаред е точно такава. Да ме ядоса. И знае много добре как да я постигне. Все пак преди бяхме приятели. Точно поради тази причина все още не е мъртъв, но в

това удари дъното. Ще го убия!

-Предупредих те, Джаред, но ти не разбираш от дума. - казвайки това за части от секундата пред очите ми се появи Изабел с нейният инат, но бързо я прогоних от мислите си.

-Просто исках малко дрога, Стайлс! - каза ми той и се усмихна.

-И реши да я откраднеш от нас?! - изцъках с език недоволно и направих малка пауза, след което казах. - Грешка. *Голяма грешка!* - извадих пистолета си и го застрелях в главата. Вече безжизненото му тяло падна на земята, а хората му очевидно се изплашиха.

-Убийте и тях! - казах и без да дочакам отговор от страна на момчетата се обърнах и започнах да ходя към изхода на склада. В този живот или мачкаш или те мачкат! Моят избор е очевиден и не смятам да го променям. Затова и убих Джаред.

След като излязох се качих в колата си и тръгнах към клуба за незаконни боеве.

Карах с повече от 150 километра в час. Винаги сън обичал бързите скорости , обичам и незаконните гонки с коли, но предпочитам боевете.

Преди да се усетя вече бях стигнал пред клуба, в който се провеждат боевете.

Той не се намира в града, защото така много лесно полицията ще го намери и затвори. Вместо това беше на сред нищото.

Влязох вътре като веднага видях Рик и отидох при него.

-Искам да се бия!

Авторска бележка:

Знам, че главата е скучна, но следващата ще е по-интересна. Поне аз так мисля де... 😷😷💔

Обичам Вии! 💔💔💔

17.

Влязох вътре като веднага видях Рик и отидох при него.

-Искам да се бия! - казах бързо.

-Добре човече, просто по-спокойно. Изглеждаш така все едно си готов да убиеш някого.

-След две минути ще има бой. Искаш ли... - започна той, но аз го прекъснах преди да довърши.

-Да! Искам!

-Добре, отиди да се подготвиш. Вече имаш по-малко от минута и половина.

Бързо отидох отзад и свалих тениската, с която бях. Няколко секунди след това Рик дойде при мен.

-Хайде! Боят започва!

-Идвам! - казах му и отидох до ринга качвайки се на него. Огледах противника си.

Пред мен стоеше двуметвора планина от мускули.

-Готов ли си да загубиш, Стайлс?!

-Само в мечтите ти! - по-скоро изръмжах.

Чу се звънеца, който бележеше началото на мача. Веднага след това той се спусна към мен. Замахна с юмрука си , но аз приклекнах и избегнах силният му удар, който сигурно щеше да ми счупи носа.

Харесвах незаконните боеве, точно защото нямаше правила.

Изритах го в слабините в същото време, в което забих юмрука си в носа му. Усетих някаква течност по ръката си. Това беше кръв. Той ме изрита в корема и ме удари по главата. Залитнах назад, но бързо си върнах баланса и този път аз го изритах в корема.

Той ме удари в слепоочието и усетих кръв да се стича по бузата ми. Боят продължи още около минута преди аз да забия в лицето му първо левият си, а след това и десният юмрук. Това го повали на земята и той загуби съзнание.

Звънецът удари отново, този път за край на мача. Аз слязох от ринга и отидох отзад където облякох тениската си.

Тръгнах към изхода на клуба, но Рик дойде при мен и ме спря.

-Добър мач, Стайлс. - каза ми той.

-Знам.

-Скромен както винаги. Искаш ли и утре да се биеш? - попита ме.

-Не. Ще идвам да се бият когато реша, а утре е малко вероятно да искам да дойда. - казах и без да до чакам отговор от негова страна излязох от клуба и се качих в колата си тръгвайки към къщата.

Не след дълго стигнах да там и паркирах колата на обичайното ѝ място.

Влязох в къщата. Лампите бяха изгасени, явно всички вече спят, въпреки, че е едва единадесет часа вечерта.

Качих се горе в стаята си, в която би трябвало да е и Изабел.

Почти съм сигурен, че тя вече спи, а не исках да я будя, така че отворих внимателно вратата. Вместо да я видя дълбоко заспала я заварих седнала до прозореца и замислена. Изглеждаше толкова малка, дори крехка. Някак си *счупена.*

Но като се сетя как ми противоречи за всичко или пък думите, който каза когато беше пияна: "Ти просто отне девствеността ми, не си ме счупил". Но сега определено изглеждаше счупена.

Явно усетила присъствието ми тя се обърна към мен. Беше очевидно, че не е плакала, но определено изглеждаше някак си измъчена и тъжна.

-Здрасти, Стайлс. - поздрави ме тя и се вярна към старото си занимание, а именно да гледа през прозореца.

-Хари. - казах аз.

-Какво?

-Искам да ми казваш Хари, Изабел.

-Е, нали понякога те наричам... така.

-От сега нататък ще ми казваш Хари постоянно.

-Мда... щом казваш. - каза тя тихо, но все пак успях да я чуя. - И какво ти се е случило... *Хари?* - тя наблегна на името ми, заради което аз се усмихнах.

-Нищо особено. - отговори ѝ.

-Виждам. Някой доста добре те е подредил. Де да можех да му благодаря. - каза тя и се направи на разочарована. Това леко ме изнерви. Започнах да се доближавам бавно към нея, но тя не ставаше от мястото си.

-Много си позволяваш, червенокоске. - за секунда тя ме погледна право в очите, но след това измести погледа си от мен и стана от мястото си. Опита се да ме заобиколи, но аз я хванах леко за лакътя преди да успее.

-Какво искаш? - попита грубо.

-Знаеш, че грубите момичета винаги са сами, нали?

-Не е ли очевидно... На това и разчитам. - тя направи малка пауза, след което каза. - Къде е аптечката?

-Защо ти е?

-Раните ти трябва да се промият, за да не се замърсят.

-Значи ти пука за раните ми, а? - попитах и ѝ се усмихнах. Тя извъртя очи. - В онзи шкаф е. - тя отиде до шкафа, който ѝ посочих и от него извади аптечката.След това седна на леглото и ме погледна. Бързо разбрах, че иска и аз са седна, така че седнах до нея.

Тя извади памук и го напои със спирт. Започна да промива раните ми, а аз не откъсвах поглед от нея. Толкова е странна. В един момент ме гледа с цялата омраза, на която е способна, а в следващият промива раните ми, за да не се замърсят.

Щом свърши тя остави памука на страна и стана от леглото.

-А сега... лека нощ. - каза тя и легна на леглото.

-Няма да спиш, нали? - попитах.

-Точно това смятам да направя.

-Е, аз нямам намерение да те оставя да спиш тази нощ.

Авторска бележка:

Това е новата глава, която реших да пусна малко по-рано заради първия учебен ден. Следваща глава ще има в сряда и съжалявам ако в тази има правописни грешки. 🖤🖤🖤

Не знам за вас ама аз много се вълнувам, че ще видя съучениците си. В класът ми ще има и нови хора... нямам търпенииееее! 🖤🖤🖤

Обичам Вии! **🖤🖤🖤**

18.

Прочетете авторската бележка накрая.

-А сега... лека нощ. - каза тя и легна на леглото.

-Няма да спиш, нали? - попитах.

-Точно това смятам да направя.

-Е, аз пък нямам намерение да те оставя да спиш тази нощ. - казах ѝ и отидох от другата страна на леглото където тя вече беше легнала. След няколко бързи движение тя вече беше под мен.

-Какво правиш, мамка му?! - изкрещя ми тя.

Аз не ѝ отговорих, а вместо това започнах най-нахално да я отглеждам, цялото ѝ тяло беше страхотно и вече не беше с дрехите от по-рано през деня. Вместо тях беше облякла синя нощница.

След като погледът ми мина през цялото ѝ тяло поглесът ми падна на устните ѝ и видях, че тя леко прехапва долната си устна. Знаех какво иска...

Приближих се бавно към нея, така че между нас почти да няма разстояние.

Тя започна да диша тежко. Сигурно се страхува от мен и това, което мога да ѝ направя и ако е така не я виня. Но и знам, че никога няма да си признае. Може би, но само може би ако ми каже, ако си признае, че я страх от мен ще я оставя. Но след като е е толкова твърдоглава и аз също ще бъда.

Реших просто да действам.

Внимателно слях устните си с нейните..

Гледна точка на Изабел

Хари леко сляпо устните си с моите. Теъпки полазиха всяка една част от тялото ми. Но какво, мамка му правя? Грешно е!

Сложих ръце на гърдите му с намерението да го осблъсна , но устните му бяха толкова меки...
Несъзнателно започнах да му отвърщам , вплетох пръсти в косата му, а той се притисна в мен и задълбочи целувката. Изстенах, когато езика му докосна моя. Това явно го подлуди и той съблече тениската си. След това негово действие аз прокарах пръсти по плочките на корема му.

Той хвана нощницата, с която бях облечена в момента и след няколко на пръв поглед прости движение тя вече не докосване тялото им. Отдели се от целувката и зарови глава във врата ми.

Бях полудяла от възбуда. Не ми пукаше, че това е грешно! Не, Изабел! Стига си си мислила такива глупости! Естествено, че ти пука, че това е грешно.

Хари започна да обсипва вратът ми с целувки, но аз сложих ръце на гърдите му с цел да го спря.

-Хари... спри. - казах тихо, но така че да ме чуе.

-Защо да спирам Изабел? Защо след като знам, че на теб ти харесва, и че и ти го искаш. - попита той.

-Аз... не знам защо, си си помислил, че ми харесва, и че го искам, но да знаеш, че си, сгрешил. - казах грубо.

-И все пак не забравяш ли нещо?

-Какво? - попитах.

-Забрави, че си моя. Ти... - той ме погледна право в очите. - И тялото ти също. - докосна ме демоствативно за задната застрашен на лявото бедро. - И ще си моя отново, и отново, където, както и *когато* си поискам. - натърти на "когато". -

Защото така се разбрахме, нали Изабел?! - завърши той.

-Аз... да! Но това не ти дава правото да не ме оставиш да се наспя! - възпротивих му се.

-Напротив, червенокоске... дава ми пълното право да правя каквото си поискам с теб по всяко време без значение дали ти се спи или не. Въпреки това обаче съм наясно, че не ти се спи. Не се прави на актриса. Не и пред мен, защото тези номера не ми минават. - каза той и си нямаше и на идея колко е сгрешил. Все пак се направих на много загрижена за телефона си и той се съгласи да ми даде, макар и нов. Знам номера на баща си наизуст, така че това няма да е проблем. Той направи малка пауза, след като каза. - А сега ми кажи... защо се правиш, че ти се спи?

-Не се правя! - лъжа. Мога да не спя цяла нощ, е естествено стига да имам какво да правя.

-И двамата знаем, че това не е вярно! - така е, но някой от нас няма да си признаят. Казах си на ум. - Отговори на вйрпоса ми, Изабел! Защо се правиш, че ти се спи?

Авторска бележка:

Такам... имам предложение за тези от вас, който искат да се опознаем. След всяка глава ще пиша по един факт за мен, а вие в коментарите (ако искате де) ще напишете факт за себе си и тскабпостепенно ще се опознаем. 💖

Факт за мен: Любимият ми цвят е синьо, но обожавам да нося черни дрехи. Казвам си, че ми отиват на душата.

Обичам Вии!❤️🤍💙💜🤎🖤💕✨💖💗❤️🤍💙💜🤎🖤💕✨💖💗❤️

19.

-И двамата знаем, че това не е вярно! - така е, но никой от нас няма да си признаят. Казах си на ум. - Отговори на въпроса ми, Изабел! Защо се правиш, че ти се спи?

-Вече ти казах, че не се правя. Наистина ми се спи, но явно просто не ми се полага, нали *Хари.* - натъртих на името му.

-Не си играй с мен, червенокоске, а отговори на въпроса! - по скоро изръмжа той.

-Не мога да разбера едно... защо толкова те интересува, мамка му?! - не мога да повярвам, че стоим в някаква странна за мен поза (тоест , че той е застанал над нея) и си говорим... добре де... спорим за такава глупост.

-Тук аз задавам въпросите, а не ти!

-Съжалявам Хари, но си си взел говореща *играчка,* която ще ти задава много въпроси. - след тези мой думи той изръмжа силно, не знам дали нарочно или просто така си ръмжи.

-Ще ми отговориш на въпроса ако не искаш скъпият ти баща да се прости с живота си. А и нали знаеш, че след него следва брат ти. - аз само извъртях очи, но ми идваше да го махна от себе си и да потроша всички тук. А може би и него... само ако можех...

-Не искам... - погледнах го в очите. В тях видях само и единствено любопитство, е и може би малко ярост. - Знаеш... - казах надявайки се той да се досети какво имам в предвид.

-Не искаш какво? - сега на идиот ли ми се прави?! Ол чакай... той си е егоистичен идиот попринцип, така че няма как да се прави.

-Ами...сещаш се...Не искам да правиш това, което правиш. - казах

след кратък размисъл. Не знаех как точно да кажа това, което искам... странно ми е.

-Какво правя Изабел? Това ли... - той отново започна да целува вратът ми, а аз несъзнателно изстенах. Изведнъж той спря с действията си. - И искаш да ми кажеш, че това не ти харесва, така ли? - попита.

-Аз... да. Не ми харесва.

-И не искаш да продължа да го правя?

-Да.

-Добре тогава. Ще преминем на следващото ниво по-бързо от очакваното, но нямам против. - той сложи ръце на задника ми и го стисна, но не беше грубо. И тогава осъзнах, че стоя бод него само по бельо.

-Майни си ръцете от мен! - казах и се опитах да го изблъскам, но не се получи.

-Знам, че това преди малко ти хареса, Изабел. И се чудя, защо твърдиш, че не е така?

-Хари... Не знам кой те излъга, че си някакъв Бог и каквото и да направиш ще ми хареса, но не е така!

-Отклоняваш темата, червенокоске. Отговори ми или... - аз го прекъснах преди да довърши.

-Спри да повтаряш едно и също!

-Отговори ми веднага! - знаех какво ще направи Хари ако просто не му отговоря на тъпия въпрос. За краткото време, в което го познавам съм наясно, че би убил баща ми и брат ми дори и за такава дреболия като тази, че не му отговарям на въпроса.

-Не съм... - не знам как да го кажа.

-Не си какво? - попита той.

-Не съм готова Хари, ясно?! Искам време... - погледнах го. - Дай ми време!

-Време за какво? - той няма ли да престане с въпросите?!

-Шегуваш ли се, мамка му?! Онзи ден...онзи ден ме изнасили , а сега искаш да правим... това.

Гледна точка на Хари

Тя е правя. Онзи ден я изнасилих, а сега искам да правим секс. Сигурно се страхува, че отново ще я боли, защото знам, че и преди я болеше. Но на мен не трябва да ми пука, че я боли, нали?! Убивал съм повече хора от колкото пръсти имам на ръцете и краката си без да мигна, а тя ме кара да се колебая дали да я нараня отново или не.

Но винаги има решение. Дори и да не спя с нея сега ще го направя до няколко дни!

-Добре. Щом искаш време, получаваш го. Но искам да знаеш, че до няколко дни ще вляза в теб, Изабел. И ще ти хареса. - след тези мой думи станах от нея и я огледах за последно. Тялото ѝ определено не беше за изпускане. И като се замисля, че реално само а съм я докосвал... Че само аз съм докосвал това тяло. И ще го докосна отново!

Тя бързо забеляза, че я оглеждам и хвана белият чаршаф и с него покри цялото си тяло.

Аз излязох от стаята без да казвам нищо повече. И без това вече се бях възбудил, така че смятам да посетя Клара...

Авторска бележка:

Надявам се главата да ви е харесала. Следващата ще се забави малко. Ще я кача във вторник. 💙

Факт за мен: Правя се на така да се каже безчувствена, тоест че трудно някой може да ме засегне или нещо подобно, но всъщност това е маска и реално съм много чувствителна. Просто не искам другите да го знаят... 🙊💙

Обичам Вии!

20.

Хораа... ще ви помоля, който иска и има мнение относно историята да го сподели. Харесвате ли я? Има ли нещо, което не харесвате? Имате ли някакви забележки относно нея и така нататък. *Иии... още нещо! Много бавно ли се случва всичко?*

Благодаря предварително. 💖

Аз излязох от стаята без да казвам нищо повече. И без това вече се бях възбудил, така че смятам да посетя Клара. Все пак не съм я чукал от доста време. Нейната стая беше на другия край на коридора. Честно казано тя е голяма лепка, но от какво Изабел се появи в къщата изобщо не съм я виждал. Сигурно кучката ревнува, но какво ми пука пък на мен?! Аз я искам само за секс!

Отидох до стаята ѝ и без да почукам влязох вътре, но нея я нямаше. Щом не е тук, то сигурно е в кухнята.

Влязох по стълбите отивайки в кухнята където видях Клара да стои по плота и да пие нещо.

Веднага отидох до нея и без да се замисля я хванах за задната част на бедрата и я вдигнах на плота, след което се настанил между краката ѝ и започнах да я целувам по вратът. След това направо разскъсах и без това късата и прилепнала по тялото ѝ блуза.

-Хари... - каза тя, а аз извървях очи и я погледнах раздразнено.

-Какво? - попитах грубо.

-Тук не ми е удобно. Хайде да се качим в твоята стая. - след като каза това аз веднага се сетих за Изабел. Тя е в моята стая, така че няма как да занеса и Клара.

-Не, не може.

-Но защо? Хайде де, Хари. Там и на двама ни ще ни е по-удобно.

-Казах, че не може, кучко! - изкрещях ѝ и тя се стресна. Дръпнах се от нея , а тя ме погледна объркано.

-Какво правиш? - попита.

-Стани от там! - казах ѝ, а тя изпълни заповедта ми без дори да се замисли. Отново се сетих за Изабел и как тя никога не би направила каквото ѝ кажа. Тя има характер... за разлика от Клара.

-Легни на масата. - казах ѝ, а на лицето ѝ веднага се появи онази усмивка, която мразя. Тя събу твърде късите дънкови къси качи, с който беше обута и изпълни и тази ми заповед лягайки на масата точно какво ѝ казах и разкрачи краката си. Аз свалих дънките и боксерките си до средата на бедрата ми и се наместих между краката ѝ слизайки в нея рязко и без предупреждение. Тя изкрещя силно.

-Не крещи! Да не искаш да събудиш всички?! - тя отново се стресна от тона ми и поклати отрицателно глава.

-Така си и мислех! - казах отново грубо и запошнах да се тласкам безмилостно бързо в нея, а след това започнах и да стискам силно твърде малките ѝ гърди.

-Хари... - кютя изстена името ми, но аз не ѝ обърнах внимание и продължих да се тласкам в нея.

-Хари! - аз спрях с действията си. - Какво искаш, мамка му?! - попитах грубо.

-Т-ти... Каза името на онази.

-Коя?

-Изабел. - за момент не можех да повярвам да думите ѝ. Изобщо не съм усетил кога казвам името на Изабел. Тъкмо щях да кажа нещо, когато се чу, че нещо се чупи. Погледнах към входа на

кухнята...

По дяволите!

Гледна точка на Изабел

Той излезе от стаята без да вкарва нищо повече. Аз изпуснах целият въздух, който несъзнателно бях задържала в себе си.

Не знам какво, по дяволите се случи преди малко, но ще направя всичко възможно, за да не се повтори. И въпреки това... той каза, че до няколко дни... дори не мога да си го помисля. Имам няколо дни да се измъкна от тук, което значи, че ми трябва телефон възможно най-скоро. По-добре да отида и са му кажа, че искам да ми го даде сега.

Станах от леглото и отидох до гардероба извеждайки от него някаква тениска и черен клин. Облякох ги, все пак не мога да а изляза само по бельо от стаята.

Когато бях готова излязох и се запътил към всекидневната. Предполагам, че той ще е там.

Тъкмо започнах да слизам по стълбището когато чух познат глас.

-Изабел. - Найл ми викна, а аз се обърнах по посока на гласа му.

-Хей, Найл. - поздравих го и се насочих към него. Той все още се движеше с помощта на патерици.

-Как си? - попитах.

-Много по-добре, а ти?

-Ами... добре. - усмихнах му се. Все още се чувствам *малко* виновна задето съм го простреляла. - Знаеш ли къде е Стайлс... така де... Хари? - попитах го. Той се засмя след думите ми.

-Не, не знам къде е. Защо питаш? Трябва ли ти за нещо?

-Нее, просто питах къде е, защото много се интересувам от него. Нали знаеш...какво прави, с кого е...*къде е.* - той усети сърказма в

думите ми и заедно се засмяхме.

След още няколко минути прекарани в разговор с Найл с него си казахме лека нощ, тъй като вече си беше доста късно и аз отидох в дневната. Хари обаче не беше там. Къде ли е...? Започнах да се оглеждам, кой знае... Може пък да се появи от някъде.

Беше пълна тишина докато не започнах да чувам крясъци. Странни женски крясъци, който ако не се лъжа идваха от кухнята. Запътих се натам , за да проверя какво се случва толкова късно вечерта.

21.

Пускам глава днес, защото следващата ще е чак в петък, може би събота... Там някъде. За което се извинявам, но тази година имам нови предмети (като направи елементарна теория, която колкото и сюда не ви се вярва не е елементарна.)

***СУПЕР МЕГА УЛТРА ВАЖНО* преди, да започнете да четете главата прочетете това... 👄👎💔**

Направих си профил в инстаграм, който се казва *пеа_пех. Когато там се съберем малко повечко активни хорица (около 20/30 де...) ще пускам някакви анкети свързани с истории, корици, може да публикувам и цитати от историите ми, а и не само. Ще ви питам кога да качвам нови глави, а когато дойде време за нова история каква точно да е тя и така нататък.* 💔

АБЕ ЩЕ Е МНОГО ЯКО
ДА СИ ЗНАЕТЕ! 💔

А сега приятно четене... 💔👎

Беше пълна тишина докато не започнах да чувам крясъци. Странни женски крясъци, който ако не се лъжа идваха от кухнята. Запътих се натам , за да проверя какво се случва толкова късно вечерта... И то в кухнята.

След две минути вече бях на входа на кухнята и един завой наляво ме делеше от това да видя какво се случва там, но красъците ставаха все по-силни. Искам ли да видя какво става?

Естествено, че искам. Винаги съм била любопитна и сега няма да е моментът, в който ще изневеря на себе си.

-Не крещи! Да не искаш да събудиш всички?! - чух вече до болка познат глас да говори. Не издържах и подадох главата си внимателно, за да не ме видят. Е мисля, че не ме видяха, но това, което аз видях... чесно казано не мога да повярвам. Някаква жена беше легнала на масата , а Хари се беше настанил между краката ѝ.

-Така си и мислех! - каза грубо и започна да я...не мога да повярвам, че аз ще го кажа, но той започна да я чука безмилостно бързо, а след това започна и да стиска гърдите ѝ.

-Хари... - тя изстена името му, но той не ѝ обърна внимание и продължих да се тласка в нея.

-Изабел. - той изстена из между тласъците. Чакай... Какво?! Той да не каза името ми докато чука някаква непозната за мен жена?!

-Хари! - той спря с действията си, а аз все още стоях като гръмната. Не мога да повярвам, че... че виждам това и най-вече, често каза името ми...

-Какво искаш, мамка му?! - попита грубо. - Т-ти... каза името на онази. - каза му тя заеквайки.

-Коя? - попита Хари.

-Изабел.

Започнах да се панирам... Нещо, което не ми се случва често, но ако, ме види?! Ако види... сигурно ще си помисли, че ги подслушвам или нещо подобно.

Не знам защо, но започнах да отстъпвам назад. Вече не ги виждах, но изведнъж усетих, че бутам нещо, а секунда след това някаква ваза падна на земята.

-По дяволите! - измърморих тихо. И сега какво?! Ани моето тъпо, шибано любопитство!

-Изабел! - Хари се появи пред мен в целият си блясък и да... беше си обул дънките.

-Ъм... аз... много съжалявам, че ви прекъснах и, че счупих вазата. Ще я платя някак и... - той ме прекъсна преди да довърша.

-Какво правиш тук? - попита ме. Не беше ядосан, но не изглеждаше и спокоен. Понякога емоциите му са истинска загадка за мен.

-Ами... аз... нали каза, че ще ми дадеш телефон и... търсех те , за да ми го дадеш сега. - казах.

-Харии... Връщай се вече, защото искам да свърша отн... - започна да крещи от кухнята онази , която Хари до преди малко... няма значение.

Той в прекъсна изкрещявайки ѝ:

-Млъквай! - дори аз настръхнах от тона му.

-Съжалявам, че ви прекъснах. Утре ще говорим и... - не знаех какво повече да кажа. - Лека нощ... Предполагам. - казах му набързо и тръгнах към стаята , от която изобщо не трябваше да излизам.

-Изабел, чакай... - викна ми той, но не с онзи той , с който изкрещя на онази да млъква. Вече обаче беше късно, защото бях тръгнала с бързи крачки към стаята.

След като стигнах до нея (стаята) влязох и затворих вратата с трясък. Дори не знам защо, по дяволите се чувствам гадно, че видях Хари и онази... те го правеха на масата, мамка му! Кой го прави на масата?! Хари, очевидно.

Съблякоха дрехите, който бях облякла, за да изляза от стаята и облякох отново нощницата си и легна на леглото за завивайки се с чаршафите. Затворих очи и заспах опитвайки се да не мисля за Хари. Все пак той може да прави каквото и с когото си поиска. А и определено предпочитам да прави това с нея отколкото с мен.

Гледна точка на Хари

Какво по дяволите се случи туко-що?! Изабел ме видя да чукам Клара! Това не трябваше да става! Дано не е чула, че съм казал

името ѝ докато бях с Клара. Но защо изобщо го направих?!

Сигурно не е чула... тоест какъв е шанса да е дошла точно тогава?! И защо изобщо сега мисля за това?! Не трябва да ми пука... *не ми пука!*

-Хари, хайде връщай сее! - Клара де разкрещя от кухнята докато аз все още стоях на място като парализиран, но гласа ѝ ме извади от транса и се върнат в кухнята където тя все още стоеше с широко разтворени крака.

-Обличай се! - казах ѝ грубо и се наведох вдигайки късите ѝ гащи и ги хвърлих към нея.

-Какво?! Но защо?! - попита ме изненадано.

-Защото приключихме!

-В какъв смисъл?

-Как така в какъв смисъл, мамка му?! Не разбираш ли?! Приключих с теб, ясно?! -тя стана от масата и дойде до мен.

-Стига Хари. Знам, че не го мислиш. Онази ли е виновна. Не искам да продължим, защото кучката ни видя, нали?!

-НЕ Я НАРИЧАЙ КУЧКА, ЗАЩОТО ЕДИНСТВЕНАТА КУЧКА В ТАЗИ КЪЩА СИ ТИ!

-А как да я наричам след като ни прекъсна така нахално?! Не стига, че ти каза нейното име, *нейното,* а не моето докато чукаше като побеснял мен, но и като за финал идиотката реши да се появи, за да стане циркът пълен. - думите на курвата пред мен ме изкараха извън равновесие...

22.

Думите на курвата пред мен ме изкараха извън равновесие. Как смее да нарича Изабел кучка и идиотка?! Със светкавична скорост я хванах на гърлото и я стиснах. Нямаше да я удуша, но очевидно трябва да я стресна малко, за да спре да си позволява толкова много!

-Х-х-хари-и... - тя започна да се дави, не можеше да си поеме въздух.

-Какво има... да не би да не можеш да дишаш?! - попитах ѝ и се усмихнах. - А сега за твое добро по-добре не смей да говориш каквото и да било по адрес на Изабел. Разбра ли ме или трябва да бъда още по-ясен?! - тя кимна в отговор, че ме е разбрала и аз я пуснах излизайки от кухнята без да я поглеждам. Качих се в стаята си, където Изабел вече беше заспала. Бръкнах в джоба на дънките си и от там извадих телефона, който ѝ купих по-рано през деня и го оставих на нощното шкафче от нейната страна. След това се съблякох, така че да остана само по боксерки и легнах на леглото до нея, придърпах я в прегръдките си и така заспах.

На сутринта

Гледна точка на Изабел

Бавно отворих очи и изчаках няколко секунди, за да успея да фокусирам зрението си. След това застанах в седнало положение на леглото и погледнах на другата страна, където видях, че Хари все още спи. Виждайки го пред очите ми изникна случката от вчера.

Не, няма да мисля за това. Изобщо не ме засяга с кого и къде спи Хари!

Погледнах на нощното шкафче където видях телефон. Изненадах се, но бързо реших да го разгледам и го взех в ръце. Беше точно като моя, но чисто нов. Включих го, ни точно в този момент познат глас ме прекъсна.

-Харесва ли ти? - попита ме Хари изправяйки се в седнало положение на леглото.

-Същият като моя е. - отговорих му безразлично. Или поне така се стараех да звуча.

-Да, защото ти искаше старият си, но реших да ти взема нов.

-Нямаше нужда.

-Можеше просто да кажеш едно "благодаря" нали знаеш?

-Да ти благодаря за какво?! Нямаше нужда да харчиш излишни пари. Просто трябваше да ми дадеш *моя* телефон, а не да купуваш нов.

Той не му отговори, а стана от леглото. Беше само по боксерки. Загледах се в перфектно изваяното му тяло.

-Не е прилично да зяпаш. Ако искал от това - той се огледа демонстративно. - тряба просто да кажеш и ще е твое. - намигна ми, а аз извъртях очи.

-Днес ще ходим на клуб. - каза му той докато се обличаше.

-Добре. Ходете си.

-И ти също ще дойдеш, Изабел.

-И защо да ги правя?

-Защото аз така казвам, червенокоске. - след тези негови думи се сетих как да избягам. Само дано да се получи...

-Добре тогава. Ще дойда щом се налага. Явно вече не можеш без мен, нали *Хари?* - попита го и повдигнах въпросително вежди. Той се засмя, но не ми отговори.

-Аз излизам. Малко преди да стане време да тръгваме приятелките на Лиам и Луи ще дойдат при теб.

-Все тая.

Час преди да тръгнат за клуба

Цял ден не съм излизала от стаята, а и честно казано не искам. Не слязох да закусвам или обядвам не само, защото не съм гладна, но и защото не мога да си представя как ще ям на масата, на която вчера Хари чука онази. Изведнъж на вратата се почука, но никой не влезе... сигурно трябва да кажа нещо като "влез".

-Който и да си, върви си! - казах и продължих със старото си занимание. Да лежа на леглото. Може би просто събирам сили... все пак днес трябва да избягам, а ако не успея... Всъщност няма такъв вариант.

Чух, че вратата се отваря въпреки думите ми и се обърнах на там, за да видя кой е. Бяха две момичета.

-Здрасти. - каза някаква блондинка, а след нея ме поздрави и чернокосото момиче. Русата беше със светло сини очи, а чернокосата с тъмно кафяви.

-Мда... здравейте. - поздравих ги отегчено.

-Ол... вярно. Не се познаваме. - започна русата. - Аз съм Оливия, а това е Мери. Приятно ни е.

-Мери? - казах, но прозвуча по-скоро като въпрос.

-Да, казвам се Мери. - сетих се на приятелката си Мери. Какво ли прави сега. Толкова ми липсва. Липсват ми и баща ми и брат ми. Вярно, че Джейк е в друг град, ни преди си говорехме всеки ден. Нищо... скоро отново ще е така.

-Ехоо... къде се отнесе.

-Никъде! - отговорих бързо. Те се засмяха почти заедно.

-Е, какво чакаш? След пас тръгваме са клуба.

-Да, знам. След малко ше си облека някакви дрехи. - вече наистина бях отегчена.

-Някакви дрехи? - сега чернокосата... така де... Мери говореше. - Коя рокля си си приготвила?

-Рокля? - засмях се. - Няма да облека рокля.

-Но защоо? Като гледам имаш хубаво тяло, а и ще впечатлиш Хари. - каза Оливия.

-И защо ми е да впечатлявам идиот като Хари? - попитах като се стараех да не избухна в истеричен смях.

-Как защо? Нали си неговото момиче все пак...?

Авторска бележка:

Такам... По принцип щях да кача в петък, ноо пускам новата глава по-рано благодарение нааа... внимание *барабани* hutttre!!! 💙

Следващата глава ще е в събота.

И не знам как стана тази глава. Надавам се да ви е харесала и съжалявам ако има правописни грешки. 💙

Факт за мен: В момента се опитвам да пиша поеми или нещо такова. В тях няма рими, а са просто някакви случайни мисли ииии... да. 😂
Мога да ви покажа някоя ако искате да имате на кого да се подигравате. 💙💙💙

23.

Прочетете цялата авторска бележка накрая... (Тц... ако искате.. 👄) 💔

-Как защо? Нали си неговото момиче все пак. - погледнах я и съм почти сигурна, че в погледът ми ясно се четяха думите " ти сериозно ли ".

-Както и да е. Вие готови ли сте? - попитах ги.

-Ти добре ли си? Как ще отидем в този вид. Не, не сме готови. Мислехме, че ще се оправим за клуба заедно затова не се облякох ме и гримирахме. - изненадах се след думите на Оливия.

-Ол... ами добре. Хайде да се оправяме тогава. - казах го просто, защото не исках да ги обидя. Все пак преди малко се запознахме, а и без това тук се разбирам само с Найл.

-Това чаках да кажеш! - радостно отговори Мери. - Хайде да ти изберем рокля! - тя започна да рови в гардероба ми.

-Не, благодаря. Няма да облека рокля и също така сама ще избера дрехите си.

-Е, щом толкова настояваш. - тя се отдръпна правейки ми място до гардероба. Аз станах от леглото и отидах до нея започвайки да ровя в гардероба и по-малко от минута по-късно извадих от там черен клин, който би трябвало да състои по тялото и черен топ.

-Ще облека тези. - след още един кратък спор с тях за дрехите ми те най-накрая се примириха, че няма да ходя с рокля, въпреки че така и не разбрах защо толкова настояваха. Както и да е. Важното е, че накрая се разбрахме. Те отидоха по стаите си, за да се оправят.

Около двадесет минути след като излязоха аз облякох дрехите си и се погледнах в огледалото. Честно казано никога не съм изглеждала толкова зле. Дрехите ми стоях добре, но самата аз... изглеждам ужасно. Изглеждам като излязла от " Живите мъртви". Кожата ми е по-бледа от обикновено, а в очите поне в момента не се четена напълно никаква емоция.

Дали той е успял да ме пречупи, но аз просто не искам да го приема?

Мери и Оливия влязоха вбсъатяа ли отваряйки рязко вратата. Мислех, че ще са готови до около десет минути, но преди са се видим отново мина поне половин час, може би и повече.

-Хайде. Момчетата ни чакат. - каза Оливия, а аз кимнах. Преди да излезем от стаята взех новия си телефон от нощното шкафче. След това заедно тръгнахме към изхода на къщата, а минута по-късно вече бяхме отвън, където видях Хари, Найл, Зейн и останалите, на който май не им знам имената или поне не ги помня. Хари дойде до мен, а момичетата отидоха на някъде.

-Много си красива. - той да не ми направи комплимент.

-Спести си го, Хари. Ще тръгваме ли?

-Опитвам се да ти направя комплимент, Изабел! Защо се държиш така? Да не би да е заради това, което видя вчера?

-Не, не е заради това. Явно не го осъзнаваш, Хари, но не му пука в коя курва си време оная работа! - той се засмя.

-Лъжеш. Пука ти. Вчера искаше да си на нейно място, нали? Да чукам като побеснял теб... - аз го погледнах шокирано. Как си позволява да ми задава такива въпроси?!

-Начукай си го, Стайлс! - изкрещях му и май всички ни чуха, защото погледнах към нас. Той се приближи до игото ми и прошепна.

-Потърпи още малко, червенокоске. Още малко и ще си под мен стенейки името ми. - аз се дръпнах рязко от него, а това мое действие го накара да се засмее. - Ще тръгваме ли? - попита той

вече на висок глас, за да го чуят всички.

В клуба

Всички бяхме седнали на едно от големите сепарета в клуба. Пътувахме около половин час, а когато пристигнахмеи влизане в клуба охрана не ни почита напълно нищо, а просто ни пусна да влезем като през това време нито един път не погледнаха към Хари. Беше си доста странно. Сякаш ги беше страх от него. Аз бях седнала между Оливия и Мери, а Хари и приятелите му бяха близо до нас.

-Изабел? - каза Оливия прекъсвайки разсъжденията ми над това как точно да се измъкна. Инах някаква малка представа, нещо като план, но за да е успешен той трябва да го осъвършенствам, нали? Е, това трудно щеше да стане докато Оливия и Мери ме разсейваха.

-Да? - попитах и я погледнах въпросително.

-Исках да ти задам един въпрос... - защо, по дяволите увърташе толкова много?

-Казвай направо. - подканих я, а тя кимна.

-Да, добре. Ами... как е Хари в... знаеш... В леглото? - попита ме, а аз чесно казано не можех да повярвам на ушите си.

Мисля, че е по-добре да не пита не мен, а курвата, с която Хари се чука на масата вчера.

-Предполагам, че е добре. Не знам. - вдигнах рамене.

-Как така не знаеш? - Мери се включи в разговора.

-Ти знаеш ли как е той в леглото? - попитах може би малко по-грубо от нужното, но просто не знам защо очакват да знам дали Хари... знаете...

-Ъм... не. - отговори ми тя.

-Тогава защо, по дяволите очакваш аз да знам дали може да се

чука или не? - не, не бях пила просто тя ме изнерви!

-Аз не съм спала с него, но ти... спала ли си с него? - попита ме Мери докато Оливия само ни зяпаше слушайки внимателно малкият ни спор.

-Какво те засяга?

-Не ме. Просто приятелките си споделят. А аз искам ние с теб да сме приятелки. - отговори ми тя спокойно.

-Спали сме един път, ясно?!

-И как беше?

Авторска бележка:

Такам... първо искам да ви кажа, че се записах за състезанието, което EvaKitty12 организира. 💔
В него има още едно свободно място за писатели и три за дизайнери. Казвам ви , за да може ако някой от вас иска да се запише да го направи докато има места... 💔

И има нещо, което искам да споделя с вас. Някой неща, който написах. Не знам дали да ги на река поеми, защото май не са... 🧐

Ти беше като звезда по сред бял ден.
Синьо небе, толкова високо, че не можех да го достигна.
Толкова високо, че можех само да мечтая...

*****

****

Каза, че за мен ще свалиш звездите...

Но аз не искам да ми сваляш звезди. Искам само букет красиви червени рози и теб в ръцете си...

Еми това са " поемите ".

Моля ви да споделите какво мислите за тях. Това са първите ми подобни опити.

Обичам Вии!❤❤❤🤍🤍🤍🖤🖤🖤💝💝💝🤎🤎🤎□□□🖤🖤🖤

24.

-Спали сме един път, ясно?! - казах ѝ просто, защото не ми се занимаваше повече с нея и най-вече с този разговор.

-И как беше? - попита Оливия. Защо, мамка му трябва да са толкова любопитни?! Не може ли просто след като толкова искат да си говорим да говорим, но на нормална тема?!

Веднага пред очите ми започнаха да изплуват спомени от първият и всъщност единственият път, в който с Хари спахме заедно. Или по-скоро как той ме изнасили. Как преди това каза, че ще ме накаже за "лошото ми държание", а след като отказах да се съблека той буквално разкъса дрехите ми по най-грубия възможен начин.

-Аз... Бях пияна и не помня много добре. - нямаше какво друго да направя освен да излъжа, защото не им искам съчувствието. Не искам съчувствието на никой, затова и никой няма да разбере какво ми причини Хари!

-Е, добре де. Разкажи това, което помниш. Все пак няма как да не помниш нищо! - каза Мери някак развълнувано. Толкова много искам да спра да си спомням, но съм наясно, че това няма как да стане, така че...

-Хей, Изабел добре ли си? - Оливия прекъсна разсъжденията ми.

-Да, защо да не съм? - попитах.

-Ами... очите ти се насълзиха о си помислих, че не ти е добре...- отговори ми тя.

-Аз...няма значение! отивам да тоалетната. - казах и станах бързо от сепарето. След няколко минутно търсене на тоалетните намерих женската и влязох вътре. Добре, че си взех телефона, но

по-хубавото е, че знам номера на баща си наизуст.

Извадих телефона и набрах номера на баща ми като вдигна от вторият път както обикновено.

-Да? - чух мрачният глас за първи път от около седмица, а може би и повече. Знам, че е много, но чувствам, че не сме си говорели от месеци...

-Татко? - казах предпазливо.

-Изабел? Къде си? Добре ли си? Как успя да ми звъннеш? - може би имаше и още въпроси, но аз го прекъснах преди да разбера.

-Спокойно , добре съм. Звъня ти, защото мисля, че мога да се измъкна след около десет минути и... - сега той беше този, който ме прекъсна.

-Идвам веднага! Къде си? От къде можеш да се измъкнеш?

-На клуб сме, в момента съм в тоалетната.

-В кой клуб? - попита той, а аз му казах къде е клуба.

-Добре. Идвам след пет минути!

-Чакай... - казах преди да затвори.

-Ами ако... ако той ни намери? Ако нарани теб и Джейк? Аз няма да мога да... - той отново ме прекъсна.

-Няма да успее. Ангажирал съм всичките си хора да пазят около къща, в която едва ли Стайлс ще се сети, че се намираме, а Джейк е при мен!

-Той... наистина ли?

-Да. А сега затварям, защото искам да тръгвам. До пет минути съм при теб, Изабел. Дръж се. - каза, след което затвори.

Сега трябва да изляза от клуба и да го чакам отстрани. И след като баща ми дойде всичко ще е наред. Ще сме заедно. Аз, той и

Джейк и ще ни пазят толкова много хора, че едва ли Хари ще успее да стигне до нас.

Излязох от тоалетната на клуба и веднага се насочих към изхода. Не след дълго вече бях излязла и отидох малко настрани, за да не стоя точно пред клуба.

Стоях там около десет минути преди да видя черният джип на баща ли да се приближава, а след това и да спира пред мен. Аз се огледах набързо и веднага се качих на мястото до шофьорското.

-Изабел! - баща ми ме прегърна силно и аз направих същото. Определено ми липсваше въпреки многобройните скандали помежду ми от доста време насам.

-Татко... - прошепнах толкова тихо, че той едва ли ме е чул.

-Кажи ми кучият син направи ли ти нещо?! - попита.

-Ще говорим после. Сега моля те да се махаме от тук преди да са се усетили, че ме няма. - той кимна и запали колата тръгвайки предполагам към къщата, за която ми говореше ли телефона.

По пътя не казахме нищо. Мина сигурно около час преди да стигнем до къщата, за която баща ми ми каза. Когато излязох от колата пред мен се откри някак плашеща гледка. Сравнително малка къща в сравнения с тази, в която живяхме преди това. И цялата беше обградена от ви коси и мускулести мъже с пистолети чийто погледи бяха меко казано плашещи.

-Защо всъщност е всичко това? - попитах баща си все още оглеждайки се.

-Защото иска да съм сигурен, че Стайлс няма отново да стигне до теб! Хайде да влизане. - аз кимнах и минахме през всичката тази охрана влизайки в къщата.

Докато събувах обувките си чух стъпки, а след това чух името си.

-Изабел! - това беше гласът на Джейк. Можех да го позная дори на сън.

-Джейк! - изписках и хвърлих обувките си нанякъде хвърляйки се на врътът му. По принцип не пискам често , но не съм виждала Джейк на живо от доста време, така че се радвам супер много!

-Здрасти мъник.

Авторска бележка:

Съжалявам, че казвам по-късно от обещаното, но честно казано забравих. 😁 (не ме мразете)

Може би две седмици ше качвам малко по-рядко. Докато минат входните и учебната година не започне наистина. 😁😁😁(това нямаше логика)

Обичам Вии! 💖💖💖

П. С.

Радвате ли се, че Изабел успя да избяга?

Мери и Оливия кефят ли ви или не съвсем?

Как ли ще реагира Хари? Дали ще се откаже от нея или ще направи всичко възможно, за да я намери?

💖💖💖

25.

-Здрасти мъник. - каза ми той след като се отделихме от прегръдката.

-Знаеш, че не ми харесва да ме наричаш така. - казах и се направих на обидена.

-Да те наричам как? "Мъник" ли? - той повдигна вежди въпросително. Брат ми винаги е бил забавен макар и не колкото мен. На външен вид прилича на баща ни. От него е взел гарвановочерната коса и тъмните очи. Аз от своя страна приличам на майка ни - с рижава коса и светли очи.

-Не ме наричай мъник! - скарах му се

-И как да те наричам след като освен, че си малката ми сестра си и дребна...*мъник?* - да, наистина си бях малко по-ниска от необходимото, но не е нужно да ми се подиграва!

-Не съм мъник, Джейк! Ти си мъник!

-Значи съм мъник висок метър и осемдесет и пет? - той се засмя, а аз кимнах.

-Изабел. - чух студения глас на баща ми.

-Да?

-Знаеш, че трябва да поговорим, нали?! - попита ме той.

-Да, наясно съм, но в момента не ми се говори.

-Не! Не ми пука! Искам да поговорим сега! - изкрещя ми той.

-Какво толкова има, по дяволите?

-Какво има?! Сериозно ли ше питаш какво има?! Та ти беше отвлечена! Беше отвлечена и то от един от най-опасните хора наоколо и ме питаш какво толкова има?! Ами ако те беше убил...- аз ги прекъснах.

-Нямаше да ме убие! - казах ядосано.

-И защо си мислиш така?! Ти не знаеш кой е той, но аз знам. Повярвай ми нищо не е в състояние да го спре да те убие. Когато реши, че те иска мъртва значи, че ще даде всичко, за да постигне целта си!

-Ако ме искаше мъртва вече щях да съм, но както виждаш съм си много добре. Той не би ме убил. - не знам защо, но бях напълно убедена, че Хари не би ме убил. Може да е убивал страшно много хора, да е идиот и егоист, който ме изнасили, но не би ме убил!

-Хайде Из. Просто разговор, спокойно. Няма да те разпитване много. - каза ми Джейк укорително.

-Добре. Но за малко, защото ми се спи.

Баща ми и Джейк тръгнаха пред мен и след няколко секунди се намираме в дневната на къщата. Ведмахме на дивана срещу телевизора и настана доста неловка тишина помежду ни.

-Искам да знам дали Стайлс ти е направил нещо! Нарани ли те по някакъв начин, удряше ли те, къде те държеше... - баща ми наруши пръв тишината, но аз го прекъснах преди да продължи да задава въпроси.

-Той... - за момент през мен мина мисълта да споделя с тях всичко, което се случи включително и как Хари ме изнасили, но ще си спестя унижението! - Не ме нарани по никакъв начин. Държеше се с мен добре.

-След като се е държал добре с теб защо при първа възможност избяга?!

-Защото... защото той постоянно ви заплашваше. Затова ти звънна! За да се уверя, че ти и Джейк сте добре! Когато разбрах, че и двамата сте тук... планът ми беше ако, сте в безопасност да

се измъкна, ясно. - казах ядосано.

-Добре, добре. Успокой се, Изабел! Просто искам да знам всичко.

-Спи ми се! Лека нощ. - казах и станах от мястото си. Излязох от дневната без да дочакам някакъв отговор от баща ми или брат ми.

Видях стълби и се качих по тях. За първи път съм в тази къща. Дори не знаех, че я имаме. Когато се качих видях четири врати. Влязох в океана от стаите. Все пак трябваше да спя някъде, нали?

Става изглеждаше така сякаш в нея не е стъпвано от доста време. Леглото беше перфектно отправено, а завивките бяха чисто черни. Очевидно никой не спелеология тук, така че реших, че това вече ще е моята стая.

Заключих и се съблякох, така че да остана само по бельо, след което се пъхнах под меките завивки и затворих очи давайки всичко от себе си, за да заспя.

Само дано Хари не ме намери!

Гледна точка на Хари

-Добре, Уилсън. Имаме сделка. Ето стоката! - подадох му четири пакетчета с бял прах (знаете какво е) след като от поне половин час се договаряме за цената. По принцип не бих се съгласил да му продам дрога на толкова ниска цена, ни първото не ми се занимава със старци, който се дрогират.

-С теб винаги е лесно да се прави бизнес, Стайлс. - каза той и се усмихна показвайки няколкото му останали зъба. След това стана и не след дълго изчезна от полезрението ми. Погледнах към момичетата, който бяха седнали съвсем близо до нас. Виждах Оливия и онази Мари или каквото там ѝ беше името, но не виждах Изабел.

-Къде е Изабел?

Авторска бележка:

Хари разбра, че Изабел я няма...

Какво мислите? Бързо ли ще я немери Хари или ще му отнеме време. Ще я намери ли изобщо...? 😂

Обичам Вии! ❤️🤍💙💚💜❤️🤍💙💚💜❤️🤍💙💚💜

26.

-Къде е Изабел? - попитах ги. Очите им се разшириха след като чука въпроса ми. - Попитах ви нещо! - изкрещях.

-А-ами тя... разстрои се и каза, че отива до тоалетната. - отговори ми Оливия.

-Преди колко време стана това, мамка му?! - изкрещях.

-Не знам. Може би преди около половин час. - половин час! Няма я от половин час, а аз дори не забелязах! - Защо се е разтроила? - попитах сече по-тихо.

-Защото ние с Мери... разпитеахме я за отношенията ви и изведнъж ѝ стана нещо.

-Какво точно я питахтебза отношенията ни?

-Ами... много неща... - аз я прекъснах преди да продължи.

-Какви точно?! - по-скоро изръмжах.

-Колко пъти сте спали заедно и дали е било хубаво! - каза бързо.

Знаех си! Знаех си, че е била разстроена заради това. Явно си в спомнила какво ѝ направих. Но все още не разбирам едно...

-Защо, по дяволите срв я питали такова неща?!

-Беше ни интересно, а и можем да я питаме каквото си поискаме! - каза другото момиче. Мери.

-НЕ! НЕ МОЖЕ ДА Я ПИТАТЕ КАКВОТО СИ ПОИСКАТЕ! КОЙ ТИ Е КАЗАЛ, ЧЕ ЩЕ СИ, ПРАВИШ КАКВОТО ИСКАШ, А?! - започнах да ѝ крещя, а след това се пробливох бавно към тях докато Лиам и Луи гледаха ту мен, ту приятелките си и май се чудеха на чия

страна да застанат. -Никога повече не ѝ за давайте такива въпроси! - казах тихо, така че двете момичета пред мен да ме чуят. Тя кимнах докато погледите им бяха забити в земята. Беше си страх!

-Знаете ли къде е сега? - попитах ги вече по-силно и се огдпъпнах на няколко метра от тях.

-Предполагам в тоалетната, зошто там каза, че отива преди да изчезне. - отговори ми Оливия. Тя винаги да била по-умната или по-скоро по-страхливата от двете.

Без да казвам нищо повече се запътих към женските тоалетни, за да проверя дали е там. Влязох вътре бе за се замислям, че тук могат, да влизат само жени.

-Изабел?! - изкрещях, но никой не ми отговори. Има четири тоалетни и и четирите бяха свободни, което значи, че не е в някоя от тях. Значи не е тук. А щом не е тук значи е избягала!

Излязох пред клуба където видях охраната. Отидох при двамата грамадни макар и не колкото мен мъже.

-Шефе, с какво можем да Ви помогнем. - попита единия от тях.

-Виждали ли сте момиче с рижава коса, ниска и облечена цялата в черно? Тя беше с мен в клуба. - бях ядосан... НЕ! Бях меко казано бесен!

-Мисля, че я видяхме преди около двадесет минути.

-И на къде тръгна?

-Чакаше отстрани на клуба е както една кола не дойде и тя не се качи в нея. Мислех, че знаете и затова не Ви казах. - знам, че охраната не е виновна, затова им пожелах лека работа и отидох до когато си, казвайки се в нея, след което в запалих и тръгнах...

****

Обикалях шибаните улици на града поне от час. Наясно съм, че няма да я намеря, не и тук, но все пак някаква малка част от мен

беше почти сигурна, че ще я видя да се разхожда по тъмните улици макар и шанса за това да е нулев. Реших просто да с еприбвра в къщата и скоро вече паркирах пред нея. Извадих колата и влязох вътре. Вече беше доста късно, всички лампи бяха изгасени. Отидох в кухнята и си налях уиски след което седнах на масата и започнах да пия. След десет минути вече бях изпил няколко чаши.

Защо, по дяволите Изабел избяга? Тук не ѝ липсваше нищо! Спеше в хубава стая, имаше с кого да си говори, всички себдуржаха добре с нея. *Освен ти идиот такъв! Та ти я изнасили, а сега се чудиш защо е избягала. Тя беше невинна въпреки държанието си, а ти ѝ отне и това.*

-Какво правиш? - Найл влезе в кухнята с патериците си.

-Какво да правя? Нищо, очевидно!

-Братле, знам, че Изабел е избягала, но не прави от мухата слон! Ще си намериш друга, която да чукаш!

-Друга която до чукам... - повторих замислено. - Ти не разбираш, Найл. - казах и вдигнах чашата с уиски като я пресуших на един път, затова и си налях поредната.

-Какво не разбирам? Точно така е и ти сам го каза още когато я видя. Не си ли спомняш, че каза, че искаш само да я чукаш, а Хари?!

-Тя не е само за секс Найл! Да, вярно, че искам да я чукам, но в последните дни единственото, което се надяват да направи е да... - не Стайлс, не го казвай! Не се размеквай! Та ти изпи само седем или осем чаши, не си пиян!

-Да направи какво?

-Да се усмихне, или пък да легне до мен да я придърпам в прегръдките си и да заспим така.

-Какво ще правиш сега? - попита ме Найл.

-Ще я намеря! Тя е моя и няма да се измъкне играе мен никога

повече. А веднъж върна ли си я, ще я накарам да съжалява, за действията си...

Авторска бележка:

Май много взех да се филмирам, но нищо... 🧐😁👌💔.

Надявам се главата да ви е харесала и ще се радвам ако оставите мнението си за нея в коментарите.

Също така, който не ме е последвал в инстаграм (nea_nex) може да го направи, защото там качвам разни неща, понякога поеми и ви задавам въпроси и т. н. 😁👌

Обичам Вии! 💔💔💔

27.

-Какво ще правиш сега? - попита ме Найл.

-Ще я намеря! Тя е моя и няма да се измъкне играе мен никога повече. А веднъж върна ли си я, ще я накарам да съжалява, за действията си! - отговорих му.

-И как смяташ да я намериш? Почти съм сигурен, че тя се е скрила доста добре. - Да, а всъщност е логично Изабел да е с баща си в момента.

Аз съм пълен идиот! Ако не ѝ бях дал телефон тя нямаше да може да се свърже с него, а в последствие и да избяга. Всичко това се случва, защото ѝ дадох телефон!

-Сигурен съм, че е а Маккейн!

-С баща си?

-Да. Свързвала се е с него от телефона, който ѝ дадох. Искам да намериш брат ѝ. Той учи в друг град и сигурно не е при тях! Също така провери и за някой близък на Изабел. Приятелка или нещо такова! Виж дали Маккейн има къщи, за който не знаем, или дали има някоя къща на името на Изабел или брат ѝ!

-Ще я заплашваш и с приятелите ѝ? - попита Найл изненадано.

-Не знам. Може би да, а може би не. Просто искам да имам тази информация! Ако има къщи на името на Маккейн, за който не знам искам веднага да ки кажеш!

-Добре. Утре ще се заема , а ти по-добре спри са пиеш!

****

Гледна точка на Хари

Събудих се с леко главоболие, но ми мина още докато стана от леглото. Погледнах колко е часа и видях, че вече е 12:00 часа на обяд.

Сигурно Найл вече е намерил информацията, която исках. Слязох в кухнята и водят момчета, който вече обядваха.

-Как си, Хари? - попита Луи загрижено.

-Добре съм! - отговорих му кратко и седнах на едно от свободните места на масата.

-Това означава ли, че няма да търсиш Изабел? - попита Лиам.

-Ще я търся, но по-важното е, че ще я намеря! Тя е моя! *Моя!* И никой не може да промени това. Ще си върна това, което е мое!

-Ти май доста си, се привързал към нея? - каза Зейн, но прозвуча повече като въпрос. След това скръсти ръце и повдигна вежди въпросително.

-Да съм се привързал? - засмях се. - Не ставай смешен, Зейн! Никога няма да се привържа към нея! Та тя е дъщеря на Маккейн, а ти, вие много добре знаете колко го мразя!

-Тогава защо искаш да си я върнеш?! - изкрещя ми Зейн ядосано. - Защо казваш, че е твоя?!

-Защото е моя. А тя избяга тук, въпреки че имаше всичко.

-Ти ѝ отне най-важното - свободата. А освен това често не държеше грубо с нея. - каза ми Найл.

-Няма откъде да знаеш как да се държал с нея и дали е било важно за нея да е свободна както казваш. - изкрещях.

-Да не си мислиш, че не съм си говорил с нея? Много добре знам... - аз ги прекъснах преди да довърши.

-Не ми пука какво знаели какво ти е казала, ясно?! Искам да знам само намерили ли информацията, която поисках? - казах му вече по-спокойно.

-Да. - отговори ми той.

-Слушам те... - подканих го да започне да говори.

-От около седмица брат го няма. Не се е появявал в университета, в който учи. А до колкото успях да проуча Изабел има приятелка на име Мери, с която са доста близки.

-Добре, а разбра ли дали има някаква сграда на името на Изабел, Маккейн или брат ѝ.

-Да. Има четири къщи, за който не знаехме до сега. Две на името на Маккейн и по една на Изабел и брат ѝ.

-В колко от тях смяташ, че е възможно да са? - попитах го като вече напълно осем бях успокоил. Зейн, Луи и Лиам слушаха внимателно разговора ми с Найл.

-В нито една.

-Как така в нито една?

-Три от къщите са в града, а четвъртата е на двадесет минути от тук. Почти няма шанс да са там. Маккейн може да е всякакъв но не е глупак.

-Мамка му, прав си! Но трябва да разбера къде са!

-Може да е нает къща и да са там. - предположи Зейн.

-Ще проуча и до час ще ви кажа какво още съм научил. - каза Найл и стана от масата вземайки патериците си и излезе от кухнята. Да, той все още е с патерици, но скоро ще може да ходи и без тях. Сигурен съм!

-Какво ще правил когато ги открием? Ще ги убиеш ли? - попита ме Лиам. Да ги убия ли?

Ясно е, че няма да убия Изабел. Тя ще ми трябва дюза други доста по-забавно неща, но да убия ли баша ѝ и брат ѝ, за да разбере, че е направила грешка като изпробва търпението ми? Ще реша когато му дойде времето.

-Хари! - чух Зейн да ми вика.

-Какво? - попитах грубо.

-Лиам те попита какво смяташ да правиш когато ги открием.

-Чух, просто се замислих за нещо. А относно това какво ще направя... имам план как да ги открием. А когато ги открием ще реша какво да правя. Само да разберем къде са и планът ми влиза в действие.

-И какъв е планът?

Авторска бележка:

Знам, че тази глава стана скучна, но може следващите няколкое са такива. □□

I'm sorry, but that's the fucking life. 😂😂😂

Следващата глава ще е предполагам в четвъртък, ааа...

Дотогава може да *гласувате за мен и отбора, в който съм, за да ни подкрепите в състезанието, в което участваме. (Нахална работа, знам. 😂) Състезанието се казва Galaxy competition in BG wattpad и е на EvaKatty12.* 👌

С момичетата, с който сме в отговор ще сме ви много благодарни ако обърнвте внимание на разказа и корицата ни и ако гласувате за нас. ❤❤❤

Обичам Ви! 💖💖💖

28.

-Чух, просто се замислих за нещо. А относно това какво ще направя... имам план как да ги открием. А когато ги открием ще реша какво да правя. Само да разберем къде са и планът ми влиза в действие.

-И какъв е планът? - попита Луи.

-Да си представим, че Маккейн е ангажирал всичките си хора да пазят около къщата, това звучи като нещо, каквото той би направил, първо защото е страхливец по принцип и второ, защото знае на какво съм способен. Всичко това означава, че ще ми е трудно да минем през хората му без те да му съобщят, че става нещо или той ,а и не само той сюда се десети. А дори и да се досетят, нещата трябва да се случат така, че да са заключени и да не могат да направят нищо. А ако планът ми проработи ще можем да влезем в къщата без те дори да могат да разберат какво се случва.

-Може да се получи ако знаехме къде са. - спомена Зейн. Широка усмивка се появи на лицето ми. Определено ще разберем къде са. Въпреки притесненията ми, това с намирането на Изабел ще е най-лесната част. Особено ако е била разсеяна...

Перфектният план...!

Гледна точка на Изабел

Две седмици по-късно

-Добро утро, Из. - чух гласа на Ева и осъзнавайки, че трябва да ставам метнах чаршафът, с който бях завита върху главата си пъшкайки недоволно. -Хайде ставай де! Направила съм ти закуска, но ако не я изядеш скоро няма да е толкова вкусна, така че ставай!

-Добре де, добре. - махнах заливката от лицето си и станах, така че да съм в седнало положение на леглото. - Ставам! - вдигнах защитнически ръце и двете се засмяхме.

-Заповядай. - тя ми подаде закуската.

-Благодаря. - казах и се усмихнах.

Ева е момиче с две години по голяма от мен, тоест на двадесет и три, с дълга кафява коса и зелени очи. Баща ми я беше наел преди около десет дена, за да ни чисти и готви. Тя ли стана доста близка за това кратко време. Сякаш винаги знае какво, да ми каже или за какво да си говорим. Дори знаеше какво обичам да закусвам. Предполагам, че просто баща ми ѝ е казал.

-Е, какво ти се прави днес? - попита ме Ева.

-Не знам. На теб?

-И аз не знам. Може да се разходим някъде ако искаш... - отговори ми тя.

-Къде? Някъде наоколо ли? - попитах.

--Наоколо няма нищо, Из.

-Тогава какво предлагаш?

-Може да отидем в града. Вярно, че е далеч от тук, но и без това нямаме какво да правим, а и двете имаме шофьорски книжки. - предложи тя.

-Не! - изстреляха в отговор без да се замисля. Ако отидем в града и Хари ме намери?! Не се плаша просто се притеснявам...

-Защо не? Ако питаш мен тази къща е доста по-изолирана от нужното.

-Аз пък мисля, че си е добре.

-Добре, но какво пречи да отидем в града? Да се разходим малко, да отидем на шопинг?

-Не искам. Всъщност като се замисля не ми се излиза. Ще стоя в къщата. - *по-безопасно е.* Прибавих наум. Ева иска да излезе, защото *не знае* каква е ситуацията. Не знае, че бях отвлечена и сега се опитвам да се скрия, за да не убият семейството ми, а и за да не се върна там.

-Но Изабел, хайде де! Ще бъде забсвно, обещавам. - каза тя и направи кучешка физиономия.

-Не, Ева! Стига! Аз... След малко ще сляза ако искаш да гледаме телевизия? - попитах, а тя кимна показвайки, че е съгласна и излезе от стаята. Наистина ми се излиза с нея, но няма да рискувам. От както сме тук се чувствам... щастлива, но и в същото време странно. Сякаш нещо липсва.

Тук всяка сутрин е една и съща. Ставам, закусвам, след това гледам телевизия. После обядваме всички заедно и така се повтаря едно и също нещо, което някак си не ми харесва, тъй като обичам разнообразието, а тук такова няма.

Взех закуската си и я изядох, след което станах от леглото и отидох до гардероба си и от него извадих черен клин, който стои по тялото и черна тениска, която ми беше доста широка, но пък ми харесваше. Влязат в банята и измих лицето и зъбите си, а след това срещат дългата си рижава коса и я вързах на конска опашка.

Излязох от стаята и слязох при Ева в дневната. Тя беше седнала на дивана заедно с брат ми и си говореха нещо, което не можех да чуя.

-Добро утро, мъник. - поздрави ме брат ми.

-Дано да е добро. - казах замислено.

-Ще бъде...

29.

-Дано да е добро. - казах замислено.

-Ще бъде. - каза Ева и се усмихна широко. Аз също ѝ се усмихнах и седнах между нея и брат ми. Видях ги, че не се зарадваха особено на това ми действие.

-Какво има? - попитах ги все още усмихнато.

-Нищо. Какво да има? - отговори ми Ева.

-Има ли нещо между вас? - попитах и двамата.

-Не! - отговориха ми напълно едновременно, на което аз се засмях.

-Мда... добре щом казвате. - явно се харесват, но това си е тяхна работа. Мен не ме засяга, така че няма да ги разпитвам повече.

-Е, какво ще правим днес? - попита Джейк мен и Ева.

-Предложих на Из да отидем в града и да се разходим малко, тъй като имам чувството, че двамата с нея седите в тази къща като наказани, но тя отказа. - отговори му Ева.

-Защо?

-Не знам. Попитай я. - Ева скръсти ръце пред гърдите си.
Той ме погледна въпросително.

-Много добре знаеш защо, Джейк.

-Мне... не знам. Обясни ми. - стиснах ядно зъби. Той на идиот ли ми се прави?! - Баща ни излезе значи и ние можем, не съм ли прав, мъник?

-Прав си, но много добре знаеш, че е опасно.

-Хайде Из. Не е опасно в мола. Е, опасно е за спестяванията ти, но не и за теб. - каза Ева и се засмя. За момент бях забравила, че тя е тук.

-Но за малко. Не повече от час! - казах. Знам, че е грешка с Джейк да излизаме от къщата точно докато Хари, а сигурно и останалите момчета ни търсят, а аз съм сигурна, че ни търсят. - И ще кажа на баща ни, за да знае. - казах на Джейк, а той кимна. Извадих телефона си и на брат номера на татко. Когато той ми вдигна му казах, че ще отидем за малко в града и да ме се притеснява, защото ще се оправим. Но се съгласи.

-Мислех, че си си изгубила телефона, когато... знаеш. - той погледна към Ева. Пред нея не трябва да споменаваме нищо относно отвличане, смъртна опасност и защо сме в тази забутана къща.

-Да, този е нов.

-Е, ще тръгваме ли? Аз съм готова. - каза Ева.

-Да, тръгваме.

Тримата отидохме в коридора преди входната врата, обичаме си обувките и излязохме от къщата. Джейк каза нещо на охраната и се на пихме в неговата кола, той на шофьорското място, аз до него, а Ева седна отзад.

****

-Как е тази рокля? - попита Ева излизайки от пробната за поне десети път, докато Джейк гледаше някакви дрехи в мъжката част на магазина, а аз тъй като не съм много по шопинг а бях седнала и ги чаках.

-Супер е! - казах ѝ се усмихнах.

-Но ти каза същото и аз миналите.

-Да, защото и те ти стояха супер.

-Добре де, но коя ми стоеше най-добре? - попита.

-Може би онази червената, не знам.

-Добре, значи ще я взема. - тя под скочи от радост и влезе в пробната като осем по-малко от минута излезе облечена в дрехите, с който беше като тръгнахме, а в едната си ръка държеше червената роля, за която ѝ споменах.

-Къде е Джейк? - попита тя.

-Гледа дрехи. Ще го извикам...

****

-Пфуу... най-накрая стигнахме. Много мразя да патувам. - оплака се Ева сюизлизайки от туко-що паркираната кола.

-Аз пък обожавам да патувам. Така се успокоявам. - казах замислено. Погледнах към къщата, но нещо привлече вниманието ми.

-Където е охраната? - попитах обръщайки се към Джейк, който от своя страна сякаш се беше притеснил. - Джейк, където е охраната? - повторих въпроса си.

-Не знам... - той щеше да каже още нещо, но Ева го прекъсна.

-Спокойно хора. Сигурно си почиват , все пак са тук денонощно.

-Да, права си. Хайде да влизаме. - каза Джейк и заедно с Ева се насочиха към входната врата.

-Не, чакайте. - спрях ги.

-Какво има, Из? - попита Ева.

-Нещо тук не е наред, сигурна съм!

-Стига си преувеличавала, мъник. Всичко е наред, хайде да влизаме. - извуртях очи, но не ми се според повече затова влязохме в къщата като Ева ходеше зад мен и Джейк.

След като влязохме тя отиде в стаята си, която беше на първият етаж на къщата е не на вторият където са стаите ни с брат ми. Няколко минути по-късно чух силен писък като веднага се досетих, че това е писъкът на Ева. Бързо изтичах до стаята ѝ и видях, че Джейк вече беше там.

-Какво има? - попитах.

-Погледнете сами. - каза тя и посочи вратата на стаята, за да влезем вътре. Джейк влезе пръв, а аз след него. Стаята си изглеждаше напълно нормално, не разбирам защо Ева изкрещя така...

Авторска бележка:

Мхм... Защо мислите, че Ева изкрещя?

Какво ли ще направи Ева в следващата глава?
(Едва ли ще е нещо хубаво...)

Кога най-после Хари ще се върне в история или пък ви харесва в повече без него?!

Какво мислите за Джейк от това, което сте прочели до тук? Харесвалите ли го или нещо не ви кефи.

Обичам Ви!

30.

-Погледнете сами. - каза тя и посочи вратата на стаята, за да влезем вътре. Джейк влезе пръв, а аз след него. Стаята си изглеждаше напълно нормално, не разбирам защо Ева изкрещя така. Всичко беше на мястото си, подредено, точно както тя обича да е.

-Ева, тук няма нищ... - бях прекъсната от вратата, която се затвори буквално преди лицето ми. Веднага се опитах да я отворя , но не се получи. Беше заключена. Какво се случва, по дяволите?!

-Ева?! Какво правиш мамка му?! Отговори вратата, хайде! - изкрещях, за да съм сигурна, че ще ме чуе. Вратата обаче не се отвори. -Хайде де! Отвори! Какво правиш?! - отново изкрещях.

-Съжалявам, Из, съжалявам. - каза тя и само по гласа ѝ можех да усетя, че е истина. Съжалява, но за какво?

-За какво съжаляваш, Ева?! Отвори вратата и да поговорим, хайде. - подканих я, но вратата отново не се отвори.

-Планът не беше такъв, но ти... ти си страхотна компания, Из. Добра приятелка си. Не трябваше да се сприятелявам с теб, но... просто исках да те опозная. Да разбера повече за теб, да разбера истината.- каза тя с тъжен глас.

-Какво говориш?! Какво става?! И как така планът не е бил такъв?! - все още крещях. Не можех да разбера какви, по дяволите ги дрънка Ева. Какви са тези глупости?!

-Съжалявам Из. За тези дни, от както съм тук наистина си станахме близки, станахме приятелки, но аз не бях тук за това! И Джейк... - тя направи малка пауза, а през това време аз се обърнах към Джейк. В погледът му се четеше ярост, болка, може

би дори и малко страх. - Сладък си. - каза тя и дори и да не е виждах заради заключетана врата можех да усетя тъжната ѝ усмивка.

-Ева, не прави глупости... - казах ѝ, но тя ме прекъсна преди да успея да продължа.

-Късно е, Из! Но се надявам да ми простиш за... за всичко това, което ще се случи от сега нататък.

-Какво имаш в предвид, мамка му?! Какво става тук?! - започнах да удрям по вратата с всичка сила, докато не усетих Джейк да се опитва да ме спре.

-Какво искаш, Джейк?! Остави ме! - изкрещях му.

-Не виждаш ли, че няма да отвори скапаната врата, Изабел?! Няма да я отвори, затова просто спри! - той започна да ми крещи. Аз се обърнах към него.

-А какво друго мога да направя? - попитах и май звучах като истеричка. Той не каза нищо, а вместо това просто ме прегърна. Аз също го прегърнах.

-Всичко ще е наред , мъник. Обещавам ти! - аз кихнах докато все още бяхме прегърнати.

След като се отделихме от прегръдката аз попитах:

-Какво ще правим? За какво план говореше Ева?

-Не знам, мъник, не знам, но имам чувството, че скоро ще разберем.

-Какво искаш да кежеш? - попитах.

-Сигурен съм, че Ева не ни заключи тук случайно. Тя изобщо не е дошла тук случайно Из. Ние сме били част от плана ѝ, какъвто и да е бил той.

-Трябва да се махнем от тук веднага, Джейк!

-Знам, но как? Вратата е заключена, няма как да я разбия, щях да мога ако бяхме от другата страна но... - аз го прекъснах преди да довърши.

-Ако бяхме от другата страна нямаше да има нужда да я разбиваш, умник такъв. - казах и двамата се засмяхме. След това отидох от другата страна на голямата стая и седнах на леглото. Той направи същото, сядайки до мен.

-Ами татко? - попитах.

-Какво за него?

-Ако успеем да избягваме сега... ние не знаем къде е и... - сега той ме прекъсна.

-Няма как да избягваме от тук докато сме заключени. Изхода е на там. - той посочи вратата. - И няма друг.

-Така ли, умнико? Няма ли?

-Какво говориш, Из?

-Няма ли друг изход. - повтори думите си.

-Очевдино няма. - каза той раздразнено.

-Стаята е на първият етаж и има прозорец... - погледнах към прозореца. И забелязах, че са два. - Даже два. - казах. - Можем да излезем през тях.

-Знаеш ли, за скорпион (зодията) ти отне доста време, за да се сетиш за това. - каза той и изцъка с език правейки се на разочарован.

-Може би си прав, но на кой му пука?! - казах и му намигнах, след което станах от мястото си и отидох до прозореца отваряйки го. Мда... ще можем да излезем през него и то с лекота.

-Имаш ли пистолет? - попитах го.

Авторска бележка:

Надявам се главата да ви хареса, МНОГО СЪЖАЛЯВАМ АКО ИМА ПРАВОПИСНИ ГРЕШКИ! (Извинявам се така, тъй като в wattpad има хора, който сигурно ще пишат коментари под някоя глава с повече правописно грешки, че съм неграмотна! Не се притеснявайте, грамотна съм и определено съм доволна от знанията си, така че ме ни ги допълвайте.

Сега за хората който ме подкрепят! 💖

Благодаря ви, че ме търпите въпреки правописните грешки, който знам, че са доста. Наистина не ги правя нарочно и се надявам да не са толкова дразнещи. Ще редактирам историята, но чак след като я завърша. 💖

Какво мислите за главата?

Какво мислите, че ще стане в следващата глава?

Защо Изабел пита Джейк дали има пистолет?

Какво ли е намислила?

Имате ли предположения какво ще стане в следващата глава?

Обичам Вии! 💖💖💖

31.

-Имаш ли пистолет? - попитах го.

-Защо ти е? - повдигна въпросително вежди.

-Да те застрелям! - казах саркастично. - Просто за всеки случай. - поясних накрая.

-Не мислиш ли, че е по-добре пистолета да остане в мен?

-Ти никога не си стрелял добре, за разлика от мен. - казах гордо.

-Може би си права, а и сега нямаше време да спорим. - за по малко от секунда той извади пистолета си и дойде до мен подавайки ми го. - Заповядай, мъник. - аз взех пистолета от ръката ми.

-Нещо друго да ми дадеш? - попитах в очакване.

-Какво друго?

-Ключът от колата ти, умнико.

-Искаш ключът за Вероника?! (Нямам идея от къде ми хрумна това)

-Да.

-Че защо ти е? Да я убиеш ли искаш?! - присви очи към мен той.

-Стига Джейк! За да се измъкнем трябва да се движим бързо, а ти караш бавно, даже твърде бавно.

-Но ти ще я потрошиш!

-Ще внимавам, спокойно. - как може да му пука колково за

колата му?! Цяла съм да я потроша. Та нали за това са колите? За да ги потрошиш...
Той въздъхна тежко и бръкна в джоба на дънките си вадейки от там ключовете за колата. Така де... за Вероника.

-Благодаря ти, а сега хайде да се махаме! - казах и седнах на прозореца готова да скоча , когато се чудя отключване на врата, а секунда по-късно някакъв непознат мъж влезе в стаята. Беше сам. Виждайки го Джейк веднага се насочи към него и го удари силно в лицето, но и онзи не остана назад и му отвърна на удара. Двамата започнаха меко казано ужесточен бой, в който ту единия водеше, ту другият. Мамка му, трябва да направя нещо преди този да пребие брат ми до смърт!
Погледнах ръката, в която държах пистолета, който преди малко Джейк ми беше дал. Да го използвам ли? Реално съм стреляла срещу някой само един път и дори не го помня.

Изведнъж онзи повали брат ми на пода в стаята и започна да го налага, а той не можеше да му отвърне.

Добре, сега или никога Изабел! Не бъди страхливка, защото този страх ще навреди не на теб, а на брат ти идиотка такава!

Вдигнах пистолета и го насочих към непознатият мъж, който все още безмилостно налагаше брат ми. Поех си рязко въздух. Да го направя ли? Никога не съм се колебаела така силно както сега. Ако натисна този спусък може би ще убия човек, но ако не го направя той ще пребие брат ми.

Шибаната ми съвест реши да се обади в най-неподходящият момент, но сега аз командвам парада кучко.

Натиснах спусъкът и в почти същият момент чух силен крясък от непознатият. Очите ми се разшириха. Бях го простреляла в гърба. Веднага след силният му крясък очевидно породен от болка сивата му тениска, с която беше облечен непознатият се напой с кръв. Джейк бързо се изправи на крака. Беше доста по-добре от колкото очаквах. Свалих ръката си заедно с пистолета си и бързо отидох до него.

-Добре ли си? - попитах ги притеснено.

-Да, да добре съм, спокойно. - отговори ми той, след което погледът му се насочи към ръката, е която все още държах оръжието. Аз от своя страна погледнах вече безжизнено лежащото на земята тяло около, което имаше голяма локва кръв. Какво по дяволите направих?! Аз съм шибан убиец!

-Спокойно мъник. Всичко е наред. - каза Джейк явно видях тихият шок, в който изпаднах.

-Убих човек. - казах тихо и без да ги поглеждам.

-Не, не, не е вярно. Не си го убила... - аз го прекъснах.

-Той не мърда Джейк. Мъртъв е. - посочих безжизненото тяло.

-Ти го направи, за да ами помогнеш. Всичко е наред. А сега искам да тръгваш! - каза ми той.

-Да тръгвам? - попитах учудено.

-Да, да тръгваш.

-Добре. Хайде тогава. - тръгнах към прозореца, на който до преди малко бях седнала. - Хайде, Джейк. Побързай. - подканих го.

-Аз няма да дойда, Изабел. Ще те забавя, а и е по-добре вече да тръгваш, защото не искам отново да попаднеш в ръцете на Стайлс.

-Това... това тук може да не е работа.

-А на кого инапе да е?! Не знам как е разбрал, че сме тук, но знам, че трябва да тръгваш.

-Няма да те оставя тук. Да не съм луда?! Хайде идвай!

-И преди съм попадал в такава, а и в много по-лоши от тази ситуации и както виждаш все още съм жив. Не се притеснявай. Само ми дай пистолета и се махай преди да е станало късно.

-Но Джейк... - той ме прекъсна преди да продължа.

-Няма "но" Изабел! Аз съм по-големият ти брат! Спомняш ли си какво ти обещах когато убиха майка ни? Обещах ти, че *никога и за нищо на света* няма да позволя да ти се случи нещо лошо. Обещах ти, че ще те пазя, Из.

-Но и ми обеща, че няма да ме оставиш. - погледнах го настоятелно. Само пред Джейк мога да съм себе си. Да съм истинската аз.

-И няма да те оставя. Никога не бих те оставил. Просто ще се разделим за малко. Сякаш аз още съм в друг град и уча. Нищо повече.

-Но... ако това наистина е работа на Хари той ще те убие. Разбрахме се, че ако остана там той няма да ви нарани, но аз избягах и...

-Няма да позволя да ме убие! Хайде, Из. Време е да тръгваш. - аз издишах тежко и му подадох пистолета. Той го взе, а след това ме прегърна. Аз отвърнах на прегръдката му, а докато все още бяхме прегърнати аз му прошепнах:

-Гледай да не умираш, защото не знам какво ще правя без теб. - той се засмя. Отделихме се от прегръдката и аз бързо отидох до прозореца и седнах на него готова да скоча.

-Спокойно. Ще гледам да остана жив поне още малко. - викна ми преди да скоча.

-На това и разчитам.

Авторска бележка:

Изабел уби човек... какво мислите за това?

Дали ще се обвинява, ще я гризе ли съвестта?

Все още ли не харесвате Джейк?

Дали Изабел ще успее да избяга или няма да е толкова лесно?

Но ако успее да избяга как смятате, че Хари ще я открие?

Съжалявам ако има правописни грешки, така че не ме бийте.

Или пак ма биити нъ мене ни ми пукъ?

В превод: Или пък ме бийте на мен не ми пука!

Ще се радвам ако отговорите на въпросите по-горе.

Обичам Вии!

32.

-На това и разчитам. - казах достатъчно силно, за да ме чуе, след което скочих. Не беше кой знае какъв скок, но все пак стаята е на първият етаж, така че разстоянието от прозореца до долу е около три метра. След скока усетих малка болка в левият крак изпсувах тихо. Сега нямах време за самосъжаление.

Огледах се и видях, че се намирам в задният двор на къщата. Реших да побързам, затова и се насочих с бързи, но все пак предпазливи крачки към колата на Джейк, която за щастие малко по-рано през деня той беше паркирал отстрани за задния двор. Когато стигнах до колата бързо извадих ключа и я отключих. След това мое действие колата издаде звук информирайки ме, че вече е отключена. Изпсувах още веднъж, но този пък малко по-силно от предния, след което се качих на шофьорското място в колата, заключих вратите и веднага тръгнах. А къде отивах? Не знам.

Карах със сто и петдесет километра в час, което не е много, но все пак е нещо, нали?! След кратък вътрешен спор реших да звънна на баща си.
Извадих телефона си инабрах номера му.

-Да? - чух твърдият му глас от другата страна.

-Татко.

-Изабел, какво има? - попита и по гласа му познах, че се е напрегнал. Реших , че не трябва да му спестявам нищо.

-Ева... момичето, което нае преди две седмици. Мисля, че тя работи за а някои, може би за Хари... - той ме прекъсна преди да довърша.

-Стайлс?! Той в къщата ли е? С Джейк добре ли сте, мръсникът

нарани ли ви?!

-Не знам дали е той. Не го видях. А Джейк, той остана в къщата, а аз взех колата му и избягах.

-Ами охраната? Казах им, че докато ме няма трябва да са по-наблюдателни!

-Ние с Джейк и Ева отидохме за малките до града. Когато тръгнахме всичко беше наред, но когато се върнахме охраната я нямаше.

-Добре, добре. Успокои се. - каза ми той явно усетил, че се притесних. - Веднага ще пратя хора да помогнат на Джейк, а ти гледай да не те хванат, разбра ли ме?!

-Да разбрах, но къде да отида? - попитах.

-Не спирай да се движиш. Така ще е по-трудно да те открият... и Изабел... пази се. - усетих любов, но и мъка в гласа му. Мъка, за която съм виновна само аз. Първо не го послушах,заради, което и ме отвлякоха. След това не послушах Хари, въпреки че той ме предупреди да не бягам. И това няма да навреди толкова на мен, колкото на хората, който обичам.

А сега отново избягах. От кога съм страхливка? Преди не бях такава. Но преди и живота ми не беше такъв. Явно това съм аз: страхливка, която бяга от проблемите си вместо да се срещне очи в очи с тях, а вече и убиец. Аз съм шибан убиец!

-Добре, ще се пазя. - казах след което затворих телефона и увеличих скоростта, с която карах от сто и петдесет на двеста километра в час.

Гледна точка на Хари

-Доведи ми Изабел! - наредих на един от хората си, а той конна безмълвно , след което изчезна от полезрението ми.

-Няма да я нараниш, нали? - попита Ева.

-Какво те интересува, сестричке? - отвърнах ѝ.

-Не ми се прави на интересен идиот такъв, а ми отговори! - аз се засмях.

-Просто *ще я накажа.* Няма да я убивам. А сега и ти ми отговори, какво те интересува? - попитах я.

-Сближих се с нея и не искам да пострада. - отговори ми просто тя.

-Не искаш, да пострада? - отново се засмях. - Дори и да не пострада физически не мога да кажа същото за психическото ѝ състояние. - информирах я.

-Какво искаш да кажеш? - попита ме.

-Ти си се сближила с нея, както и тя с теб, а единственото нещо, за което не я излъга е името ти. Мислиш ли, че това няма да я нарани? За времето, в което я познавам разбрах, че е много по-чувствителна от колкото изглежда. Прави се, че не ѝ пука за нещо, а в същото време мисли само за него. Не знам защо го прави, явно просто е такава. Но едва ли ще успее да преглътне лъжите, който ѝ наговори особено тези в последните няколко дни.

-Ти ме накара да я излъжа идиот такъв?! Не го забравяй! - изкрещя ми тя.

-Но ти се съгласи.

-Все тая! Не ми се спори с теб. Какво ще направиш с брат ѝ и баща ѝ? - попита ме.

-Не знам. Смятам да убия Маккейн, но все още се чудя какво да правя вю със сина му. - отговорих ѝ.

-А нали знаеш, че ако убиеш бащата на Из... на Изабел. Тя никога повече няма да ти се довери. За нищо.

-И какво те кара да мислиш, че изобщо някога ми е имала доверие?

Авторска бележка:

Знам, че казах, че следващата глава ще е утре, но и без това е скучна, така че реших поне да не я бавя.😂😂😂
Ама все пак да ви питам:

Какво мислите за главата?

Защо ли Ева си мисли, че Изабел има доверие на Хари?

Мислите ли, че беше грешка, че Изабел звънна на баща си?

Изненадани ли сте, че Ева е сестра на Хари?

И отново… имате ли някакви предположения какво ще стане в следващите глави?

Ще се радвам ако отговорите на въпросите ми… нищо, че са супер дразнещи. То като цяло, аз съм супер дразнеща, така че… мда. 😂😂😂👌*не се сеща за оправдание заради малкото мозъчни клетки, които си има попринцип. *

Обичам Вии! 💔💔💔

33.

-И какво те кара да мислиш, че изобщо някога ми е имала доверие? - попитах и се засмях. - Изабел е недоверчива. Не знам защо, но няма доверие на собственият си баща, за сметка на това обаче вярва безусловно на брат си. А на мен никога не ми е имала и няма да ми има доверие.

-Напротив. Тя ти има доверие, въпреки че отдавна знае какъв задник си. - аз извъртях очи.

-Не ми вярва, Ева! Стига! - изкрещях.

-На няколко пъти чух разговор между нея и баща ѝ. Той ѝ казваше, че трябва да те намерят и убият преди ти да го направиш. И знаеш ли какво отговаряше тя?

-Какво? - попитах любопитно, но и всички е пак предпазливо.

-Казваше му, че няма да ги откриеш, но дори и това да се случи ти няма да ги убиеш. Тя те защитаваше, вярваше ти. Оправдай доверието ѝ, Хари и ме накарай да млъкна преди да се размекна още повече.

-И защо да оправдавам доверието ѝ?

-Защото можеш да направиш така че тя да ти има пълно доверие. А и, за да ѝ покажеш, че няма да я нараниш отново.

-Отново? Какво ти е казала тя?!

-Напълно нищо. Тя не споделяше, но , ами да кажем, че случай, в който отклонявах темата и я питах дали има някой в живота си. Тогава виждах някаква прикрита болка в очите ѝ и съм почти убедена, че ти си ѝ направил нещо! Но се чудя какво... - Ева беше прекъсната от Зейн, Луи и Лиам, който влязоха при нас с гръм и

трядък, а заедно с тях буквално влачеха братът на Изабел.

-Какво става? - попитах груби. Ева ме беше изнервила доста и това ми се отразяваше.

-Това е Джейк Маккейн, братът на Изабел. - разясни ми Лиам, който стоеше отстрани докато Зейн и Луи държаха синът на Маккейн.

-Знам кой е! Къде е Изабел? - попитах ги.

-Ние не знаем, но той... - Зейн погледна братът на Изабел. - мисля, че той ще знае.

-Къде е сестра ти? - попитах го, но той не ме отрази. Вместо това изтощеният му, но гневен поглед се заби в Ева, която стоеше в страни от мен. - Попитах къде е Изабел. - изкрещях му и пак тогава той ме погледна.

-Не знам. - отговори ми спокойно.

-Има и още нещо, което трябва да знаеш. - каза ми Лиам.

-Какво?

-Човекът, който прати преди нас в онази стая е мъртъв.

-Как така мъртъв?! - изкрещях. Не ми пукаше за онзи... дори не му знам името. Но се вбесявам при мисълта, че някой е посмял да убие човек, който работи за мен.

-Прострелян е в гърба. - отговори ми Луи. Погледнах към онзи Джейк. Целият беше в кръв, очевидно се беше бил с някой.

-Вие ли го пребихте? - попитах ги.

-Не. - отговори ми Зейн. - Когато отидохме там той вече беше целият в кръв.

-Онзи, който е мъртъв имаше ли рани по лицето?

-Да. Явно двамата са се сбили преди да го гръмне. - каза Луи.

Приближих се до Маккейн младши докато и двамата не откъсвахме поглед от другият.
Когато бях достатъчно близо до него спрях.

-Ти ли го уби? - попитах го.

-Да. - отговори ми кратко.

-И защо?

-Защото... - той е замисли. Очевидно криеше нещо. А аз затова му зададох този въпрос. За да разбера дали крие нещо. - Защото ме нападна и трябваше да се защитя. - Аз се засмях.

-Лъжеш! - знаех, че лъже, защото преди да пратя мъжа там изрично го бях предупредил да не ги наранява. Нямаше как да ги е нападнал, защото нямаше да посмее да наруши заповедта ми.

-Не всички са като теб и приятелите ти, Стайлс! - каза Джейк и хвърли кратък поглед на Ева. - Не лъжа. - той все още не знаеше, че тя ми е сестра и за сега май е по-добре да не разбира.

-Ева излез! - казах ѝ.

-Няма да изляза! Не ми заповядвай! - изкрещя ми тя.

-Излез. - казах с по-твърд и настоятелен тон, който явно я отказа от съпротивата ѝ и тя излезе от стаята очевдино ядосана.

-Казахте, че онзи е бил прострелян в гърба? - попитах.

-Да. - потвърди Луи.

-Долната или горната част?

-В горната. - отговори ми Зейн.

-Ясно. Но щом е бил прострелян в гърба значи си бил зад него когато се стрелял... Няма логика... - казах и наблюдавах реакцията му когато чуе думите ми. На лицето ми обаче не се появи никаква реакция. Мислех си, че само Изабел прилича на баща си, но очевидно брат ѝ е пълно негово копие не само,

външно, но и по характер.

-Мисля, че знам какво е станало...

Авторска бележка:

Знам, че стана много.. ами зле. 😬

Нямам оправдание, така че ще носи, напиша въпросите, а останалото е от вас... 😬💙

Такам...

Какво мислите за това, което каза Ева на Хари за доверието, което Изабел му има?

Дали изобщо му има доверие или тя му каза това, за да му вдъхне нещо като кураж...?

Мислите ли, че Хари ще разбере, че Изабел уби онзи човек или ще си мисли, че Джейк го е направил?

Дали наистина Хари знае какво е станало или блъфира?

Защо всъщност Джейк излъга, че той уби мъжът?

Някакви предположения какво ще стане в следващата глава?

Благодаря на всеки, който е отговорил на някои (или на всички) от въпросите ми.

Обичам Вии! 💙💙💙

34.

-Мисле, че знам какво е станало.

-Великият Хари Стайлс има предположение? - попита Джейк. Риторичен въпрос, който може би щеше да ме засегне ако не ме слушах внимателно всяка негова дума и ако се интересувах от мнението му. - Всъщност е лесно и почти всеки би се сетил. Мъжът е влязъл в стаята и тогава ти си го нападнал, за да защитиш Изабел. Тъй като ти си бил по-силен от него бързо си успял да го повалиш на земята. Докато той е бил на земята ти си извадил пистолета си и си го убил. Може нещо не ми се връзва. Затова имам и друга теория. Ти си го нападнал, но той е започнал да те побеждава. Изабел е видяла това и го е убила, за да те защити. - наблюдавах реакцията му, а чувайки последните ми думи той сбръчка вежди. Дали реално е възможно Изабел да е убила онзи мъж?

-Аз го убих. Толкова ли е трудно да повярваш, Стайлс?! - изкрещя ми той. - А и след като ще си задаваме въпроси и аз искам да те питам нещо! Какъв ти е проблема с Изабел?! Защо толкова много искаш да я откриеш?! Какво искаш от нея?! И не ми казвай, че искаш да си отмъстиш, защото ако беше така вече щеше да си го направиш, Стайлс.

-Сестра ти е моя, Джейк. С нея имахме сделка , която тя наруши. И сега искам да си плати затова. Нека само един път да я намеря, а после ще съжалява за всичко! - казах гледайки го. Нямаше да направи кои знае какво на Изабел, но исках да го стресна малко.

-САМО АКО СИ ПОСМЯЛ ДА Я ДОКОСНЕШ И КЪЛНА СЕ,ЧЕ ЩЕ ТЕ СРИНА СЪС ЗЕМЯТА КУЧИ СИН ТАКЪВ! - аз се приближих към него и му се усмихнах за кратко.

-Ами ако вече съм я докоснал? Тогава какво ще направиш,

Джейк. - наблегнах на името му.

-Не си го направил! - каза той гледайки ме едновременно изненадано, невярващо, но и с омраза, която в момента определено си заслужавах.

-Направих го. И знаеш ли какво?!Хареса ми. - тук вече определено прекалих доста. Той започна отново да крещи обиди по мой адрес докато се опитваше да се измъкне от силната хватка на Зейн и Луи, но без успех.

Изведнъж вратата се отвори и през нея влезе Ева, която изглеждаше меко казано бясна.

-Излезте! - изкрещя тя. - Всичко да излязат! Искам да говоря с Хари на саме! - момчетата погледнаха към мен, а аз им кимнах в съгласие, че могат да ни оставят и те заедно с Джейк излязоха от стаята. Ева дойде до мен.

-Как си могъл Хари?! Как изобщо си посмял да го направиш, а?! - изкрещя ми тя докато ме удряше по гърдите. Аз хванах ръцете ѝ, за да спре.

-За какво говориш, Ева? - попитах неразбиращо.

-Ти... Изабел... Какво си ѝ направил?! Какво беше това, което каза на Джейк? - попита ме тя.

-Чула си? - няма как да е чула. Аз не го казах толкова силно.

-Кажи какво си ѝ направил?! - изкрещя ли тя силно.

-Не те засяга Ева! Мога да правя каквото си искам с когото си искам, разбра ли ме?! - сега и аз ѝ крещях.

-Изнасилил си я, нали? - попита ме тя предпазливо.

-И така да е, какво ти пука?!

-Какво ми пука? - повтори тя тихо. - КАКВО МИ ПУКА?! - изкрещя. - Избягала е от теб, за да не ѝ го причиниш отново, нали?! И аз като най-голямата идиотка ти помогнах отново да

стигнеш до нея.

-Стига, Ева. Да, добре изнасилих я, но няма да го направя отново, ясно?! Стига си преувеличавала.

-Да преувеличавам ли?! Ти Мамка му, ти чуваш ли се? Аз... - прекъснах я преди да довърши.

-Сега не ми се спори с теб. И да искам, а не искам няма как да върна времето назад. Сега ако обичаш излез, защото трябва да поговоря с този Джейк.

-Не му казвай за това... - тя очевидно не се изрази добре, но я разбрах. Не искаше да казвам не Джейк за тела, която съм направил с Изабел.

-И защо?

-Защото не е нужно да правиш така че всички да те мразят и... - тя се замисли малко, след което каза. - Представи си ако... ако някой ти каже, че е направил с мен това, което ти си направил с Из. Как ще се почувстваш? - попита ме. Аз стиснаха и двете си ръце в юмрук.

-Ще го накарам да съжалява, че се е родил. - изръмжах през зъби.

****

Здравейте. - поздравих жената на рецепцията в мотела.

-Здравейте, госпожице. С какво, мога да ви помогна по това време? - попита ме тя усмихнато.

-Бих искала стая за през нощта. - отговорих ѝ. Без да ми казва нищо тя извади ключ, на който пишеше "194" И ми го подаде, а аз го взех.

-Стаята е на вторият етаж. Предполагам, че утре ще платите? - попита тя.

-Да, ако няма проблем.

-Не, няма никакъв проблем. Лека вечер. - каза тя, а аз ѝ благодарих ѝ и пожелах лека работа, след което тръгнах по стълбите към вторият етаж.

Бях страшно притеснена за Джейк, изморена от цялото това каране и се страхувах. Дали тази вечер щеше да бъде лека...?

Авторска бележка:

Номера на стаята, в която настаниха Изабел, а именно 194 говори ли ви нещо?

Дали вечерта ще бъде лека?

Какво мислите за всичко, което каза Ева в тази глава?

А за избухването на Джейк? Ето, че и той можел да крещи, а?

Знам, че казах, че ще кача новата глава в петък (май така казах) , но днес (23, ако четете на 22 значи утре) имам рожден ден, така че... да.

Може като подарък за рождения ми ден да напишете предположенията си за следващата глава, тъй като тя още не е написана и това, което ще напишете може да повлияе на нещата. (не знаех как да го напиша)

Надявам се главата да ви е харесала и ще се радвам ако оставите мнението си за нея в коментарите или ако имате някакви забележки към историята като цяло не се притеснявайте да ми ги споделите.

Обичам Вии!

35.

Бях страшно притеснена за Джейк, изморена от цялото това каране и се страхувах, дали тази вечер щеше да бъде лека...?

Качих се по стъпалата и не след дълго бях пред стаята, която ми дадоха. Отключих я и влязох вътре светвайки лампите след себе си, за да не се спъна някъде. Стаята не беше от най-хубавите, но не се оплаквам. Важното е, че има легло, на което да се наспя най-накрая. Бях облечена с дрехите си от по-рано през деня, когато ходихме до града и честно казано вече исках да ги съблека, но просто предчувствам, че нещо ще стане, така че ще спя с тях, за да може ако ми се наложи да бягам да не го правя само по бельо.

В себе си имах само телефон, на който ми свързваше батерията. Изключих го, за да не се изхабих напълно батерията и го оставих на старото нощтно шкафче и изгасих лампите, след което легнах и затворих очи опитвайки се да заспя. Когато го направих обаче видях лицето на онзи мъж. Пред затворените ми очи отново се разигра цялата сцена. Как той влезе и Джейк го нападна. Как той му отвърна и аз го застрелях. Застрелях го, а можех просто да отида и да се опитам да го избутам от Джейк. Въпреки всичко, което се случи днес, се насилих да заспя...

****

Неутрална гледна точка

Около три часа след като Изабел вече беше заспала мъжът внимателно отвори вратата на стаята, която по-рано тя беше забравила да заключи, заради голямата умора, която се беше настанила из цялото ѝ тяло. Влезе в стаята като внимаваше да не я събуди и съответно да я стресне. Беше му наредено да внимава с нея, но той знаеше, че това е почти невъзможно предвид нещата, който знаеше за нея. За характера ѝ. И естествено за

уменията ѝ с пистолета. Приближи се до спящото момиче, но поглеждайки я остана изненадан от приликата с майка ѝ. Същата рижава коса, предполагаше, че има и красивите зелени очи, които обаче в момента бяха затворени и не можеше да ги види. Трябваше по-бързо да я събуди и да ѝ обясни ситуацията, защото знаеше, че не само неговият шеф може да я проследи толкова бързо.

Трябваше да действа бързо! Нямаше време за губене!

Сложи рязко ръка на устата ѝ, за да не изкрещи или поне да не успее. Тя веднага се събуди, както си и мислеше мъжът тя с е опита да изкрещи, но не успя. С ръце се опита да го избута от себе си и почти успя. Усещайки това тя го ритна с всичка сила в десният крак от мъжът изпъшка тихо пускайки я и правейки две крачки назад. Тя не знаеше, а и нямаше от къде, но преди години той е бил прострелян точно а това място и това ми е слабо място, което тя нацели от чист късмет.

Гледна точка на Изабел

Веднага след като го ритнах отидох до другият край на леглото и станах от него стъпвайки здраво на земята. Мъжът беше на средна възраст, сравнително висок и беше направил болезнена гримаса държейки се с ръка на мястото където го бях ритнала преди малко.

-Кай си ти и какво искаш от мен?! - изкрещях срещу него. Сигурна съм, че и той работи за Хари както Ева.

-Работя за баща ти, Изабел! Казвам се Рик и...- аз го прекъснах преди да продължи докато междувременно той заби погледа си право в моя явно наблюдавайки реакцията ми.

-Как да съм сигурна, че не лъжеш?! - попитах.

-Ако искаш звънни на Ед... на баща си и го попитай дали лъжа или не, но повярвай ми нямаме време за това. - отговори ми някак притеснено.

-Как така нямаме време?! - отново изкрещях въпроса си. Може би

му вярвах, че работи за баща ми. Все пак каза, че ако искам мога да му звънна и да го попитам. Значи не лъже.

-Той те следи от телефона Изабел. Знае къде си и винаги е знаел къде си! - каза ми бързо.

-Кой? Хари ли? - засмях се. - Това няма как да е вярно. Не съм толкова глупава, че да не се усетя!

-Да, Стайлс те следи. И е нормално да не разбереш, все пак той е професионалист.

-Работиш за баща ми и си тук, защото...? - попитах.

-Защото трябва да те измъкна преди Стайлс да се появи! - чак сега реално осъзнах какво се случва в момента. Хари ще е тук и то може би всеки момент, а аз стоя и разпитвам човек очевидно работещ за баща ми.

-Хайде! - казах и веднага отидох до вратата на и малката и я отворих, след което излязох и продължих по стълбите надолу. С периферното си зрение видях, че мъжът от преди малко ме следва. Преди да излезем пред мотела погледнах към рецепцията. Все пак трябваше да платя за няколкото часа съм, които изкарах в стаята. Жената от по-рано обаче я нямаше, а нямах време да я търся, така че продължих и след няколко секунди вече бяхме отпред.

-Насам. - той тръгна в една посока, но аз нямах намерение да го следвам.

-Ще сме с колата на брат ми. - казах твърдо и се насочих към мястото където бях паркирала колата когато дойдох. Той ме последва без да спори, явно наистина нямахме време да губене. Изведнъж рязко спрях и се обърнах към мъжът, май каза, че се казва Рик.

-Познавал ли си майка ми? - попитах го.

-Нямаме време за това... - започна той, но аз го прекъснах.

-Отговори ми!

-Да. Познавах я. Беше добра жена, когато научих, че вече не е сред нас бях в шок. Но когато тя почина ти си била поне на десет, би трябвало да си я спомняш.

-Когато научи, че е била убита. - поправих го. - Бях на седем. - да, спомнях си малко, но хубави неща за майка ми. Той тъкмо щеше да каже нещо, когато се чу изстрел.

Авторска бележка:

Това очаквахте ли го?

Този мъж, Рик? Дали му е чиста работата и наистина работи за бащата на Изабел?

За кого ли е предназначен изстрела, който се чу в края на главата? (схванахте какво имам в предвид.)

Дали Хари се върна в историята най-накрая?

И ако да, то дали Изабел ще се измъкне... отново?

Или този път няма как да стане?

Ако питате мен може и да успее... за малко.

Надявам св главата да ви е харесала и може би вече сте забелязали, но все пак.

Историята има нова корица, която е направена от... внимание *барабани* страхотната HristinaMihaleva . Наистина е страхотна, така че ако все още се чудите от кого да си поръчате корица и банер повярвайте ми, тя е човека!

VOTE AND
COMMENT
ABDUCTED

36.

-Когато научи, че е била убита. - поправих го. - Бях на седем. - да, спомнях си малко, но хубави неща за майка ми. Той тъкмо щеше да каже нещо, когато се чу изстрел. Обърнах се рязко по посока на звука само,за да мога да видя Хари и приятелите му включително и Найл да стоят на около тридесет метра от нас и ако не бях чула крясък, който да ме разсее от шока може би щях да припадна. Отново се обърнах рязко този път към мъжът, който работи за баща ми. Той беше паднал на земята и стискаше левият си крак, от който течеше кръв.

-Добре ли си? - попитах го притеснено клякайки до него, за да сме на едно ниво.

-Да, да добре съм. - отговори ми стискайки очи очевидно от твърде голямата болка. - Тръгвай веднага. Баща ти няма да ми просто ако пострадаш заради мен.

-Но... - започнах, но той ме прекъсна.

-Нямаш време! Тръгвай. Аз мога да се защитавам имам повече от двадесет години опит, а и познавам Стайлс от пеленаче. Няма да ме убие, заради доброто старо време. Тръгвай. - каза той бързо. Аз станах кимайки и побягнах към колата на Джейк като през това време се обърнах само един път, за да погледна къде са Хари и приятелите му. Хари бягане към мен, а приятелите му към Рик. Започнах да бягам още по-бързо и след няколко секунди вече бях пред колата, която едвам отключих, но когато го направих влязох бързо в нея, запалих я и натиснах гъста.

Гледна точка на Хари

Тя се качи в колата! Мамка му, качи се в шибаната кола! Но този път няма да ми се измъкне. На спринт отидох при момчетата, а

през това време Изабел вече беше запалила колата и тръгваше.

-Найл, идваш с мен. А вие... - погледнах останалите. - Внимавайте с него, не искам да го наранявате. - те ми кимнаха и аз и Найл веднага отидохме до колата ми, влязохме в нея и тръгнах след Изабел, която вече беше поне сто и петдесет метра пред нас.

-Хари, по дяволите, карай по-бавно! Ще ни убиеш! - изкрещя ми Найл.

-Не ми е до глупостите ти, Найл.

-Глупости?! Нима живота ми е глупост?! - казва той и се засмя. Аз се опитвам да хвана Изабел, карам с над 250 километра в час, а той ми се смее?!

-Смешно ли ти е?! - попитах го раздразнено докато стисках волана.

-Не се напрягай де. Знаеш ли...? Имам чувството, че те дразня. - заключи Найл. Аз се засмях. Знаех, че се прави на идиот, за да ме развесели. Явно беше забелязал , че настроението ми се влоши след *като го видях.*

-Искам да стреляш по гумите. - казах му след кратък размисъл.

-Да стрелям по гумите? Ама ти вярно си полудял. Ако го направя ще катастрофира.

-Стреляй, така че това да не се случи.

-Знаеш, че не от това как стрелям зависи дали ще катастрофира, а от реакцията ѝ. Тук е пълно с дървета и може да се удари в някое.

-Стреляй, Найл! - той извъртя раздразнено очи.

-Хубаво, но ти ще си виновен ако нещо ѝ се случи. - извади пистолета си, след което отвори прозореца и изкара дясната си ръка и главата си извън него, за да може да се прицели. Няколко секунди по-късно натисна спусъка, но точно в този момент

Изабел зави рязко на ляво и той не успя да уцели гумата.

Стреля още един път и този път успя. Изабел очевидно загуби контрол над колата. Направи няколко опита за да си го върне, но без успех. Секунда по-късно се заби в някакво дърво. Аз на набих рязко спирачки и изпсувах тихо. Знаех, че може да стане така, но тайно се надявах просто да успеем да спрем колата ѝ без да се нарани.

Неутрална гледна точка

При удара на колата с дървото Изабел удари силно главата си, но въпреки това си нареди да не припада. Дълбоко в себе си знаеше, че това е краят. Не на живота ѝ, а на хубавият ѝ живот. Този, който живееше с удоволствие, ден за ден. Вече няма да е така и в няколкото секунди, в които осъзнаваше какво какво се беше случило току-що го осмисли много добре.
Насили се да надигне бавно окървавената си глава и огледа обстановката около нея. Беше се забила в голямо дърво, а от колата излизаше солидно количество дим.

С малкото сили, но голямата воля които ѝ бяха останали отвори вратата на колата и бавно излезе от нея като след това се подпря за другата врата, за да не падне на замята. Знаеше, че няма да издържи дълго така, в това състояние, но въпреки това даваше всичко от себе си, за да остане права и в съзнание.

В същото време Хари и Найл бързо излязоха от преди малко спряната кола. Найл искаше да напсува Хари, но реши да го направи по-късно, защото сега важна беше Изабел. От друга страна Хари изобщо не се чувстваше виновен, че заради него Изабел катастрофира. Каза си, че тя сама си е виновна. След като бяга от него ще си носи последствията.

След няколко секунди Хари и Найл вече стояха пред едвам държащата се на краката си Изабел. Найл тръгна към нея, за да ѝ помогне, тъй като забеляза състоянието ѝ, което не беше никак добро. В този момент обаче Хари го спря.

-Какво искаш, Хари?! - попита го грубо Найл. Беше твърде притеснен за Изабел, за да обръща внимание на глупостите на

Хари.

-Не ѝ помагай. - отговори му Хари с твърд, дори властен глас.

-Да не ѝ помогна?! - повтори Найл. - Сериозен ли си, мамка му?! Сериозен ли си?! - изкрещя му. Хари реши да го игнорира и отклони погледа си от него насочвайки го към Изабел, която все още разчиташе на колата, за да не се стовари на земята.

-Как си червенокоске?

Авторска бележка:

Така... това е новата глава. Опитах се да я направя по-дълга и съжалявам, че смених няколко пъти гледната топка, но смятам, че така стана по-добре, така че... да. 😂👌Частно казано следваща глава не знам кога ще има, ще се опитам да я напиша до няколко дни, но не обещавам нищо. 😂😂😂 (колко съм отговорна само. 😏)

Какво мислите за главата? Окачвахте ли да се случи нещо подобно с Изабел и радвате ли се, че Хари и Изабел най-накрая се срещнаха отново?

Или се надявахте тя да успее да избяга? □

Според вас правилно ли беше Хари да кара Найл да стреля по гумите на колата, която Изабел караше?

Можете ли да предположите кой точно е Рик? (Не, той няма нищо общо с майката на Изабел, не я е убил той. Бил е някой друг ,но за това по нататък.)

Дали Изабел се страхува от Хари? И дали не се пречупи, заради всичко, което се случи? □

Найл + Изабел? □💔😂(просто по едно време това ли се въртеше в главата, така че... 😂👌

Това, което Хари попита накрая май си е чисто заяждане, а? 😂😂😂

И последно, защото май вече ви дразня. 😁😁😁👇

Искате ли Хари да направи нещо на Изабел и ако да какво?

37.

Хари реши да го игнорира и отклони погледа си от него насочвайки го към Изабел, която все още разчиташе на колата, за да не се стовари на земята.

-Как си червенокоске? - попита Хари, а Изабел най-накрая надигна погледа си от земята забивайки го в неговият, след което се усмихна. Е, поне колкото можеше в момента.

-Направ-во страхотно. - отговори му съркастично и тихо тя, но той я чу и то много добре.

-Така си и мислех. - той направи малка пауза, след което продължи. - Е, пак се срещаме, а?

-З-за съжаление. - това беше последното, което тя успя да каже пред тялото ѝ да се предаде заради огромната болка, която чувстваше почти навсякъде. Тя загуби равновесие, нямаше сили до стои изправена повече. Нямаше сили да се бори, затова просто се отпусна очаквайки удар със земята, който така и не последва.

Хари я хвана точно преди да падне, а тя вече беше припаднала. Той я вдигна и заедно с Найл се насочиха към колата му.

-Не ме остави да ѝ помогна, за да я дразниш?! - каза или по-скоро попита Найл ядосано. Да, и той може да се ядосва.

-Много си наблюдателен. - каза Хари и се усмихна възможно най-фалшиво.

Не си казаха нищо повече, а когато стигнаха до колата Найл отвори една от вратите на задните седалки и Хари внимателно остави Изабел вътре. След това седнаха на местата си и Хари бързо запали колата и потегли към къщата.

-Звънни на доктора веднага да дойде в къщата, а след това и на момчетата, за да оправят тази каша. - каза Хари на Найл. Колкото и данни беше трудно да си признае, е той нямаше и да си признае, но наистина му пукаше за Изабел. За това как се чувства. Но все пак той е Хари Стайлс. В живота му няма място за нея, а от да имаше той много трудно би я допуснал до себе си. Добре, че не му се налагаше, нали?

Найл не каза нищо на Хари, но веднага се зае да звънне на доктора, а след това и на момчетата. Силно се надяваше Изабел да е добре, както физически, така и присически, защото знаеше, че тя е силна, но не може винаги да бъде такава.

Всеки има точка на пречупване. Дали това не беше нейната?

Няколко часа по-късно

Докторът прекара около двадесет минути в стая с Изабел, преглеждайки я, за да останови, че няма нищо сериозно и само си е ударила главата по-силно.

-Какво стана? - попита Найл, който все още нямаше никаква информация относно състоянието ѝ, а през цялото време чакаше пред стаята.

-Няма нищо сериозно, господин Хоран. Ударила си е по-силно главата, но всичко е наред и до няколко часа ще се събуди. Но трябва да си попива и да не се натоварва. - отговори му доктора.

В същото време Хари тъкмо влизаше в стаята на Ева, за да поговори с нея. Влизайки обаче намеренията му се промениха много по-бързо от очакваното.

-Семейна сбирка, а?! - попита той и повдигна едната си вежда въпросително.

-Тя събуди ли се? - попита го Ева игнорирайки думите му от преди малко.

-Не знам. Ще проверя по-късно. Първо искам да говоря с любимият ни *баща.* - Хари се обърна към баща си.

-Как си татко?

-Много добре. Особено след куршума, който ми пусна за добър ден. - да, Хари определено приличаше ма баща си по характер. Беше наследил от него чувството си за хумор.

-Не беше нарочно, нали знаеш. Просто беше застанал на пътя ми и се наложи да го направя.

-На пътя ти на какво, Хари?! - изкрещя баща му. - На пътя ти да отвлечеш момиче! Защо го правиш?! Наясно съм, че баща ѝ ти дължи пари, че те измами, но... - Хари го прекъсна.

-На пътя ми да взема това, което е мое и на пътя ми да си отмъстя! - изкрещя къдрокосият.

-Така и не успях да те възпитам.

-Може би щеше да успееш, ако знаеш... не си беше тръгнал виждайки, че синът ти се превръща в утрепка. Е, това тогава не беше нищо, *татко*. Сега съм още по голяма утрепка, на която няма да ѝ мигне окото ако реши да те убие, наясно си, нали?!

-Ако искаше да ме убиеш щеше да го направиш още пред мотела. Говори направо. Какво искаш?!

-Работиш за Маккейн, това вече го разрах, но защо?! Защо реши да работиш за него?!

-Аз ще ви оставя да си поговорите насаме. - Ева се намеси в разговора, колкото да каже, че по деликатен начин, че не иска да ги слуша. След това излезе от стаята насочвайки се към тази на Изабел. Трябваше да говори с нея.

-Мислех, че синът ми е по-наблюдателен. - бащата на Хари направи малка пауза след което продължи. - Винаги съм работил за него по един или друг начин. Ти не знаеше, защото беше дете и... - Хари го прекъсна.

-Не, знаеш ли какво . Не искам да слушам оправданията ти. Просто отговори на въпросите ми.

-Няма да ми говориш така! Може да съм всякакъв, но съм ти и баща. - ядоса се. Идваше му да стане, за да покаже на сина си, че няма никакво право да му говори така, но кракът го болеше твърде много, за да се изправи.

-Ако разбирам правилно Маккейн те е пратил да вземеш Изабел преди мен, нали?

-Да. А какъв ти е проблема с това момиче?! Знаеш ли колко е преживяла?!Животът ѝ не е розов и не е бил, а ти го доразваляш.

-Какво е преживяла?

Авторска бележка:

Какво мислите за краткият разговор между Изабел и Хари?

Кой е баща на Хари? (Знам, че знаете...очевидно е. 🧢👌) И защо ли взаимоотношенията им са такива? Какво според вас е станало?

Дали баща му ще му каже за убийството на майката на Изабел или Хари няма да научи скоро?

Дали Ева ще говори с Изабел?

А дали Изабел ще ѝ прости лъжата и предателството?

Да включа ли Джейк в следващата глава?

Съжалявам ако има правописни грешки и ще се радвам ако отговорите на въоросуте по-горе.

Обичам Вии! 💙💙💙

38.

-Да. А какъв ти е проблема с това момиче?! Знаеш ли колко е преживяла. Животът ѝ не е розов, а ти го доразваляш.

-Какво е преживяла? - попита Хари с надсмешка. Мислеше си, че каквото и да е преживяла няма да е нищо особено в сравнение с неговият живот. В най-лошият случай сигурно си е счупила нокът.

-Много повече от колкото си мислиш. - отговори му баща му. Знаеше, че не е редно да казва на сина си подробности относно живота на момичето, защото все пак това е лично, а и Едуардо (бащата на Изабел) го беше помолил да не казва на никого.

-Примерно? - Хари настоя да знае. Стана му интересно какво толкова е преживяла Изабел.

****

Ева крачеше смело към стаята на Изабел, когато видя Найл.

-Ева. Къде отиваш? - попита я той.

-При Из. Трябва да говоря с нея, а после и с Джейк... - той я прекъсна преди да довърши.

-По-добре не ходи при Изабел. Докторът каза, че не трябва да се натоварва, а ти... ще я натовариш.

-Просто ще поговоря с нея, Найл! Какъв ти е проблема?! - изкрещя му Ева ядосано. Кой е той, че да ѝ казва какво да прави? Никой... според нея.

-Какъв ми е проблема?! Ама ти сериозно ли питаш? Задачата ти беше само да я наблюдаваш и накрая да я изведеш от къщата, а

ти... ти я затвори заедно с брат ѝ в стая, от която очевидно могат да избягат, което и се случи, сприятели се с нея и сега тя ще се чувства предадена, а на всичкото отгоре... - Ева го прекъсна.

-Не смей да ми говориш така, Найл, освен ако не искаш да пострадаш!

-Това, че си сестра на Хари не означава, че можеш да ме заплашваш! - Найл отново крещеше. Никога не е харесвал Ева кой знае колко , но се стараеше да не го показва... до сега. Изабел имаше нужда от почивка и Найл щеше да ѝ я осигури. Следващите няколко дни нито Хари, нито който и да било друг щеше да говори с нея, освен ако тя не искаше. Това си каза на ум, но беше почти сигурен в едно... Хари ще иска да види и говори с Изабел и той не можеше да направи нищо за да го спре. Не можеше да се сравнява с Хари...

-Мръдни се от пътя ми! - изкрещя Ева на Найл, когато го видя да застава на пътя ѝ към стаята, в която е Изабел.

-Какво става тук? - Хари се появи от нищото. - Какво е тази врява?!

-Найл не ми дав... - Найл прекъсна Ева преди да довърши.

-Ева иска да отиде при Изабел, а тя има нужда от почивка. - обясни кратко и ясно той.

-Ева, ще отидеш при Изабел утре и стиг... - тя го прекъсна.

-Майната ти! - изкрещя за пореден път Ева и изчезна от полезрението им без да казва нищо повече. Знаеше, че отношенията ѝ с Изабел едва ли ще са както преди. Познаваше я. Нямаше да ѝ прости лесно... ако изобщо ѝ прости някога...

****

Джейк едва сега отвори очи. Хората на Стайлс го бяха приспали и не поминеше кал се е озовал тук. Намираше се в напълно нормална стая. Нещо, което той не очакваше. Мислеше си, че ще се събуди в тъмно мазе, а не... тук. Изправи се в седнало

положение на леглото и разтърка челото си. Главата го болеше доста, но въпреки това първото нещо, за което се сети беше сестра му. Как ли е? Куде ли е? Той трябва да разбере. Стана с мисълта веднага да я намери. Беше сигурен, че е някъде тук! Секунда след като се изправи в стаята влезе Ева Стайлс. Човекът, който той приемаше за приятел. До онзи ден.

-Джейк... - тя не знаеше какво да каже. - Съжалявам за всичко, но... - той я прекъсна.

-Къде е Изабел? - попита я.

-Ще ти кажа, но първо искам да поговорим.

-Не искам да говоря с теб, Ева! Вярвах ти, вярвахме ти. А през цялото време ти си работила за Стайлс. - каза Джейк разочаровано.

-Но той няма да ви нарани. И ти и Изабел ще сте в безопасност тук. Повярвай ми... - той я прекъсна.

-Да ти повярвам?! Не можеш да ми гарантираш, че утре докато спя няма да ме убият.

-Мога! - отговори му Ева кратко, но ясно.

-Можеш? И каква си, че да можеш? Стайлс е жесток убиец, да не мислиш, че ще послуша някакво момиче, което му върши мръсната работа?! - изкрещя Джейк срещу нея.

-Аз съм му сестра, мамка му! Ще ме послуша... - чак сега Ева осъзна какво и на кого каза. Джейк не трябваше да разбира, че тя е сестра на Хари. Не и така. Сега той щеше да каже на Изабел, а тогава тя никога нямаше да ѝ просто. Никога.

-Сестра? Ти си му сестра?! - Джейк изкрещя, а след това се учуди на глупостта си. Как не се сети, че тя му е сестра. Приличат си не малко, но чак преди броени секунди той беше забелязал това. - Знаеш ли какво?! Не му пука чия сестра си, *Ева.* - той наблегна на името ѝ. - Ако изобщо това е истинското ти име... - тя го прекъсна.

-Да, Джейк. Това е името ми, стига! Не съм ви излъгала за всичко. - възрази тя усещайки намека му.

-А не си ли? - попита Джейк събирайки в тези думи цялата омраза, която обаче сякаш не изпитваше към Ева. Все още не знаеше какво чувства, но не надяваше да не е нищо сериозно.

Разговори им, или по-скоро спорът беше прекъснат от отварянето на вратата. Хари Стайлс влезе вътре в целият си блясък. Виждайки го Джейк веднага подмина Ева и се озова до него хващайки го за чисто черната тениска.

-Къде е сестра ми, животно? - изкрещя ядосано.

-Спокойно, Маккейн. - да, на Хари му беше забавно са казва тази фамилия. - Дойдох, за да те заведа при нея...

Авторска бележка:

Мислите ли, че Найл има нещо към Изабел?

А между Джейк и Ева какво ли ще се случи?

Какво ли ще стане в следващата глава? Хари и Изабел ще се срещнаат! (Най-накрая)

Имам въпрос, който ще задам и в профила ми в инстаграм (nea_nex) , но реших да ви попитам и тук, защото е важно... поне за мен. 😂😂😂

Такам...

Каква искате да е следващата история?

Пак да е някаква подобна на Sold и Abducted или да няма отвличания, продавания, изнасилвания и т. н., а да е... не знам и аз. 😂
Не съм писала такава история до сега, но ако ще ви е по-интересно от тези до сега ще пробвам.

Моля ви да напишете в коментарите каква история предпочитате!

Благодаря ви предварително! 💖

Обичам Вии! 💖💖💖

39.

-Къде е сестра ми, животно? - изкрещя ядосано.

-Спокойно, Маккейн. - да, на Хари му беше забавно са казва тази фамилия. - Дойдох, за да те заведа при нея.

В същото време в другият край на голямата къща Изабел тъкмо отваряше очи, но веднага щом го направи ѝ се прииска да не го беше правила. Толкова мразете да я боли главата, а сега същата направо ще се пръсне. Изправи се в седнало положение на леглото държейки се за главата.

Единственото, което искаше да направи в момента е да умре. Но нямаше. Щеше да се държи... докато може.

(Защото е корава кучка! 😂😂😂)

Дори нямаше време да усмисли какво се случва, когато вратата се отвори и през нея влезе Найл.
Виждайки, че е будна той веднага отиде до нея.

-Как си? Естествено, че не си добре. - отговори си сам той преди тя да реагира на въпроса му. - Искаш ли да ти донеса нещо? - попита я. Тя поклати глава без да казва нищо.

-Сигурно те боли главата. Докторът каза, че е нормално. Ако искаш хапче ще ти донеса. - Найл се държеше мило с Изабел , за да не я стресира допълнително, а от като цяло не искаше да я плаши. Или той просто си беше мил с всички?

-Не, благодаря все пак. Аз... - тя не успя да довърши, защото вратат се отвори още веднъж, но този път през нея влязоха Ева, Хари и Джейк. Изабел погледна Ева с омраза, а Джейк със загрижения си поглед. А Хари? Него не го отрази. Естествено, че забеляза появата му, но правеше всичко възможно, за да го

игнорира.

-Може ли да говоря с нея насаме? - попита Джейк грубо. Даваше всичко от беше си, за да не звучи, така както се чувства, но изобщо не ли се получаваше.

-Пет минути. - каза кратко Хари и даде знак да Найл о Ева да излязат с него. Щеше да остави брат и сестра да си поговорят, но все пак о той имаше какво да каже специално на Изабел.

-Как си, мъник? - попита я Джейк мило. Тя вдигна рамене с отговор, че не знае. Той седна до нея на леглото. - Всичко ще е наред, нали знаеш? - започна да в успокоява. Все пак я познаваше... Можеше и да ке казва, но дълбоко в себе си се страхуваше. - Но искам да те питам нещо. - той направи кратка пауза, след която продължи. - Стайлс... направи ли ти нещо преди да избягаш? - тя веднага разбра какво има в предвид той. Долната ѝ устна затрептя, очите ѝ започнаха да горят, напираха сълзи, но тя ги държеше отворени и даваше всичко от себе си, за да запази самообладание.

-Аз... - успя да каже само това, но и нямаше нужда от повече. Джейк разбра, че се е случило нещо, но не искаше да я разпитва повече. Виждаше, че е наранена. А щеше да я пази... беше ѝ обещал.

А за Изабел мисълта да каже на брат си какво точно е направил Хари беше невъзможна. Беше я срам да говори с когото и да било за това, а с Джейк, най-вече.
Вратата се отвори рязко преди Джейк да може да каже каквото и да било.

-Петте минути изтекоха, така че семейната ви сбирка приключи. - каза Хари. Джейк не искаше да прави скандали... заради Изабел. Защото знаеше, че накрая тя ще пострада.

След като Джейк и Найл излязоха от стаята в нея останаха само Ева, Хари и Изабел.

-Из... моля те, прости ми. Наистина съжалявам за всичко, но... - тя я прекъсна.

-Спести си го. - отговори ѝ кратко без дори да я поглежда.

-Искам да знаеш, че съжалявам, толкова съжалявам, Из. Всичко това... не трябваше да става така, наистина.

- Ева, излез! Веднага! - каза Хари малко по-силно от колкото беше нужно, за да го чуе тя. Направи го без да противоречи. Щеше да се разбравя с него по-късно.

-Е, как си, червенокоске? - попита я Хари.

-Нали вече ме пита веднъж. - отговор що ми с неприязъм тя.

-Да, но тогава си беше за тогава. Сега как си? По-добре? - той ѝ се измихна широко. Нещо, моето тя не очакваше. Ядоса се. Това преля чашата. След всичко той има наглостта да ѝ не усмихва?!

-Какъв ти е проблема, мамка му?! - изкрещя му тя ставайки от мястото си.

-Проблем? Нямам проблем. Просто искам да поговорим. Какво? Не може ли?

-Очевидно не може! - тя крещеше за пореден път. И в този момент в главата ѝ се появи някакъв, според нея странен въпрос, който реши все пак да ли зададе.

-Защо стана престъпник, а не направи нещо смислено с живота си, Хари? Ако го беше направил сега нямаше да имаме такива проблеми.. И двамата.

-Защото, червенокоске, мразя да работя , а обичам парите и властта.

-Ти си най-лошият човек, който някога съм срещала, знаеш нали?!

-Аз ли съм лошият, Изабел? Или ти? Все пак онзи ден ти, не аз, а *т*и натисна спусъка. Ти уби човек... - той каза тихо, но все пак достатъчно силно,за да може тя да го чуе.

-От къде... - той я прекъсна.

-От къде знам? - повдигна вежди въпросително. - Е, любимият ти брат се опита да прикрие истината от мен, но не е толкова лесно и е добре да го знаеш. Мен не можете да ме излъжете. Знам, че ти го уби.

-И сега какво?

Авторска бележка:

Какво мислите за тази глава?

А за отношението на Джейк към Изабел?

Хари не е толкова глупав, а?
Все пак бързо се е усетил, че Изабел е убила онзи мъж. (Ц ц ц... Умен Хари)

Ева се опита да се извини на Изабел, ама нещо не ѝ се получи. Дали вторият опит ще бъде успешен?

Дали Хари се държи по-гадно от нужното?

Според вас какво ще стане сега?

Иииии...

Питам за последен път (звуча като някква госпожа.)

Искате ли Хари да изнасили Изабел?

Ако повечето от вас искат това може и да стане, но няма да е в следващата глава, а в 41.

Обичам Вии!

40.

-От къде знам? - повдигна вежди въпросително. - Е, любимият ти брат се опита да прикрие истината от мен, но не е толкова лесно и е добре да го знаеш. Мен не можете да ме излъжете. Знам, че ти го уби.

-И сега какво? Все едно ти не си убивал! - изкрещя Изабел изправяйки се и заставайки пред него. Деляха ги около два метра. Тя наистина се чувстваше ужасно заради убийството. Знаеше, че не трябваше да го прави, но вече е твърде късно.

-Аз убивам с причина, червенокоске. За разлика от теб... - И след тези негови думи Изабел се почувства още по- гадно. - Знаеш ли какво? Когато разбрах, че си избягала направо се вбесих. - той направи две крачки към нея и спря. - Мислех си само, че когато те намеря ще те накарам да съжаляваш! - направи още една крачка, но Изабел въпреки желанието си не правеше нито една назад, към стената. - Даже все още си го мисля... все пак не може всичко, което направи да ти се размине просто така, нали? - той погледна надолу, към нея. Все пак тя беше поне двадесет сантиметра по-ниска от него.

-И какво ще направиш? Не можеш да ме нараниш повече от колкото вече го направи.

-Да проверим. - той ѝ се усмихна и тъкмо щеше да направи още няколко крачки към нея, когато вратата ма стаята се отвори.

-Шефе, съжалявам, че ви прекъсвам, но имаме проблем.

-Какъв проблем? - попита Хари като вече се беше вбесил. Не харесваше точно тези две думи - "Имаме проблем". Всъщност направо си ги мразеше.

-Сестра ви е в опасност. - отговори кратко мъжът на Хари, а

зеленоокият не дочака втора покана и веднага излезе от стаята, в която беше Изабел и се насочи към тази на сестра си. Влизайки вътре остана доста неприятно изненадан.

-Какво си мислиш, че правиш, Маккейн?! - изкрещя Хари силно. Достатъчно силно, за да може дори и Изабел, която се намираше в стая в другият край на големият коридор да го чуе.

Джейк беше насочил пистолет срещу главата на Ева, а тя не помръдваше, беше скована от страх макар и нещо в нея да ѝ крещеше с пълен глас, че Джейк няма да натисне спусъкът.

-Ти нарани моята сестра, Стайлс! Защо аз да не нараня твоята и да сме квит?! - Джейк също не отстъпваше на Хари. И той като него беше бесен. Искаше отмъщение... за Изабел.

-Няма да го направиш Маккейн. Няма да натиснеш спуска. Виждам как я гледаш. За идиот ли ме смяташ? - Хари изложи факти, които Джейк не просто не можеше да успорва. Нямаше да натисне спуска и дълбоко в себе си го знаеше.

-Х-хари... - заем на Ева към брат си. В момента нямаше и помен от радостното момиче, което беше. Цялата беше обляна в сълзи , преплиташе пръстите на ръцете си от страх. Страх за живота си. Защото на нея и се живееше.

-Спокойно Ева. Идиотът няма патрони. Пистолета е празен. - каза Хари все едно не му пукаше. Но не беше така. Пукаше му. Ева му беше сестра, важна част от и без това малкото му семейство. Чувайки това Джейк изруга тихо. Трябваше да се досети, но беше твърде заслепен от жаждата за отмъщение. Ева от своя страна си отдъха спокойно. Вече всичко беше наред. Поне за нея.

През тези няколко минути, които минаха Найл и Зейн бяха влязли в стаята.

-Махнете го от очите ми. - изкрещя. Добре прикритият му гняв излезе наяве много по-бързо от очакваното.

-Хари, успокой се. - каз аЕва отивайки до него.

-Да се успокоя?! - попита Хари. - Да се успокоя. - повтори след

това. - Как да се успокоя, мамка му?! Ами ако те беше наранил? Тогава какво?

-Нямаше да го направи, а дори и да беше посмял, пистолета беше празен, така че... - той я прекъсна.

-Ще говорим по-късно. Сега не ми е *и* до това! - Хари излезе от стаята тряскайки вратата след себе си. На какво се беше ядосал толкова? Никой не знаеше. Всичко стана за няколко минути и не беше кой знае какво за човек като него, но въпреки това се ядоса. Но сякаш не колкото на Джейк колкото на... нещо друго. Не знаеше... Той слезе на първият етаж на голямата къща и влезе в кухнята и си наля малко уиски. Имаше нужда да се отпусне и алкохолът щеше да му помогне доста.

Отпи от течността и тя изгори гърлото му. Приятно чувство, поне за него. Повтори това действие още няколко пъти. И още няколко, и още няколко.

След по-малко от половин час Хари не можеше да преброи колко чаши уиски изпи, но броят им определено не беше малък и определено не беше за подценяване. Все пак той вече беше пиян. Състояние, в което е способен на *абсолютно всичко.*

След още няколко чаши зеленоокият прецени, че не му се пие повече той стана от мястото си и излезе от кухнята казвайки се отново да вторият етаж на къщата и насочвайки се директно към стаята, в която беше Изабел.

Искаше да си поиграе малко с нея...

Авторска бележка:

Очавахте ли това от Джейк?

Какво мислите за думите му в тази глава?

И защо през цялото време Хари беше толкова спокоен?

След това отиде да се напие? Защо? 🤔

Какво мислите за разговора между Изабел и Хари? Беше ли

интересен, макар и кратък? 😩💔

Искам да се извиня, но май няма да има второ изнасилване за Изабел. 😩

Просто няколко човека ми... ъм... така да се каже ми отвориха очите и може би ще е малко прекалено, така че... да. 😩💔

Не ме мразете, НАИСТИНА СЪЖАЛЯВАМ!!!💔💔💔

И също да кажа, че май сум готова с резюмето на следващата ли история. 😩
Не е сигурно дали ще я кача, тъй като не знам как ще ми потръгне с писането, така че се молете да ми се получи.

Няма да мога да качвам до понеделник тъй като имам състезание , на което трябва да се изложа, така че. 😂😂😂

Обичам Вии! 💔💔💔

41.

Искаше да си поиграе малко с нея. Не след дълго стигна до стаята и тъкмо щеше да отвори вратата когато си представи Изабел завързана с белезници за леглото. Мда... определено щеше да бъде приятна грешка за него, особено когато обаче пиян. Набързо отиде в своята стая, все от там белезници и се върна пред нейната отваряйки внимателно вратата.

Очакваше да я види дълбоко заспала, но тя го изненада. Изабел стоеше до прозореца и гледаше навън. Наистина искаше свобода. Тя не е такъв човек... Не е човек, който може да стои затворен буквално постоянно. Изтърпя престоя в онази къща, в която беше след като избяга, защото вярваше, че след време няма да се крие, няма да е затворена. Но не всичко се случва както искаме... за съжаление.

Чувайки, че някой слиза в стаята тя се обърна.

-Какво пак искаш?! - попита грубо виждайки, че Хари беше влязъл в стаята и беше затворил вратата след себе си.
Той не ѝ отговори, а започна да се приближава бавно към него. Тя не искаше да изглежда слаба в очите му, не искаше да изглежда слаба в ничий очи, затова реши, че колкото и да се приближава той, тя няма да отстъпи нито крачка назад. Щеше да бъде силна. Каквато трябваше да бъде и в началото. Или поне щеше да се опита...

-Какво искаш, Хари? - попита отново тя, след като първият път не получи отговор. И този път не получи такъв, но чу тихото му ръмжене. - Отговори ми, мамка му! - изкрещя тя. Той за бърза крачка и за по-малко от секунда вече беше до Изабел, която така и не мръдна от мястото си. Хвана в грубо за ханша и я притисна в себе си. При това негово действие и двамата изстенаха.

-Какво правиш? Пусни ме - Изабел се опита да се измъкне от

хватката му, но той я беше хванал доста здраво. - Хари пиян си, не знаеш какво правиш! - каза Изабел веднага щом усети миризмата носеща се от Хари. На алкохол.

-Не съм пиян, червенокоске, не съм. - той не лъжеше. Беше изтрезнял в мига, в който тя го попита какво иска отново. Миришеше на алкохол, да, но не беше пиян... вече. - Нямаш си и на идея колко много те искам, нали? - каза Хари на Изабел, която все още се дърпа ше в ръцете му, но Чувайки това сякаш малко се успокои. Чувстваше се жива. *Желана.* За първи път в живота ѝ някой ѝ казва нещо подобно, надяваше се да не е и за последен. И за първи път в живота си се чувстваше не просто малко момиченце, а жена. Не знаеше защо. Може би заради думите му, които поне според нея имаха за цел да я заблудят. Но истината беше друга... много по-различна.

Хари усети, че тя започна да се успокоява в ръцете му, но не проумяваше защо. В момента и без това не му пукаше особено. Погледна надолу към нея и тогава забеляза, че пред цялото време през, което Изабел не се мяскаше в ръцете му, тя го беше гледала. Е, сега и той я гледаше. Погледите им бяха забити един в друг докато Изабел не отмести своя. Стана ѝ неловко и почервеня като домат. Това определено не се случваше често. Всъщност май не е случваше никога. Хари отпусна хватката си и няколко секунди по-късно Изабел грациозно се измъкна из между ръцете му
Не беше ядосана. Не искаше да крещи. Нещо не беше наред. Това не беше тя.

Или пък точно това е *истинската* Изабел.

И сега Хари осъзна нещо, за което преди това не се беше замислял. Изабел е много опасна.Ината, който притежава те кара да я удариш не, че би го направил, но чара... чара, който излъчва те кара да я прегърнеш. Това вече би го направил, и то с удоволствие. И беше опасна, защото и в двата случая мислиш само за нея.

Тя седна на леглото и просто мълчеше. Не знаеше какво да каже... или може би просто нямаше нужда от думи. Но за Хари имаше нужда. Той искаше да знае толкова много неща. И в

същото време искаше да ѝ направи толкова много неща. Но нямаше... щеше да се сдържа, не искаше да я наранява отново. Не искаше да се страхува от него. Не знаеше какво искаше да чувства тя към него, но определено не искаше това да е страх или омраза.

-Трябва да поговорим. - каза Хари след поне двоминутно мълчание.

-Не ми се говори. - отговори му Изабел кратко гледайки в земята. Беше замислена.

-Не ме ядосвай, Изабел! Няма да се сдържам вечно!

-Какво имаш в предвид? - тя вдигна погледа си към него.

-Ще разбереш скоро. Просто не днес. - отговори ѝ. - Но ако не искаш да говорим, можем да правим други неща. - очите ѝ се разшириха при споменаването на "други неща". Знаеше какво има в предвид и определено предпочиташе да говори с него отколкото... няма значение.

-И за какво искаш да говорим?

-Ще ти задавам въпроси, а ти ще отговаряш. А ако не отговориш... ще има наказание. - той се усмихна весело.

-Заплашваш ли ме? - тя го попита изправяйки се, за да са долу горе на едно и също ниво. Е, не бяха, но все пак така тя се чувстваше по-сигурна.

-Приеми го като предупреждение. Е, започваме ли?

Авторска бележка:

НЕ МЕ УБИВАЙТЕ! 🙈😂

Какви ли въпроси ще зададе Хари на Изабел? □ Питам, защото и аз не съм ги измислила все още. 😂😂😂

Какво ли ще стане в следващата глава? (Попринцип каквото аз реша, но все пак да попитам. 😂😂😂)

Надявам се главата да ви е харесала въпреки, че нямаше манджа, но какво да направя?! 😂 Изабел не иска все още, така че...

Ще се радвам ако напишете в коментарите какво мислите за главата и за историята като цяло. 💔

Обичам Вии! 💔💔💔

42.

-Приеми го като предупреждение. Е, започваме ли? - попита я той усмихнато. Беше му толкова весело.

Изабел знаеше, че не трябва да се съгласява, но просто любопитството ѝ какви въпроси ще ѝ зададе Хари я убиваше. Беше ѝ интересно да разбере какво за нея той все още не знае.

-Започваме. - тя потвърди.

-Първият ми въпрос е... Как се чувстваш? - Хари повдигна въпросително вежди.

-Мислех, че ще задаваш по-трудни въпроси, но явно съм грешала. - каза Изабел слагайки сериозната си физиономия, а Хари вече беше измислил какво ще стане след като Изабел го излъже.

-Въпроса е доста по-труден от колко изглежда. Поне за теб.

-Чувствам се страхотно! Какъв е следващият въпрос?

-Лъжеш. Но какво да е наказанието? Имаш ли предложения? - той направи две крачки към нея, но Изабел не помръдна.

-Не лъжа! - възпротиви се.

-Права си. Най-добре да се отървем от тези дрехи. Няма да ни трябват. - усмивката на Хари стана още по-широка.

-Какво? Ти полудя ли? Това няма как да стане! Дрехите ми си остават. - "перверзен изрод" добави Изабел на ум.

-Знаеш ли колко неща искам да ти направя Изабел? - направи още една крачка към нея, а тя отново не помръдна. - Виждаш ли това?! - Хари погледна на долу, а Изабел проследи погледна му и стигна до голямата издутина на дънките му. - Виждаш ли го?

Той иска да ти направи още повече неща, червенокоске. - той направи малка пауза, след което продължи. - Не искам да те нараня, затова не ме принуждавай. Всеки път когато те попитам нещо и ти излъжеш ще събличаш по една от дрехите си. Разбра ли?

-Майната ти Хари! Какъв си, че да ми говориш така, а? Тъп, егоистичен... - тя не успя да довърши, защото той я долепи силно до стената и ѝ прошепна:

-Свали тази блуза, Изабел.

-Няма да стане! Ти..ти си пиян! - Изабел изкрещя.

-Казах ти, че не съм. А...и ако не го направиш ще го направя аз и повярвай ми, няма да ти хареса.

-Няма да стане, Стайлс. Не можеш да направиш нищо. - каза Изабел убедена в думите си.

-О, така ли?-погледна я в очите и ѝ се усмихна. - Така да бъде. - В същият момент Хари хвана и разкъса блузата на Изабел, а тя дори не успя да реагира. Всичко стана толкова бързо.

-Какво по дяволите не ти е наред? - изкрещя му Изабел и се опита да го бутне, но без успех. Хари хвана ръцете ѝ със своята и ги сложи над главата ѝ. - Пусни ме,мамка му!Пусни ме или.....

-Или какво?

Тя знаеше, че няма шанс да се измъкне от него. В очите и започнаха да напират сълзи, но не ги пусна, щеше да бъде е силна.

-Какво искаш от мен?

-Да отговаряш честно. Следващ въпрос. - Хари млъкна мислейки какъв да е следващият му въпрос. - Как се почуства, когато уби един от хората ми? Хареса ли ти? Искаше ли да го направиш отново?

Изабел беше свела глава, но след като чу въпросът му бързо я

вдигна и го погледна с целият гняв, който тъеше в себе си.

Не знаеше какво да каже. Все още се чувстваше толкова виновна, че уби онзи човек, а Хари ѝ го напомняше при всеки удобен момент.

-Мразя те! Мразя те! - отново изкрещя и направи неуспешен опит да го избута от себе си, но той така и не помръдна от мястото си. Изабел имаше нужда да остане сама със себе си. Искаше да помисли над всичко, което се случваше в живота ѝ от известно време на сам. Но Хари от своя страна нямаше намерение да я оставя. Не и преди края на играта.

-Грешен отговор, червенокоске. - с бързи движения Хари вдигна Изабел на рамото си, а след това я постави на леглото като застана над нея и я приклещи, така че да не може да се измъкне скоро.

-Добре. Явно този въпрос не ти харесва. Следващият е... какво да правя с брат ти? Днес той ме ядоса доста и първоначално си мислех да го застрелям, но после... - тя го прекъсна преди да довърши.

-Само ако си посмял да го докоснеш и кълна се, че Ева няма да доживее до следващият ден!

-Няма да нараниш Ева, Изабел. - отговори Хари на заплахата ѝ.

-И защо си мислиш така? - Изабел повдигна въпросително вежди.

-Защото сте приятелки, колкото и да ти е трудно да си го признаеш. - каза Хари спокойно.

-Приятелки? -Изабел се засмя фалшиво. - Тя не ми е приятелка. И ако посмееш да направиш нещо на Джейк ще убия сестра ти, както убих онзи човек. И този път няма да се поколебая, Стайлс. Няма да съжалявам!

Хари сви ръцете си в юмруци и стисна силно челюстта си. Изабел го беше ядосала.

-Устата ти знае много, червенокоске. Май е време за наказание.

-Какво наказание, Хари? Какво по дяволите искаш? - Изабел крещеше за пореден път.

-Да използваш устата си за нещо полезно.

Той стана от нея и започна да си откопчава колана. Изабел го гледаше объркано и се чудеше какво по дяволите се случва в момента.

-Ставай!- заповяда Хари и я погледна усмихвайки се самодоволно.

-Какво? - попита все така объркана Изабел.

-Казах ставай! Няма да повтарям. - "Всъщност повтори, но както и да е" каза си Изабел на ум, но реши, че ще е по-добре за алея да не го ядосва допълнително.

-Няма! - Възпротиви му се тя. Доли горе беше разбрала какво ще иска Хари от нея.

С една крачка Хари стигна до нея, хвана я грубо за ръката и я дръпна, така че да се изправи. Сложи ръцете си на раменете ѝ и я бутна надолу. Вече беше на колене пред него...Нещо, което изобщо не ѝ се хареса.

Хари свали дънките си до коленете и остана по боксерки.

-Свали ги, Изабел!

Авторска бележка:

Преди да отговорите на супер трудните ми въпроси трябва да кажа нещо. (напиша*)

За тази глава получих СТРАШНО МНОГО помощ от EmiAngelova. **Ако не беше тя главата щеше да се забави още поне ден, така че ѝ благодаря. 💖💖💖**

А сега важните и трудни въпроси! 💖

Какво мислите, че ще станем следващата глава? (Питам

всички без EmiAngelova)

Беше ли ви интересна "играта"?

Какво въпроси искахте да зададе Хари на Изабел?

И мислите ли , че " наказанието ", което той измисли беше правилно? Изабел да съблича по една от дрехите си всеки път щом излъже.

Хари твърде груб ли е с нея и знаете ли за какво той иска Изабел да използва устата си? 👄👄👄

В следващата глава Изабел трябва да свали боксерките на Хари. Дали ще се съгласи или ще се съпротивлява до последно?

Обичам Вии! 💔💔💔

43.

Хари свали дънките си до коленете и остана по боксерки.

-Свали ги, Изабел!

-Ти си побъркан! - за пореден път тя се опита да се изправи, но безуспешно. Виждаше се, че бузите ѝ вече бяха придобили червен цвят. Беше я срам, притесняваше се, малка част от нея дори се страхуваше. - Гледай си работата! Няма да го направя!

-О, нима предпочиташ да те чукам? Защото аз определено предпочитам да стенеш името ми. - каза Хари, а след това продължи. - Избирай, червенокоске. Да те чукам или да използваш устата си за нещо полезно?

-Не можеш да ме накараш насила! - изкрещя тя и направи още един, пореден неуспешен опит да се изправи.

-Мога и ще го направя! - той направи малка пауза, след което каза. - Въпреки, че предпочитам да те изчукам още тук и сега ти давам шанс да се измъкнеш от това. Естествено ако не е едното ще е другото. Зависи само от теб.

-Нито едно от двете! - изкрещя.

-Не си в детската градина, Изабел! Решавай, за да не реша аз.

-Казах ти. Нито едно от двете! Сега ако обичаш излез от тъпата стая и ме остави сама! Искам да остана сама!

-Нима мислиш, че можеш да ми заповядваш! - попита той.

-Да, а сега напусни стаята!

-Ще я напусна веднага след като спреш да говориш и направиш нещо полезно най-накрая! - изкрещя ѝ Хари. Вече беше колкото и

възбуден толкова и бесен.

Изабел направи нещо немислимо поне за нея. Удари го с ръка между краката, изправи се и побягна към вратата, но беше заключено. Тя изпсува тихо докато завърташе ключа, но Хари беше по-бърз от нея и я дръпна притискайки я към твърдите си гърди

-Не така, червенокоске, не така. - той изцъка недоволно с език. - И двамата няма да ходим никъде. Освен в леглото, ако искаш. Аз нямам нищо против.

-Ти си отвратителен! Мразя... -Хари запуши устните ѝ с неочаквана целувка, след което постави ръцете си на рамене ѝ и за пореден път я бутна на долу, за да бъде на колене пред него. Харесваше му той да контролира нещата. Да знае, че колкото и непокорна,колкото и трудна за опитомяване да бе Изабел той може да се справи с нея без никакво усилие.

Този път не изчака тя да му свали боксерките му, а го направи сам. Вече беше твърде нетърпелив да види какво може Изабел.

Пред Изабел се разкри двадесет и един сантиметровият член на Хари. Очите ѝ се разшириха заради гледката, но тази реакция определено му се хареса. Погледна ѝ се задържа само за няколко секунди върху достойнството на Хари и не след дълго тя отклони поглед засрамена, че изобщо го е видяла.

-Нямам да го направя! - каза рязко тя.

-Ще го направиш или няма да пусна брат ти. - заплаши я Хари.

-И без това няма да го пуснеш. - каза Изабел тихо, но все пак достатъчно силно, за да може Хари да я чуе.

-Може би е така, но поне ще знаеш, че няма да го убия.

Изабел се осмели да го погледне нагоре, към очите му, а след това каза нещо неочаквано дори и за нея.

-Ако обещаеш да го пуснеш ще... ще го направя.

-Ще го пусна, не се притеснявай. Освен, че ще го пусна ти обещавам и, че няма да убия баща ти. И двамата ще са в пълна безопасност поне докато правиш това, което ти казвам. Но ако избягаш още веднъж не само брат ти ще умре, баща ти ще го последва.Ще убия всеки, който познаваш и е важен за теб, Изабел. Ще разбия перфектният ти живот на малки парченца, които няма да можеш да събереш.

-Разбрах те, Стайлс. Сега отиди да пуснеш Джейк.

-Първо това като доказателство, че наистина си разбрала. - той погледна на долу и Изабел схвана намека.

-Не знам как се прави.-каза Изабел като сведе глава, за да не види червените ѝ от срам бузи.

-Толкова си невинна, червенокоске. - каза Хари като се подсмихна. - Ще те науча как се прави. Лесно е предполагам.

-Просто продължи с тъпите си въпроси, Хари! Не искам да го правя. - Изабел отново говореше тихо.

-Казах ти. Имаш две възможности. Всъщност три. Първата е да направиш каквото ти казвам, втората да те чукам докато не припаднеш и третата, да убия баща ти и брат ти. Изборът е твои.

-Начукай си го, Стайлс! - изкрещя тя.

-Скоро ще видим кой на кого, но предпочитам да го начукам на теб!

-Не е каквото искаш ти! - отново му крещеше.

-Този път, червенокоске, ще е каквото искам аз. И не само този път, затова по-добре свиквай.

-Какво, по дяволите се очаква да правя сега? - попита неразбиращо. Не беше правила нищо подобно никога преди и страхът от неизвестното се беше настанил в нея.

-Казва се свирка, Изабел, свирка. А, да. Ти не знаеш как се прави. - Хари се засмя по скоро подигравателно.

-Ти все едно си го правиш някога? - Хари бързо схвана думите ѝ, но предпочете да ги игнорира.

-Отвори тази голяма уста, лапни колкото можеш повече и използвай езика си. - заповяда ѝ Хари.

-Ти... ти сериозно ли искаш да го направя, мамка му?! - тя изкрещя ужасено. Всичко това ѝ беше толкова гнусно, просто не можеше да го направи. Но ако не го направи баща ѝ и брат ѝ ще умрат. Той ще ги убие, а тя не можеше да го позволи! Просто не можеше.

-Да, иначе ще има последствия.

-Мамка му, последствията! - изпсува тихо Изабел, но Хари я чу.

-Да, червенокоске , всичко си има последствия!

Изабел нямаше друг избор. Хвана члена на Хари с едната си ръка и го сложи притеснено в устата си. Идваше ѝ да се задави, да повърне, но задържа този порив и погледна го в очите за напътствие.

-Задвижи главата си нагоре надолу и не забравяй да използваш езика си.

Изабел направи това, което Хари ѝ каза. Започна да движи главата си нагоре надолу, а скоро от устата на Хари се чу стенене.

-Точно така, Изабел, продължавай...

Хари хвана в едната си ръка разпиляната коса на Изабел и я стисна между пръстите си. Изабел от своя страна вече използваше и езика както Хари ѝ беше казал.

-Близо съм. Изабел, глътни го! - каза Хари, но точно тогава Изабел извади члена на Хари от устата си и веднага се мръдна настрани. Няколко секунди по-късно Хари свърши и погледна с ярост към Изабел.

-Трябваше да го глътнеш червенокоске! - каза Хари и направи

няколко крачки към нея докато тя все още беше на земята.

-Майната ти, Стайлс!

Хари се доближи до ухото ѝ и прошепна...

To be continued...

😁😁😁

Авторска бележка:

Какво мислите за отношението на Хари в тази глава? Май не беше много добро, а?

А за желанието му накрая на главата? (Знаете кое😁) 😁😁😁💔

Изабел се опита да се измъкне от гадната ситуация, но Хари беше непреклонен.

Ще ви дам един жокер за следващата глава, защото съм добър човек, а и ви обичам.

Между Ева и Джейк ще прехвърчат искри. (И не само) 😁😁😁😁💔

Дали Изабел ще прости на Хари и това? Или беше твърде много?

Възможно ли е да я е пречупил най-после?

И какво според ще ѝ прошепне в следващата глава? 😁💔

EmiAngelova ми помогна и за тази глава, за което ѝ благодаря страшно много! 💔💔💔

Обичам Вии! 💔💔💔

44.

-Майната ти, Стайлс!

Хари се доближи до ухото ѝ и прошепна:

-Лека нощ, червенокоске. Надявам се да сънуваш как те чукам до безсъзнание, защото аз със сигурност ще си го представям. - след като каза това Хари отключи вратата и излезе от стаята като остави ядосаната, засрамената и изморена Изабел сама.

Тя все още беше на земята, но след като видя, че той вече не е при нея стана от там и седна на леглото като погледът ѝ не се откъсваше от земята. Срамът от това, което беше направила току-що се бе настанил в тялото ѝ и нямаше намерения да отихне скоро.

Та тя... Мамка му, тя му духа! Никога не си беше представяла, че ще направи нещо подобно и то с Хари.

Една самотна сълза се спусна по лицето на Изабел, но след нея не последваха други. Искаше да бъде силна, но вече не беше сигурна дали може да остане такава.

Психиката ѝ беше смазана и въпреки това изпитваше определено привличане към Хари. Сексуално. Въпреки всичко, което ѝ причини. Отвлече я. Изнасили я, а след като избяга от него я намери. Заплашваше я, и още го прави. Накара я да... не искаше дори и да си го помисля. И въпреки всичко тя го желаеше, мамка му! Искаше го! Но искаше по милата му версия. Тази, която знаеше, че той има някъде дълбоко в себе си.

Въпреки, че за момент се разсея Изабел чу когато някой почука на вратата. Изтри сълзите, които напираха да излязат от очите ѝ и каза едно тихо "Да?" след което вратата се отвори и през нея влезе Найл.

-Изабел? - каза той тихо. - Как си?

-Бива. - отговори тя тихо като не вдигаше погледа си от земята.

-Хари направи ли ти нещо? - попита я сядайки на леглото до нея. Тя не искаше да говори затова просто поклати отрицателно глава опитвайки се да сдържи сълзите си.

Не беше станало нищо особено, поне тя така възприемаше това, което Хари я накара да направи. Не беше спал с нея, за което тя му беше изключително благодарна макар и да не би си признала. "Не е станало нищо, Изабел! Стегни се и спри да ревеш като малко дете! " Повтаряше си, но сякаш нещо в нея се беше пречупило. Не само след това, а след всичко, което се случи.

-Сигурна ли си. Ако искаш да поговориш с някой, аз съм на среща. - каза ѝ Найл като в гласа му си личеше, че е загрижен за нея.

-Нямам за какво да говоря. - каза тя тихо. - Наистина съм добре.

-Не изглеждаш така.

-Знаел, че има и по деликатен начин да ми кажеш, че съм грозна нали. - каза тя и се засмяха. Не ѝ беше необходимо смях, но все пак...

-Не си грозна, Из. Напротив. Ти си най-красивото момиче, което съм срещал някога.

-Значи от обиди минахме на комплименти? - отново се засмяха.

-Нещо такова. Но питах сериозно. Хари направи ли ти нещо? Знам, че е такъв особено към теб и... - тя го прекъсна.

-Не стана нищо особено, Найл.

-Значи все пак ти е направил нещо? - Найл стана рязко от мястото си.

****

Хари видя, че Найл отива при Изабел, но знаеше, че разговора с него ще успокои Изабел поне малко, не искаше да я натоварва повече. Да се чувства зле. А това преди малко... Тя сама си го изпроси, а и на Хари му беше доста по приятно от обикновено. А този невинен поглед на Изабел докато му духаше. Това го възбуждаше двойно повече. Всичко в Изабел го възбуждаше. От необичайният цвят на косата ѝ до спомена за чувството да е в нея.

След няколко минути Хари вече беше пред стаята на Ева. Без до почука и да почака покана той влезе вътре.

-Какво искаш пък сега?! - изкрещя а Ева срещу него. Тъкмо се беше подготвила за сън, но Хари развали плановете ѝ.

-Отиди при Маккейн и му кажи да се маха преди да съм го убил! - каза Хари грубо.

-Да се маха? Как така? Защо? - Ева недоумяваше какво се случва. Хари, нейният роден брат, който познава от бебе пуска негов враг доброволно да си тръгне. Не го беше правил никога и тя знаеше, не, тя беше убедена, че не го прави без причина. Без задни мисли.

-С Изабел стигнахме до... решение, така че пускам Джейк. Отиди да му кажеш, защото на мен не ми се занимава с него. - Ева извъртя раздразнено очи, но нямаше избор. Точно сега не ѝ се караше с Хари, а и си личеше, че не е в добро настроение.

-Добре, отивам. - тя тръгна към вратата на стаята, но преди да я отвори се спря и се обърна към Хари. - И Хари... знаеш ли кой още трябва да се разкара? - риторичен въпрос и Хари го разбра. - Ти! - след тези думи тя излезе от стаята и не насочи към мазето. Там момчетата бяха занесли Джейк след като той я нападна.

След няколко минути Ева беше при Джейк, който се беше облегнал на хваната мухъл стена.

-Джейк... трябва да си ходиш. - Джейк надигна глава и този път в погледа му нямаше гняв и омраза. Нямаше никакви лоши емоции. Той се изправи и отиде до нея без да казва нищо. -

Джейк, тръгвай си! - тя повтори. - той отново не отговори нищо, а за би устните си в нейните. Ева се изненада, но това не ѝ попречи да му отвърне. От толкова време го искаше. Искаше устните му да са върху нейните.

Целувката им ставаше все по-страстна и скоро Джейк и Ева се целувката притиснати към стената. Дали щяха да стигнат и по-далеч?

Авторска бележка:

А дали ще стигнат по далеч?

Мислите ли, че между Джейк и Ева ще се случи нещо... Повече?

Какво мислите за разговора между Найл и Изабел? В следващата глава той ще има кратко продължение.

Обърнахте ли внимание на това, което Изабел, така да се каже си помисли? (Става дума за това, че изпитва сексуално [а и не само] привличане към Хари.)

Дали Найл чувства нещо повече към Изабел и не отиде да говори с нея просто така... без причина?

Имате ли някакви предположения за следващата глава? Ако да, ще се радвам да ги прочета.

А сега нещо важно:

Мисля, че имам резюме за новата история!!! 👇👇👇

-Ще си играя с теб дори и когато се счупиш, защото то си любимата ми играчка.

****

В свят , в който жените нямат никакви права. В свят, в който

да си жена е равно почти на смъртна присъда. В свят, в който или си покорна или умираш.

В такъв свят живее Блу.

Но тя иска да промени нещата и може би щеше да успее, *ако не го беше срещнала...* Но дали е толкова късно или все още има някакъв малък, нищожен шанс за нормален живот?

****

Правило 1. Играчките нямат чувства, не изпитват такива - ти също няма да го правиш!

Останалите правила ще прочетете в историята.

Но първо:

Някой ще я чете ли изобщо?! 👄

Моля ви да напишете дали ще четете нещо подобно. ❤

Благодаря ви предварително! ! 💔💔💔

45.

Целувката им ставаше все по-страстна и скоро Джейк и Ева се целевата притиснати към стената. Дали щяха да стигнат и по-далеч? Отговорът е да и и двамата бяха готови да се отдадат един на друг. За техен късмет в старото и мръсно мазе на къщата имаше матрак също толкова стар, но все е пак щеше да свърши работа. Джейк вдигна Ева и секунда по-късно тя лежеше на матрака, а той беше над нея.

-Кажи ми, че не си девствена! - пръстена Джейк между целувките.

-Не съм! - отговори му Ева задъхано прекъсвайки целувките им. - Джейк? - той не ѝ обърна внимание , а своят и нейния колан и бръкна нетърпеливо под дънките ѝ.

-Искам да те изчукам, Ева! Това е единственото, което искам да направя точно сега! - той се наведе и вписва устни във вратът ѝ. Тя искаше напълно същото като него затова и вплете пръсти в косата му.

Езика на Джейк нахлу в устата на Ева и започна да я изучава. Клиторът ѝ започна да пулсира и тя се отърка в Джейк с опит да освободи натрупаното напрежение.

Пръстите на Джейк умело разкопчаха дънките и на двамата и скоро го делеше само плата от бельото им.

-Това е грешно. - каза Ева усещайки Джейк на входа си.

-Нека да съм грешник тогава! - отговори ѝ той и проникна в нея бързо и рязко, без предупреждение. Тя дори не успя да види размера му, когато силен писък раздра гърлото ѝ. Усещането беше... уау!

-Бъди по-тихо ако не искаш някой да ни чуе. - посъветва я Джейк, а тя се усмихна.

-Тук е звукоизулирано. - Джейк също се усмихна чувайки и асимилирайки думите ѝ.

-Мамка му, най-накрая съм в теб! - изстена той. - Нямаш си и на идея от кога искаш да го направя!

-От кога?

-От какво те видях да прекрачваш Прага на скапаната къща! - тя се засмя.

-Смешно ли ти е? - той повдигна въпросително вежди.

-Да. - тя отново се засмя.

Той излезе от нея и отново влезе със същата грубост както преди малко. А начина по който я разтягаше я караше да стене като обезумяла в целувката. От него се изтръгна ръмжене, което изпрати вибрации по цялото ѝ тяло.

-Джейк... близо съм. П-по-бързо! - изкрещя Ева прекъсвайки целувката. Чувайки това Джейк ги преобърна о вече тя беше отгоре. Ева не изчака втора покана и започна да се спуска надолу нагоре по дължината му докато из между устните ѝ се изплъзваха неконтролируеми писъци.

-Точно така, Ева! Искам да се разпаднеш! Тук, сега и върху мен!

Сега тя определяше темпото и то определено не беше бавно, а думите му... Те просто бяха черешката на тортата. Името му излезе като див писък от нея , а ръцете ѝ не можеха да си намерят място.

Устните му се впиха във вратът ѝ за пореден път и не се отдели от него дори когато оргазма ги погълна почти едновременно.

След като минаха няколко минути и и двамата вече бяха спокойни Джейк се изправи и помогна и на нея да направи същото. Облякоха се и Ева каза:

-Това беше... уау! - той се засмя.

-Знам. Добър съм. - сега и Ева се засмя.

-Трябва да тръгваш. Хари каза, че си свободен. - информира го тя.

-Не и без Изабел. Тя е най-близкият ми човек, Ева. Не мога да я оставя просто така тук. С него.

-Знам, но Хари каза, че с Изабел са се разбрали, така че... - той я прекъсна.

-Искам да говоря с нея. Тя ще ми изясни ситуацията , но не ми се вярва Изабел да се е разбрала с него. Трябва да се уверя.

-Добре тогава. Хайде. Отиваме при Изабел. - Ева излезе от мазето докато Джейк ходеше след нея.

****

-Не стана нищо особено, Найл.

-Значи все пак ти е направил нещо? - Найл стана рязко от мястото си. - Защо не ми каза още преди малко Изабел?! - той я попита малко по-грубо от колкото всъщност искаше.

-Не ми се говори за това, Найл! Какъв ти е проблема?? - попита тя крещейки, а сълзите отново започнаха да напират, за да излязат от очите ѝ. Найл видя, че я е разстроил, а майка му, не искаше да го прави.

-Ела тук Из. - той разпери ръцете си, а Изабел отиде плахо до него. Той не изчака втора покана, а я прегърна. Нежно и загрижено. Така както Хари не го правеше.

В прегръдката му тя се отпусна и всички сълзи, които чакаха да излязат го направиха. Дълбоко в себе си Изабел предпочиташе Хар да е на мястото на Найл в момента. Да е мил, грижовен, да му пука за нея, да я прегърне. Да направи нещо мило. Но Хари не е мил и никога няма да бъде. За Изабел той беше превъплъщение на най-големият ѝ кошмар.

След няколко минути те се отделиха от прегръдката и вече си личеше твърде много, че Изабел е плакала.

-Обещавам ти, че няма да позволя Хари да те нарани по какъвто и да било начин още веднъж. - той ѝ се усмихна окуражително.

-Благодаря ти Найл. Сега може ли да ме оставиш сама? Имам нужда да помисля над всичко.

-Естествено. Лека нощ, Из.

-Лека. - Найл излезе от стаята и се запъти към Хари. Щеше да говори с него за Изабел.

Авторска бележка:

Очаквахте ли това от Джейк и Ева?

Съжалявам ако тази сцена не е добре описана просто не съм писала подобно нещо отдавна и може да не се е получило.

А за прегръдката между Изабел и Найл?

Какво мислите, че ще стане в следващата глава?

Изабел предпочита Хари да е на мястото на Найл... Ина нещо тука.
Вие предпочитате ли Хари да е на мястото на Найл?

Както повечето от вас знаят заедно с още две момичета участваме в състезанието на EvaKatty12 (Galaxy Competition in BG Wattpad) и да погледнете какво напеавихме за третата задача. Лично аз смятам, че ни се Поли страхотно и се справихме най-добре от всички задачи до сега!

Ако ви хареса работата ни ще се радвам да ни подкрепите като гласувате за нас!

Гласуването става като влезете в една от последните глави

(озаглавена "Отбор 4") и напишете като коментар под нея " Гласувам за този отбор. "

Благодаря предварително на всички ви, не само за това, но и за цялата подкрепа, която получавам! 💖💖💖

Обичам Ви! 💖💖💖

46.

-Естествено. Лека нощ, Из.

-Лека. - Найл излезе от стаята и се запъти към Хари. Щеше да говори с него за Изабел.

През това време Джейк и Ева вече бяха пред стаята на Изабел. Ева почука, но не се чудя нищо.

-Не отговаря. - каза Ева.

-Да влизаме тогава. - тя се съгласи с него и влязоха в стаята.

Изабел гледаше през големият прозорец и изобщо не беше чула, че някой чука на вратата, но чувайки, че някой влиза веднага се обърна мислейки си, че е Хари, но поне за нейна изненада бяха Ева и Джейк.

-Какво правите тук? - попита ги грубо Изабел. Беше изтрила сълзите си и отново гледаше с онзи поглед. Онзи, с който никой не можеше да разбере какво чувства в момента.

-Исках да поговорим и Ева ме доведе. - обясни Джейк без да мърда от мястото си. Нещо не беше наред.

-Супер. За какво искаш да говорим? - попита го Изабел раздразнено игнорирайки факта, че Ева също е в стаята.

-Няма да те оставя тук, Из. Ти си малката ми сестра и... - тя го прекъсна.

-Ще ме оставиш. Тук ще съм в безопасност. - опита се да говори убедително Изабел.

-Няма как да си в безопасност тук, Изабел! Стайлс ще те нарани, а аз няма да мога да направя нищо. Няма да мога да те защитя!

-Няма да ме нарани. Ние... имаме сделка. Няма да ме нарани, Джейк. Ще съм добре. Но ако не тръгнеш сега ще убие и теб и баща ни. Ще убие всички, които обичаме... - той я прекъсна преди да довърши.

-С това ли те държи? Твърди, че ще убие всички, които обичаш? Уверявам те, Из, че това няма как да стане.

-Ще остана тук по собствено желание, а ти ще си тръгнеш, ще отидеш при баща ни и ще му кажеш да не праща никой тук!

-Трябва да те пазя... - тя го прекъсна за пореден път.

-Вече съм голяма, Джейк. Няма нужда да ме пазиш постоянно. Може би от време на време... но не и постоянно. Ще се оправя сама. А и съм сигурна - Изабел вече готова да изрече поредната лъжа. - Хари няма да ме нарани. - до преди няколко часа беше убедена, че няма да ѝ направи нищо. Е, той реално не ѝ направи нищо, но... една ли щеше да забрави как... правеше това, което направи. Не искаше дори и да си го помисля.

-Сега ще си тръгна, но няма да оставя нещата така. Освен това искам да ми звъниш всеки ден. Искам да съм сигурен, че си добре. - Изабел беше всичко за Джейк. Малката му сестра. Той се грижеше за нея докато беше бебе. Той се грижеше за нея и след като порасна. След докато стана жена. Той беше до нея когато майка им бе убита. Той я изслушваше когато беше прекарала поредният ужасен ден. Той я прибираше след като се напие на някой купон, на които ходеше. Той ѝ беше и майка и баща.

Изабел кимнах усмихвайки се тъжно. Без да чака покана той отиде при нея и я прегърна. Тя веднага му отвърна. От доста време не се бяха прегръщали, определено имаха нужда да се подкрепят един друг. Както преди.

-Чао, мъник. - каза той и след докато си размениха още няколко реплики Джейк и Ева излязоха от стаята.

-Къде ще отидеш? - попита го Ева.

-Ще звънна на баща ми и ще му кажа какво стана. Ще се

разберем. Защо?

-Защото... ами. - тя направи малка пауза, след което продължи. - Какво ще правим с нас след това, което се случи?

-Имаш ли телефон?

-Да.

-Дай ми го. - Ева извади телефона си и го подаде на Джейк. Той влезе в "контакти" и записа номера си там.

-Вече имаш номера ми. Реши дали ще използваш, Ева. - Джейк тръгна към изхода. Знаеше къде е изхода защото все пак от там беше влязъл в тази прокълната къща. Вече беше с гръб към Ева когато каза. - Не ме следвай, знам на къде е изхода. - така той изчезна от полезрението ѝ, а в съзнанието ѝ се беше настанил един въпрос: Щеше ли да използва този номер?

С

лед като реши, че все някога ще го използва се запъти към стаята на Хари, кадето знаеше че ще е той, за да му каже, ще е разкарала Джейк.

Няколко дни по-късно

Хари отиваше към стаята на Изабел, за да и каже, че ще излизат. Пред тези дни не стана нищо интересно. Найл често говореше с Изабел, което я държеше. Ева се опитваше да проведе разговор, в който няма да замесват предателството и, но нищо не се получи. С Джейк си говореха по телефона често.

Когато стигна пред вратата без да почука Хари влезе и завари Изабел по халат.

-Мамка му, Стайлс. Не можеш ли да чукаш, а? - изкрещя Изабел и притисна халата към себе си.

-Повярвай ми, не искаш да знаеш дали мога да чукам. - той ѝ се усмихна.

Тя въздъхна раздразнено.

-Какво искаш?Не си идвал от няколко дни и сега влизаш в тъпата стая без да почукаш.

-Ще излизаме вечерта, така че се приготви. Има няколко часа.

-Излизайте си, аз няма да ходя никъде. Не съм в настроение. - отговори му тя.

-Ще дойдеш или... всъщност няма какво да ти се обяснявам. Знаеш последствията ако не се съгласиш.

Авторска бележка:

Какво мислите за главата?

Какво мислите за Джейк след като знаете, че той е бил и майка и баща на Изабел? Добър брат, а?

Къде ли ще се излиза след няколко глави? 😈

Имате ли някакви забележки към историята или просто към самата глава?

Или пък някакви предложения и предположения?

Надявам се главата да ви е харесала, въпреки че я забравих малко. Но за съжаление следващата глава една ли ще е както обикновено след два/три дни. Най-вероятно ще няма забавя повече, тъй като в момента съм страшно заета. Надявам се да ме разбирате. 💙

Обичам Вии! 💙💙💙

47.

-Излизайте си, аз няма да ходя никъде. Не съм в настроение. - отговори му тя.

-Ще дойдеш или... всъщност няма какво да ти се обяснявам. Знаеш последствията ако не се съгласиш.

-Отново ме заплашваш. - Изабел изложи един напълно очевиден факт. - Но това няма да продължи вечно, зеленоок идиот такъв! - разкрещя се тя.

Искаше да отиде до него и да забие един силен шамар право в веселото му лице. Но нямаше да го направи, защото не знаеше какво ще последва след това. Нали все пак всичко си има последствия...

-Не ми говори така, червенокоске.

-Или какво? Какво ще направиш този път, Хари?!

Тя за пореден път крещеше.

-Не искаш да знаеш. - отговори ѝ той кратко.

-Добре. Явно не искам да знам. В такъв случай излез, за да се приготвя.

Той се засмя силно.

-Да изляза? Ти сериозно ли си мислиш, че ще изляза? И да те оставя да се преоблечеш без компания? Ози път ще бъда мил и, за да не си сама ще остана тук.

-Ти полудя ли? Мога да се обличам без компания! Разкарай се!- Изабел беше бясна и засрамена едновременно.
Искаше да го убие точно тук и сега!

-Ще остана тук. От толкова време не съм те виждал гола, че нямам търпение това да се случи. Всъщност съм те виждал гола само един път. Не мислиш ли, че заслужавам повече? Много повече?

-Ти сериозно ли? Няма да стане! Излез сега!

-Не заслужаваш напълно нищо! А сега се разкарай от стаята!

-Не! Няма да се махна преди ти да разкараш този халат от прекрасното си тяло.

Про изричането на тези думи лицето на Изабел стана червено като домат, но се постара да не показва срама... поне не много.

-Хайде, червенокоске нямаш друг избор. Махни този халат.

-Винаги имам избор! - отговори му тя.

-Не и този път. Не ме карай да повтарям! Знаеш последствията ако не ме слушаш. - той я заплаши за пореден път.

Тя знаеше много добре последствията. Не искаше брат и баща и да умрат. Не ѝ понасят мисълта, че Хари я държеше с това нещо. Тя плащаше с щастието си за животите на най-ценните ѝ хора.

-Мамка му! - изпсува тихо. Хари я чу, но не каза нищо, защото забеляза, че развърза панделката на халата и не след дълго той вече не прикриваше нежната ѝ кожа.

Изабел опита да се прикрие поне колкото може, но знаеше, че не ѝ не получава. А Хари дори го виждаше.

Беше шибано влюбен в прекрасното ѝ тяло, което сякаш беше създадено за него.

Отиде до нея, но близостта по между им не се хареса на Изабел и тя се отдръпна от него.

Той тъкмо щеше да я заплаши за пореден път когато някой отвори вратата. И двамата насочиха погледите съм към новодошлият. Найл.

Изабел вече беше забравила, че стои само по бельо пред Хари и изобщо не се досещаше, че сега вече, когато и Найл е тук тя трябва да се прикрие спешно с нещо.

Влизайки в стаята Найл веднага прикова поглед към Изабел. И по-конкретно към тялото ѝ. Знаеше, че е секси и красива, но не предполагаше, че е чак такова изкушение. Не знаеше как ще се съдържа пред нея от сега нататък. Та само от гледката на полуголото ѝ тяло той се надърви.

Хари забеляза, че Найл се е загледал в Изабел и бързо ѝ подаде халата. Чак сега тя осъзна, че стои полугола пред двама мъже, от които може да се очаква почти всичко.

Тя бързо облече и завърза халата си, а Найл я гледаше едновременно с възбуден, но недоразбиращ поглед.

-Ъм...- Найл не знаеше какво да каже.

-Найл излез от тук! - изкрещя Хари. Найл кимнах и тъкмо щеше да излезе когато Изабел каза:

-Не! Не само Найл ще излезе от тук! Ти също Хари. Искам и двамата да излезете! - сега и тя крещеше. Ако Найл не беше тук Хари определено нямаше да се примири просто така с думите ѝ, но поради неговото присъствие реши, че ще ги *поговори* с нея по-късно.

-Да си готова до час! - каза Хари и заедно с Найл излязоха от стаята.

-Какво по дяволите, Найл?! - изкрещя Хари.

-Исках да говоря с Из.

-Значи вчера минахме на Из, а? - Хари вече се дразнеше на Найл.

-А ти Хари? Какво правеше? - сега Найл питаше.

-Гледах това, което е мое! - отговори му той без дори капка срам.

-Изабел не е твоя, Хари! И няма да бъде ако не спреш да я

нараняваш!

-Да я наранявам?! На теб пък какво ти пука какво правя с нея?

Няколко часа по-късно

-Готова ли си, Изабел? - попита Хари почуквайки на вратата на стаята, в която е тя.

-Секунда. - извика от другата страна тя. Не ѝ се излизаше никъде, но нямаше избор. За пореден път. Е, поне щеше да пие. Имаше нужда, все пак отдавна не беше близвала алкохол.

Изабел напълно беше забравила, че трябва да си избере дрехи, така че не беше готова. Чувайки гласа на Хари от другата страната на вратата тя скочи от леглото и веднага започна да рови в гардероба търсейки някаква рокля. За по малко от минута откри някаква и на бързо я облече. Нямаше време да се погледне в огледалото, а и всъщност не искаше да се вижда.

Изабел излезе от стаята и за малко да се блъсне в Хари, който я чакаше точно пред вратата. Когато я видя, когато видя роклята, с което е отвлечена очите му се разшириха.

Авторска бележка:

Изабел нарече Хари "зеленоок идиот"...какво мислите са това?

Дали наистина тя винаги има избор? Или този път не...? ♡

Найл видя Изабел по бельо. Очаквахте ли го? Искате ли да се случи отново?

Какво мислите,че ще стане в следващата глава? Разговори? Скандали? Алкохол? *Любов?*

Не забравяйте да отговорите на въпросите! (Или забравете, този път ще ви простя,но не знам за следващият.)

Съжалявам,че забавих тази глава толкова много просто бях наистина заета...И все още съм,така че има малък шанс и следващата да се забави. Следващият месец имам лагер,две състезания,концерт,а освен това идват и празници,надявам се да ме разбирате. 💔

48.

Изабел излезе от стаята и за малко да се блъсне в Хари, който я чакаше точно пред вратата. Когато я видя, когато видя роклята, с която е облечена очите му се разшириха.
Гледката определено му хареса. Изабел му харесваше. Искаше да я върне обратно в стаята,да разкъса шибаната рокля, която прикриваше тялото ѝ и да я изчука така както никога не е. Даваше всичко от себе си,за да не го направи. Искаше да я спечели,а не да я принуждава да е с него тук, а и където и да било другаде.

-Нагледа ли се? - попита Изабел раздразнено забелязвайки как погледа на Хари се разходи по тялото ѝ поне няколко пъти за тези тридесет секунди, в които тя стоеше пред него и чакаше да каже нещо.

-Красива си. - той се опита да ѝ направи комплимент и може би успя, но Изабел нямаше намерение да му благодари. Все пак това не беше в неин стил. А и да благодари на човека, който в момента проваляше живота ѝ е доста глупаво... поне за нея.

-Знам. - каза тя след няколко секунди мълчание.

-Можеше просто да благодариш. - каза Хари подминавайки красивото момиче пред себе си и тръгвайки към входната врата. Просто искаше да отиде в клуба колкото се може по-бързо, да продаде стоката колкото се може по-бързо и да проведе един сериозен разговор с Изабел.

Виждайки, че Хари тръгва Изабел го последва. Изобщо не ѝ беше до излизане, защото знаеше какво ще стане. Това, което ставаше всеки път когато е в малко по...така да се каже депресирано състояние. Ще пие, за да се почувства по-добре. Ще се получи за няколко часа,а след това ще съжалява за глупостите, които е направила, но не помни. Но тя си беше такава. Когато беше

пияна *правеше това, което иска, това, което чувства за правилно.*

След около минута Хари и Изабел вече бяха пред къщата, където се бяха събрали и Ева, Найл, Лиам, Луи и Зейн. Приятелките на Лиам и Луи ги нямаше, което доста учуди Изабел, но не повдигна въпроса.

Всичко тръгнаха към колите си освен Изабел.

-Изабел, ако искаш ела в моята кола. - извика ѝ Найл качвайки се в бялата си спортна кола.

-Червенокоске, идвай. Няма да те чакам цяла нощ. - Хари се провикна от другият край. Изабел извъртя глава към него и забеляза, че и Ева се качва в неговата кола и без да се поколебае се насочи към тази на Найл. Нямаше намерение да е близо нито до Стайлс, нито до Ева. Хари се учуди на действията ѝ. Какво си мислеше, че прави? Къде, по дяволите отива? Малко от въпросите, които се въртяха в главата на Хари в момента. Ако имаше време щеше да ѝ покаже кой командва парада. И пак щеше да го направи... просто не веднага.

Найл видя, че Изабел идва към неговата кола и не можеше да прикрие изненадата си. Знаеше, че няма шанс с нея, не се и надяваше. Тя е на Хари и той не можеше да промени това колкото ида ли се искаше. Защото да, искаше му се тя да е негова... поне за един шибан ден.

-Найл, дано да нямаш нищо против да се кача при теб. - каза Изабел когато стигна до него.

-Не, Из, няма проблем. Качвай се, защото ако се забавим още малко ще закъснеем. - тя кимна и двамата се качиха в колата на Найл, той запали колата и тръгнаха.

Изабел се чувстваше странно около него, особено след като той влезе в стаята ѝ докато... няма значение. Не искаше да си го спомня, защото само при мисълта за това ставаше червена като домат.

-Защо не се качи при Хари? - попита Найл след поне десет минутно неловко мълчание между тях.

-Защото не исках. - отговори му тя, докато гледаше през прозореца. Слънцето тъкмо залязваше, което караше гледката навън да става все по-невероятна и по-невероятна.

-А сега искаше ли да се беше качила в неговата кола? - Найл продължи с въпросите си.

-Защо задаваш такива въпроси, Найл? Какво има? - тя не разбираше каква е целта на всичко това.

-Просто искам да знам, Из... - Изабел го прекъсна.

-Не се качих в колата на Хари, защото Ева беше там, а и точно сега на ми е до него. - нещо не беше наред с Изабел. И не, не защото се развика на Найл за първи път от както се познават. Просто нещо ѝ липсваше. Нещо в живота ѝ не беше наред. Но не знаеше какво. А и да знаеше едва ли ни могла да го промени докато е в ръцете на безмилостен човек като Хари Стайлс.

Найл не каза нищо след думите на Изабел, защото не искаше да я изнервя допълнително. Искаше тя да се чувства добре в неговата компания.

-Стигнахме. - Найл информира червенокосото момиче седнало до него след около половин час път.

-Най-накрая. - измърмори тя тихо, но той в чу и се засмя. Двамата излязоха от колата по същото време когато го направиха и всички останали.

Определено щеше да бъде много интересна вечер...

Авторска бележка:

Тази глава стана малко скучна, но предполагам, че следващата ще е по-интересна. □□□□♀□

А сега... въпросите ми, които сигурно вече ви дразнят. 😏👄

На кого...или на кои Хари ще продава дрога? (Знам, че няма от къде да знаете. 😂) И дали пък някой няма да си хареса Изабел? 😂(може и нищо да не се случи... Не знам. □□♀□😂😉)

Мислите ли, че Изабел постъпи добре като не се качи в колата на Хари, а в тази на Найл? □□

Искате ли в следващата глава да има разговор между Ева и Изабел?

Или пък да се случи нещо между Хари и Изабел...нещо като манджа? □□□♀□😂😂😂(Може и да не е точно в следващата глава, а до няколко такива.)

Към EmiAngelova:

Дори и ти не знаеш какво ще стане в следващата главааа! 😂 *мухахахахахахаха* *смее се като пълен идиот*

Обичам Вии! 💔💔💔

Ще се радвам ако, в коментарите напишете какво е мнението Ви за историята като цяло, защото понякога се чудя дали става добре и т. н. Или е просто поредното клише в wattpad.
🤷‍♀️

49.

Определено щеше да бъде много интересна вечер...

-Хайде, да влизаме. - каза Найл на Изабел, а тя кимна безмълвно. Усещаше пронизващият поглед на Хари да прави дупка в гърба ѝ докато с Найл влизаха в клуба следващи от останалите.

А когато влязоха веднага ги връхлетя миризма на цигари, алкохол и опасност. Нещо, с което Хари вече много отдавна беше свикнал. Но не и Найл. По принцип той не идваше с момчетата, когато ходеха да продават дрога по клубовете. Вместо това предпочиташе да упражнява уменията си с пистолета, които винаги можеха да стават все по-добри и по-добри.

Когато най-накрая стигнаха до сепаретата си Найл, Изабел, Луи и Ева седнаха на едното, а Лиам, Зейн и Хари на другото, което обаче беше доста отделено от останалите и имаше още няколко свободни места.

-Хари, ако гледаш така и когато братята Блейк дойдат определено няма да сключим сделка с тях. - каза Лиам на Хари виждайки мрачният му и определено бесен поглед насочен към Изабел. - А и знаеш, че не трябва да разбират, че Найл, Луи, Ева и Изабел са с нас. Те са тук само, за да помогнат ако стане нещо, но ако Блейк разберат няма да го отнесем ние, а момичетата.

-Знам, Лиам, знам. Но, мамка му, не я ли видя какво направи?! Най демонстративно се качи в колата на Найл.

-Всички видяхме, че го направи само, за да те дразни, затова не го приемай толкова навътре. - Хари тъкмо щеше да отговори, когато забеляза двамата Блейк идващи към сепарето им. И гледайки ги осъзна, че Лиам е прав. Ако Хари продължи да гледа така към Изабел те ще го забележат и следващият пострадал ще е тя.

-Кой са тези? - попита Изабел гледайки към двамата мъже, които сега се здрависваха с Хари. И двамата бяха с тъмна коса, очите им поне до колкото виждаше Изабел бяха тъмни, почти черни.

-Братята Блейк. - отговори ѝ Луи, който беше седнал до нея.

-Малко по-точно?

-Двадесет и осем годишни близнаци, които искат да купят дрога от нас и са доста по-опасни от колкото изглеждат. - да, тя знаеше, че са близнаци и без да ѝ казват. Беше очевидно и, че са опасни. Може би почти колкото Хари. Но почти...

-Из, може ли да пог... - Ева започна, но Изабел я прекъсна преди да успее да каже каквото и да било.

-Първо! Не ме наричай "Из". За теб името ми е Изабел! И второ! Няма за какво да говорим. Точно сега не ми е до оправданията ти, затова ги запази за някой друг път. - каза Изабел със студен и пълен с гняв тон, който можеше да те изкара извън кожата ти.

-Не можеш ли да простиш и да забравиш или ще се сър... - Изабел отново прекъсна Ева.

-Да простя и да забравя? - тя повтори с подигравателен тон и се засмя. - Нито съм Бог, нито имам Алцхаймер, Ева. Няма да простя и определено няма да забравя, защото заради теб в момента животът ми се проваля! - тя не можеше да сдържа емоциите си затова тембърът на гласа ѝ ставаше все по-силен. - Заради теб отново ще преживея онзи Ад. Заради теб отново ще трябва *аз* да страдам, за да е добре семейството ми! И защо?! Защото само с това можете да ме държите, нали? Но повярвай ми, някой ден, в някой слънчев ден ще страдаш така както ми предстои на мен...и аз ще съм там, за да стоя безучастно точно както правиш ти!

Всички на сепарето, а и не само гледаха гневното червенокосото момиче с разширени очи и отворени усти. Не предполагаха, че Изабел е държала в себе си толкова много гняв. Толкова много *болка.*

След като каза това, което имаше Изабел все бутилката с алкохол и напълни чашата си с течността, за която все не знаеше точно какъв вид алкохол е. Не знаеше, но смяташе да разбере...

-Какво има? - попита Изабел и огледа останалите. Личеше си, че все още беше ядосана. - Всъщност знаете ли какво?! Не ме интересува, гледайте ме странно щом искате. Не ми пука, все тая! - неусетно изкрещя като привлече няколко определени погледа към себе си - тези на Лиам, Хари и близнаците Мейсън и Браян Блейк.

Всичко със сделката при Хари и Лиам вървеше добре преди да се чуят крясъците на Изабел. Всички бяха с фалшиви усмивки и нямаха търпение всичко да приключи колкото се може по-бързо. Почти бяха сключили сделката, когато четиримата мъжете чуха женски виковете. Хари нямаше кла да се обърка и веднага разбра,че Изабел не е в настроение.

Той я погледна с неразгадаем дори за него поглед. След поне тридесет секунди, в които не отдели поглед от нея той отмести очите си и следващите хора, които гледаше бяха Мейсън и Браян.

Красивите му зелени ириси потъмняха от гняв, породен от това, че тези двата оглеждаха нещо негово най-безсрамно, а на лицата им се бяха появили усмивки...

Авторска бележка:

Хей. 👊🖤

Как сте? ☺

чуди се как да започне, за да не я убият

Съжалявам, че забавих главата главата, но ОБЕЩАВАМ, че следващата няма да се забави много и ще е над 900 думи, което за мен е много. 🤯👌

Иначе какво мислите за тази глава?

Тези близнаци... Мейсън и Браян Блейк кефят ли ви или

имате лошо предчувствие? Не знам дали да ги включа за напред в историята, но ако измисля как ще четете имената им по-често. 👌🖤

Изабел пак ще се напие, вече ѝ свикнахме. Нооо... *винаги им "но" * този път заради замъгленото си съзнание може да я направи нещо, което повечето от вас чакат от доста време *кхъм* *кхъм* *манджа* *кхъм* 😂😂😂🖤

Какво мислите за думите на Изабел към Ева след като тя се опита да се сдобри или поне да говори с нея? Дали Изабел има Алцхаймер все пак? *чуди се това пък от къде ѝ хрумна. * 😂😂😂

Дали в следващите глави Изабел ще е като пълен непукист илии все пак нещо от вътре ще ѝ трепне най-накрая?

Обичам Вии! 🖤🖤🖤

***и сажалевам аку имъ пръвунисна крежки. * 😂😂😂🖤🖤🖤**

50.

Красивите му зелени ириси потъмняха от гняв, породен от това, че тези двата оглеждаха нещо негово най-безсрамно, а на лицата им се бяха появили усмивки.

-Е, имаме ли сделка? - попита Лиам забелязвайки, че всички на тяхното сепаре гледаха към дребното, червенокосо момиче с погледи, които определено ѝ *мислеха доброто.*

Мейсън и Браян се обърнаха към Лиам чувайки, че им задава въпрос.

-Какво? - попита по-големият от двамата, Браян.

-Попитах дали имаме сделка. - чак сега Хари осъзна, че се води разговор и се откъсна от мислите си.

-Ще отидем да го обсъдим и ще дойдем, да ви кажем, все пак половин милион не е малка сума. - отговори Мейсън и двамата с брат му се отдалечиха от сепарето, така че да не се виждат от там.

Докато те обсъждаха дали да похарчат толкова пари за дрога Изабел вече пиеше пета чаша от скъпото уиски, което беше на сепарето им.

-Изабел! Спри да се наливаш, по дяволите! - Найл ѝ направи забележка забелязвайки, че започва да се напива много стабилно.

-Не се наливам, Найл, стига глупости! - Изабел каза и извъртя очи. Не се напиваше толкова лесно...или поне тя така смяташе.

-Изпи три пълни до горе чаши, пияна си.

-Всъщност тази е пета, но все пак не съм пияна. Дори искам да си ходя. На вас не ви ли писна? Тук сме от поне два часа и не се случва нищо интересно. Отивам да кажа на зеленоокият идиот, че си тръгвам от тук! - Изабел стана и се насочи към Хари и Лиам, които си говореха нещо свързано с работа.
Изабел не беше кой знае колко пияна, просто достатъчно, за да започне да върши глупостите, които не би направила ако не бяха тези четири чаши алкохол и петата, която започна.

-Ей, Стайлс. - изкрещя Изабел стигайки до Хари и Лиам.

-Изабел, какво правиш тук? Върни се при останалите преди Блейк да се върнат! - той ѝ нареди, но тя нямаше намерение да изпълнява всяка негова дума.

-Искам, да си тръгвам! Тук съм от два часа и честно казано ми писна! - Хари недоумяваше как така Изабел идва при него, за да му каже, че не ѝ се стои тук при положение, че тя знае, че Блейк са опасни. Той беше сигурен, че тя е попитала кои са те и вече знае, че с тях шега не бива. Но и с него също!

-Ще тръгваме след малко, а сега отиди на тъпото сепаре и седни преди да са се върнали.

-Хари, идват. Махни я от тук! - Лиам се намеси в разговора виждайки, че братята се връщат.

-Изабел! Върни се при другите веднага! - Хари я погледна с най-гневният поглед на който беше способен, но Изабел не му обърна внимание, дори не трепна.

-Какво си имаме тук... - възкликна Браян виждайки момичето, което говори с Хари, а брат му се усмихна. Те вече бяха зад Изабел, когато къдрокосият изпсува тихо.

Мейсън хвана червенокосото момиче над лакета и я дръпна към себе си.

-Пусни ме! - изкрещя Изабел и дръпна ръката си опитвайки се да се измъкне от хватката на мъжът.
Той обаче нямаше намерения на прави нещо подобно, а дори

напротив, притисна я още по-силно към себе си, а Браян се засмя. Хари от своя страна даваше високо от себе си, за да не убие и двамата бавно и мъчително, един по един. - Хайде, сладкиш, ела да си поиграем. - той започна да я дърпа в неизвестна за нея посока, а тя погледна към Хари с надежда.

-Блейк! - изкрещя той и всички около тях спряха с действията си забелязвайки силният гняв в гласът на Хари Стайлс.

-Какво има, Стайлс? - попита Мейсън с усмивка докато се опитваше да задържи Изабел в хватката си.

-Тя е *моя!* - буквално издържа Хари.

-Е и? Няма да ѝ стане нищо, ако я изчукам един път. Дори ще ѝ хареса. Не се притеснявай. - Хари напипа пистолета си и тъкмо щеше да го извади, когато Лиам го спря казвайки му тихо, така че само той да чуе.

-Ще провалиш сделката, Хари. Недей.

-А какво да направя, мамка му? Какво? - докато Лиам и Хари се чудеха какво да направят, така че да не провалят сделката, а Мейсън и Браян се чудеха как да вземат красивото момиче със себе си, Изабел знаеше, че трябва да действа бързо, затова и се завъртя с лице към мъжа, който в държеше, Мейсън.

-Искаш да ме чукаш? - попита Изабел надигайки се на пръсти, за са е по-близо към него. Ако не бяха няколкото чаши алкохол никога не би попитала нещо такова.

-А ти искаш ли? - прошепна ѝ Мейсън докато Хари беше на ръба да избухне. Какво си мисли, че прави? Тя е негова, мамка му! А в момента прави, така че да изглежда все едно се опитва да целуне Мейсън Блейк! Определено щеше да съжалява за това!

-Не! - тя му отговори и в същият момент дясното ѝ коляно се озова между краката на Блейк. Той изкрещя пускайки я, а тя веднага се дръпна от него.

Виждайки, че тя вече не е в ръцете на друг Хари издиша тежко всичкият въздух, който несъзнателно беше задържал в себе си.

Той се приближи до Мейсън и Браян и им каза:

-Не докосвайте нещо мое, Блейк. Защото следващият път няма да я оставя да се оправя сама! - издържа Хари и се върна при Лиам.

-Няма да им продам дрогата! Да тръгваме! - Лиам се съгласи с Хари, защото виждаше, че е твърде ядосан, за да се говори с него нормално.

Всичко тръгнаха към изхода, а Найл отиде до Изабел.

-Добре ли си, Из?

-Естествено. Не е станало кой знае какво. - отговори тя, но всъщност не беше така. За нея определено беше станало нещо. Нещо, което я беше уплашило доста. Самата мисъл, че онзи я искаше я плашеше. Нямаше желание да бъде наранена от мъж отново...

Авторска бележка:

Хей... Реших да пусна новата глава днес, защото имам иден ден, така че радвайте се, (за тези, които харесват помията ми) че днес е шести декември. 😁😁😁💔💔💔

И сега отново... Какво мислите за близнаците или по-точно за Мейсън? Искате ли Изабел и той да станат приятели? (не нещо повече, а само приятели.) 😁
Или не искате да виждате него и брат му за напред в историята?

Какво мислите за постъпката му? Направи го, защото желаеше Изабел или, защото искаше да дразни Хари?

А за реакцията на Изабел преди да го ритне и за това, което го попита? ("Искаш да ме чукаш? ")

Хари дали щеше да го застреля ако тя не се беше справила сама?

Сега Изабел пак е пияна... Опа... Не пак, отново. Дали този път обаче това няма да е за добро? (Ако ме разбирате... 😁)

Иии… Почти последно… Май. 😂😂😂😂

Какво мислите за последното изречение няма главата и дали Хари отново ще нарани Изабел по някакъв начин, било то физически или психически?

Дали *някой* ще нарани Изабел всъщност? Дори и да не е Хари или пък Мейсън. 🙃

Обичам Виии! ❤💙💚

51.

За нея определено беше станало нещо. Нещо, което я беше уплашило доста. Самата мисъл, че онзи я искаше я плашеше. Нямаше желание да бъде наранена от мъж отново. И нямаше да бъде наранена отново. Нямаше да го позволи!

Преди да се усетят вече бях а стигнали до мястото, където бяха паркирали колите си.

-Идваш с мен! - каза Хари отивайки до Изабел. Тя не се съпротивляваше, защото знаеше, че няма смисъл. Този път.

Всички се качиха по колите, включително и Изабел в черният джип на Хари.

-Какво беше това, Изабел?! - попита крещейки Хари веднага щом потеглиха.

-Пак ли аз съм виновна? - попита тя извъртайки очи. Хари беше наясно, че е пила, личеше си от километри... и въпреки това нещо в нея определено не беше под влиянието на алкохола. Не знаеше какво, но само да се приберат и веднага ще разбере. Ще разбере и други неща...

-Ако просто беше почакала още половин час, половин шибан час, Изабел, и аз щях да спечеля половин милион от сделката с тези идиоти, а на теб нямаме да ти се налага да го риташ, за да не те изчука още там! - Хари вече крещеше. През главата му постоянно минаваше сценария, в който нито Изабел успява да се измъкне, нити той успява да ѝ помогне.

-Ако просто бях изчакала, само че не ми се чакаше Хари! - каза Израел като дори не го дари с поглед, вместо това гледаше през прозорецът докато вече излизаха от града.

-И какво те наведе на мисълта, че можеш да правиш каквото си искаш?! Привлече вниманието им още когато дойдоха, след като се развика на Ева им стана интересна, а след като те видяха при мен бяха готови да направят всичко още там, Изабел. И щяха да го направят. - Хари понижи тона си накрая. Не искаше да я плаши с думите си, но ситуацията беше точно такава. Мейсън и Браян имат нужда от разнообразие и си мислеха, че ше успеят да го открият с Изабел. Хари беше сигурен, че поне Мейсън със сигурност се надяваше да го открие в нея.

Изабел не каза нищо повече докато не стигнаха до къщата, а когато това се случи излезе от колата на Хари колкото се може по-бързо и без да казва да обелва и дума на никога се качи в стаята.

-Какво ѝ каза? - попита го Ева отивайки до него.

-Казах ѝ истината.

-Явно не ѝ е харесала.

-Нормално. Сега ще ѝ покажа и хубавата страна на нещата. - това беше последното, което Хари каза на Ева преди да отиде в стаята им с червенокосото момиче. Влизайки вътре той я завари тъкмо когато си обличаше пижамата.

-Още ли си изплашена или вече ти мина? - попита я той отивайки до нея. Тя погледна нагоре към него и стисна зъби.

-Не съм била изплашена, Хари.

-Напротив. Изплаши се, че Блейк ще ти направи нещо. Изплаши се, защото разбра какво иска от теб. - Хари не искаше да ѝ напомня за случката от преди малко, но и искаше да види истинската ѝ реакция за това, искаше да чуе истинските ѝ мисли, а това можеше да се случи само когато е пияна. Точно както сега. Не много, но достатъчно пияна, за да прави и говори точно това, което иска, но не прави, когато е трезвена.

-И какво като се страхувах? - тя дори не осъзнаваше, че туко-що беше признала, че се е страхувала. - Това няма значение. Онзи

нямаше да ми направи нищо. - каза тя сигурна в думите си.

-Защо мислиш така? - Хари не разбираше само защо тя е толкова сигурна в думите си.

-Защото ти нямаше да го позволиш. - отговори му тя и се насочи към вратата на стаята.

-Дори и за половин милион ли си мислиш, че нямаше да му те дам за една нощ? - чувайки думите му тя спря точно пред вратата и се обърна.

-Тогава защо не го направи? - изкрещя му тя и се приближи до него. - Защо? Нямаше да стане нищо кой знае какво, защото и без това животът ми вече не е нищо повече от нещастие. Нищо, Хари, *нищ*о. И то заради теб и глупавото ти отмъщение, за което сякаш вече забрави! - вече крещеше още по-силно. - Имам чувството, че единственото, което искаш е да ме унижаваш и... - той не можеше да слуша повече от глупостите , които излизаха от устата на Изабел затова реши просто да я запуши целувайки я.

Тя се стресна от това негово действие и още преди да осъзнае какво се случва тялото ѝ се поддаде на неговото и му отвърна.

Започна да движи устните си срещу неговите като двамата бяха в почти перфектен синхрон. Той сложи ръцете си на кръста ѝ като я притисна към себе си, но след като телата им се сблъскаха в него те загубиха равновесие и паднаха на мекото легло.

Хари ги преобърна и прекъсна целувката, за да може да съблече роклята, която му пречеше да направи Изабел негова отново.

Авторска бележка:

Следващата глава е тази, която всички чакате иииии.... Внимание *барабани* тя е над 1300 думи! Не знам как се получи толкова дълга и се надявам да не ви доскучее. □□♀□ ❤

За тая глава не се сещам какво да ви питам. 😂😂😂

Дали наистина ще се случи нещо повече между тях най-накрая? Или Хари ще си остане на сухо. 😁

И ако все пак се случи нещо как ще реагира Изабел на сутринта? Едва ли ще се зарадва, нали? 😁😁😁

Мхм... Какво мислите за това, че Изабел каза на Хари, че Мейсън и без това е нямало да успее да я нарани, защото Хари е нямало да го позволи? (Ако разбрахте въпроса. 😁😁😁) Отговорът му на това нейно твърдение хареса ли ви? ("Дори и за половин милион ли си мислеше, че нямаше да ми те дам за една нощ? ")

Обичам Вии! 💙💙💙💙💙

52. ⑱

Хари ги преобърна и прекъсна целувката, за да може да съблече роклята, която му пречеше да направи Изабел негова отново. След това той се настани между краката ѝ, а от своя страна Изабел изобщо не можеше да мисли трезво, не само заради алкохола, а и заради действието на Хари върху нея, върху мислите ѝ и тялото ѝ. В момента, колкото и да не осъзнаваше тя искаше само и единствено да изпита някакво удоволствие, което вътрешно желаеше много отдавна.

Когато роклята на Изабел най-накрая беше премахната от тялото ѝ Хари съблече тениската си и разкопча колана си, след което я погледна. От толкова време чакаше този момент! Момента, в който Изабел напълно доброволно ще стои под него. Денят, в който той ще я направи негова, не защото така иска, а защото така иска тя. Защото тя е съгласна.

-От толкова много време чакам този момент. - чак след като Хари каза това Изабел осъзна какво точно се случва в момента. Не, не беше изтрезняла просто осъзна какво е на път да направи. И нямаше нищо против. Дори го искаше, и то с цялото си същество.

Хари събу дънките си и остана само по боксерки. Сега вниманието му беше насочено към гърдите на Изабел, които не можеше да види, заради сутиена ѝ, затова просто го хвана и го разкъса на две, а тя беше шокирана от действията му. Той току-що разкъса сутиена ѝ! За момент през главата ѝ премина въпроса как си позволяваше подобно нещо, но всички мисли се изпариха по същият начин, по който се бяха и появили, когато Хари стисна гърдите ѝ, и по-точно - зърната. Изабел изстена тихо от болка и удоволствие едновременно и беше дарена с тихо ръмжене от страна на Хари.

-Толкова си секси!

Каза ѝ той с дрезгавия си от възбуда глас. Насочи хищнически устните си към свивката на врата ѝ и засмука силно като се постара да маркира Изабел. Започна да смуче едната и гърда, а другата мачкаше. Бавно започна да слиза от гърдите и към корема, като оставяше мокри следи от езика си по цялото ѝ тяло, а тя не спираше да стене. Не беше свикнала да изпитва нещо толкова... приятно, но и непознато.
След няколко секунди ръцете му вече бяха върху бельото ѝ, премахвайки го от нея.

А веднъж махнал бельото ѝ той не можеше да се сдържа повече и веднага хвана бедрата на Изабел от вътрешната страна раздалечавайки ги, за да има по-голям достъп до най-чувствителното ѝ място. Тя затвори очи и лицето ѝ стана червено като домат. Хари я погледна и се усмихна осъзнавайки как ѝ действа и радвайки се, че най-накрая видя истинската ѝ реакция, а не тази, която тя искаше той да види. До една степен беше видял истинската Изабел.

-Отвори очи, Изабел. - нареди ѝ той, а тя го направи без да се замисли дори и за секунда. Погледите им се срещнаха и чак тогава Хари докосна с върха на езика си отвора на тялото ѝ, който вече пулсираше молейки го за още от неговият допир. Езика му започва да се движи бавно, но все пак настоятелно по сърцевината ѝ, а Изабел задържа дъха си, идваше ѝ да скимти от удоволствие, а не искаше да показва колко ѝ харесва. Поне не много.

Хари започва да движи езика си още по-бързо и въпреки борбата на Изабел тя разтвори устни дишайте учестено и просто пусна всички стенания да излязат от нея. Усещаше, че е толкова близо до нещо, сякаш беше на крачка от това да отвори врата, зад която не знаеше какво се крие, но щеше да я изненада доста приятно. И точно тогава Хари спря с действията си и се надигна от нея. Изабел го погледна с жаден за още поглед, в който обаче имаше и гняв и раздразнение, а в главата ѝ се въртеше въпросът "Защо спря точно сега?! ".

-Няма да свършваш, всъщност искам да си разтвориш краката. -

тя го погледна с изненадан поглед. Да си разтвори краката? И защо?

-Хари... - той я прекъсна.

-Този път ще бъда внимателен, червенокоске. - каза той и устните му нежно докоснаха нейните. Членът му опря в нея, а тя потрепери леко усещайки натиск, а след това и как прониква бавно в нея. Лицето ѝ се изкриви в болезнена гримаса и Хари спря да навлиза в нея.

-Спокойно, скоро ще свикнеш. - каза той ѝ и се усмихна нежно и искрено, което я накара да му отвърне. Устните им отново се срещнаха и езиците им започват борба за надмощие, когато той повдигна бедрата на Изабел и проникна още по-дълбоко в нея. Започна да се движи бавно и лека болка заедно с удоволствие се настаниха в тялото ѝ. Тя зарови пръсти в косата му и започна да я дърпа леко в опит да задържи стоновете си, които обаче имаха собствено мнение.

Хари изръмжа тихо. Точно в този момент толкова много искаше да започне да се движи в нея като животно. Да я накара да се чувства добре и най-вече желана.

-По дяволите, по-бързо. - каза тя, но думите ѝ излязоха под формата на стон. Въпреки това Хари я разбра и нямаше нужда от втора покана, за да започне да се движи в нея точно така както искаха и двамата.

Вече се движеше в нея невъзможно бързо, а тя само стенеше забивайки нокти в гърба му, когато обаче започна да крещи твърде силно Хари я целуна отново заглушавайки писъците ѝ. Беше твърде очевидно, че в момента и двамата се чувстват божествено, но Хари искаше да увеличи удоволствието ѝ, затова със свободната си ръка започна да масажира клитора ѝ.

Тялото ѝ моментално започна да се тресе под неговото, но той дори за момент се намали темпото и няколко секунди по-късно Изабел наддаде най-силният си писък за днес свършвайки за първи път в живота си, а малко след това Хари свърши също толкова мощно колкото и тя. Изтощен внимателно излезе от нея,

и двамата дишаха тежко, а пулсът им беше скочил до небесата.

Хари легна на леглото и сложи Изабел на гърдите си, защото в момента тя беше твърде уморена, за да прави каквото и да било.

Авторска бележка:

Малко ви излъгах... 😳

Не тази глава е 1300 думи, а следващата, въпреки че и тази стана дълга (1033 думи). 😎

прави поклони

Има ли някой, който да е недоволен от развоя на събитията и от манджата? 💔

Очаквахте ли от страна на Изабел да няма почти никакво съпротивление?

Интересно ли ви е каква ще е реакцията на Изабел (която ще е в следващата глава, очевидно.) и имате ли някакви предположения освен това, че няма да се зарадва?

Искате ли най-накрая Хари да научи какво се е случило с майката на Изабел?

Чудите ли се защо, по дяволите Хари е толкова мил? (И в следващите глави ще е така... Странно, нали?) ♀💔

И искате ли си старият (груб) Хари? Или засега да го оставя така) 😁😁😁💔

Имате ли някакви предположения каква роля ще изиграят Мейсън и Браян в историята?

И искате ли нещо кратко да се случи между Найл и Изабел?

Обичам Вии! 💔💔💔

53.

Това ли беше денят, в който тя се превърна във всичко за него?

****

Изабел бавно отвори очи и първите няколко секунди не знаеше къде се намира, а след това усети, че някой пипа кичур от косата ѝ, второто нещо, което разбра е, че цяла нощ е спала на гърдите на някои. Изправи се рязко и очите ѝ се разшириха виждайки полуголият Хари да я гледа с весела и игрива усмивка.

-Х-Хари... - за първи път от както се познават Хари чуваше Изабел да заеква. Нима не ми спомня какво беше станало вечерта? И защо е толкова изненадана?

-Червенокоске. - той ѝ се усмихна още по-широко, а погледът му остана на голите ѝ гърди, които тя очевидно беше забравила за прикрие, когато се изправи.

-Какво си ме зяп... - тя погледна надолу докато говореше и млъкна в мига, в който видя, че стои чисто гола пред него. - Мамка му! - изпсува вземайки чаршафа, за да се прикрие. Хари обаче го дръпна от ръцете ѝ преди да успее. - Какво, правиш, по дяволите?! Дай ми го! - изкрещя тя, а лицето ѝ вече беше станало като домат.

-Така ми харесваш повече. - каза той и се изправи в седнало положение на леглото. Изабел се загледа в мускулите са ръцете и стомаха му. Определено е тренирал доста, за да станат такива. Ръката му беше поне двойна на нейната. - Май и аз ти харесват така, а? - той повдигна весело вежди. Не беше правил секс от доста време и то просто, защото нямаше настроение за това, но вчера определено му хареса.

-Майната ти! - изкрещя тя, а той я притисна в леглото

надвесвайки се над нея.

-Вчера ми крещеше съвсем друго, червенокоске. - прошепва той в ухото ѝ и хвана ръцете ѝ, за да не може да се измъкне от него.

-Каквото и да е ставало вчера няма да се повтори! - тя направи опит да се измъкне, но нямаше никакъв шанс срещу него.

-Значи наистина не си спомняш, а? Не си спомняш как те целувах? Как докосвах *всяка* част от тялото ти? Как се гърчеше под мен крещейки името ми и молейки ме за повече? Не си спомняш как... - тя го прекъсна.

-Млъкни! Не искам да те слушам, разбра ли?! Не искам! - тя крещеше да пореден път.

-Не си спомняш как правех това? - той заби устните си в една от гърдите на Изабел и започна да ближе зърното ѝ, а тя за пореден път стенеше под него. Нямаше напълно никакъв контрол над тялото си.

-Сп-при. - изстена тя, но той нямаше такива намерения и продължи с действията си. Почти беше сигурен защо искаше да спре. Не, защото не ѝ харесваше, а защото я караше да се чувства уязвима. Да бъде подвластна на тялото си, на това, което изпитва с него и най-вече на чувствата си. А и да не може да се измъкне от хватката му определено не беше от любимите ѝ неща. И той го знаеше.

-Вчера ти харесваше. - каза ѝ Хари и спря да обръща внимание на гърдите ѝ разтваряйки бедрата ѝ и заставайки на входа ѝ. Цялото ѝ тяло се напрегна, в този момент беше готова да направи всичко, но не и да се отдаде на Хари, да се предаде на тялото и чувствата си. А и сигурно отново щеше да я боли.

-Хари, веднага се махни от мен! - каза му Изабел със заплашителен тон.

-Или какво, червенокоске? - той влезе до половината в нея и тя изви гръб под формата на дъга докато някакво непознато чувство се настаняваше в тялото ѝ.

-Защо просто не отидеш при Клара? - попита го Изабел с нотка на раздразнение в гласа си.

-Защото ти стенеш по-силно, Изабел, и защото си по-секси. - и защото си по-трудна. Добави наум Хари, докато наблюдаваше как лицето на Изабел за пореден път придобиваше червен цвят. Той влезе рязко и до край в нея, а тя изстена силно и ръцете ѝ моментално попаднаха на гърба му забивайки ноктите си в него. Тя несъзнателно се беше притиснала в него и дишаше тежко.

-Искаш ли още, червенокоске? - прошепна ѝ той. И точно в този момент в главата ѝ изникнаха спомени от миналата вечер. Как пие, след това как отива при Хари, някакъв мъж я сграбчва за ръката, а след това и как го рита. Как се прибират, как Хари съблича роклята ѝ и разкъсва сутиена ѝ. Как ѝ казва, че този път ще бъде внимателен, а след това и "Няма да свършваш, не още. " После и онова чувство, което в накара да лети в облаците, дори да се издигне над тях. Онова божествено чувство, което вчера изпита за първи път. Не си спомняше секса така, а по-скоро с болка, и с физическа и с психическа. Но явно има и друга страна, която все още не е открила напълно. - Отговори ми, Изабел. - настоя той след като видя, че тя не му отговаря.

-Не може да съм го направила. - тя говореше по скоро на себе си.

-Напълно разбираемо е защо го направи, червенокоске. - каза ѝ той веднага след като се досети за какво говори тя, а след това започна да се движи убийствено бавно в нея.

-Аз... Ти... - тя направи опит да каже нещо, но това, което изпитваше в момента ѝ пречеше да говори и мисли нормално. - н-не може да съм г-го направила...

Той забърза темпото, а Изабел отдавна не правеше опити да се измъкне от него. Вътрешно искаше отново да изпита *онова* чувство, но пък Хари не искаше да ѝ позволява да свършва. Не още. Затова и спря да влиза и излиза от нея секунди преди тя да свърши.

-Защо спря? - попита го тя без да се сети, че този въпрос я издава, че не искаше да спира... че искаше да стигне до края.

-Защото ти така ми каза, червенокоске. - отговори ѝ той весело и излезе от нея внимателно. Тя от своя страна веднага придърпа чаршафа към тялото си, за да не стои чисто гола пред него. - Облечи се, ще се разходим до едно място.

-Къде? - попита тя изправяйки се в седнало положение на леглото, а Хари вече беше станал и му оставаше да си облече само тениската, за да е готов.

-До едно тайно място, червенокоске. Не разпитвай, за да не стане лошо.

-По-лошо от това да ме унижиш така?!

-Не съм те унижавал, Изабел. - той говореше сериозно.

-А тогава какво направи, а?! Възползва се от това, че бях пияна, за да ме... за да ме изчукаш, мамка му! - изкрещя му тя.

-А преди малко пияна ли беше? Не, нали? Но нямам против ако унижаване е кодовата ни дума за секс, червенокоске. - той ѝ намигна. - А сега стани и се облечи, хайде.

-Излез, за да се облека.

-Ще изляза само, за да не те унижа още един път, но вечерта няма да ти се размине. - той взе една от черните си тениски от гардероба и излезе от стаята оставяйки Изабел сама.

Тя от своя страна просто не искаше отново да си спомня какво е направила миналата вечер, нито пък какво направи преди малко, затова просто стана от леглото извади си ново бельо, което облече, а след това и някакви случайни дънки и блуза в черен цвят. Дори не си направи труда да се погледне в огледалото, а просто излезе пред стаята където Хари я чакаше търпеливо.

****

От както Хари и Изабел са на тайното място навътре в гората, за която той ѝ каза по-рано между тях е настанала неловка гробна тишина.

В момента Хари изглеждаше като спокоен мъж, за който едва ли някой ще се сети, че е един от -най-опасните наркодилъри, а и хора.

В главата му обаче беше пълен хаос... Както винаги. Всичко, за което мислеше в момента обаче не беше кой да убие, а Изабел. И не само голата Изабел, която безспорно обожаваше, а и онази Изабел, до която все още не беше стигнал напълно. Все още...

Искаше да разбере повече за семейството ѝ, но не от гледната точка, от която той знае за близките ѝ, а през нейният светоглед. И още сега щеше да говори с нея за всичко, което го интересуваше... и щеше да получи отговори.

Авторска бележка:

Тази глава стана 1331 думи,така че чакам аплодисменти. 😊💖

Очаквайте ли такава реакция от Изабел и такива действия от страна на Хари? На Изабел определено не ѝ хареса, че той спря в най-неподходящият момент.

Интересно ли ви е на кои въпроси Хари иска да получи отговор и имаме ли някакви предположения?

Като цяло имате ли някакви предположения за следващите глави?

Харесвате ли бащата на Изабел или нещо не ви кефи?

Обичам Вии! 💖💖💖

54.

Изабел се излежаваше на зелената трева под меките слънчеви лъчи и за първи път от както Хари я беше отвлякъл тя се наслаждаваше на времето си с него.

За първи път нямаше чак толкова голямо желание да се отделя от него, сякаш нещо се беше случило и начинът ѝ на мислене за него се беше променил коренно. Сега не го виждаше като убиецът, който проваля животът ѝ. Всъщност той се държеше така сякаш му пука за нея, но тя просто не беше сигурна дали да му вярва. Вътрешният ѝ глас ѝ казваше, че може да му се довери без проблем, но друга част от нея крещеше, че нещо не е наред.

Хари се заглежда в лицето ѝ, слънчевите лъчи я караха да изглежда още по невинна, по крехка и толкова по-съвършена. А желанието му отново да я направи своя се увеличаваше с всяка изминала секунда. Но преди това да се случи отново той искаше да събори стените, които тя така старателно беше изградила около себе си, около чувствата си, около *истинската* Изабел. И не я пускаше да излиза отвъд тези стени.

-Ехо... Земята вика Стайлс. - Хари чак сега забеляза, че Изабел стои пред него. Бързо разтърси глава за да си спомни къде е.

-Нали ти казах да ме наричаш Хари, а не Стайлс?! - каза леко дръпнато Хари.

-Все едно аз съм виновна, че от пет минути зяпаш в нищото и не слушаш какво ти говоря?!?- каза червенокосото момиче и се обърна на другата страна със скръстени пред гърдите ръце.

-Защо винаги се държиш като дете, мамка му?! - попита Хари по-скоро себе си... след пет минутна тишина къдрокосият мъж каза:

-Искаш ли да играем на една игра?

-Защо ме питаш след като точно ти най-добре знаеш, че нямам право на избор?! - каза Изабел с раздразнен гласа.

-Този път имаш избор, червенокоске.

-Имам избор, но ако откажа ще има последствия. - каза тя звучейки като пълен непукист.

-Не. Няма да има никакви последствия. Ако откажеш просто няма да играем, това е.

-И как така великия Хари Стайлс е решил да ми даде право на избор? Чакай, сетих се...болен си, нали? Затова е всичко това... - той я прекъсна.

-Опитвам се да съм добър с теб, но не ми помагаш особено. - той направи малка пауза, след което я попита. - Е, ще играем ли? Или Изабел Маккейн се страхува от една игра? - Хари искаше да я провокира и засега му се получаваше доста добре.

-И каква е тази игра, че да се страхувам от нея?

-Въпроси, червенокоске. Просто въпроси. Аз питам, ти отговаряш и обратното.

-Добре. Нека играем тогава. - каза Изабел с леко напрегнат глас- Но и ти също ще отговаряш.

-Разбрахме се. - каза Хари и двамата с Изабел седнаха на зелената трева. - Каква музика слушаш? - започна Хари.

-Рок. - отговори му Изабел без да се замисля. Очакваше доста по-трудни въпроси от този. - А ти?

-Не ти личи. - каза изненадано Хари. Не беше очаквал, че момиче като Изабел ще слуша рок, въпреки че имаше логика, все пак тя се обличане само в черно и носи кожени якета. - И аз слушам рок.

"Ти знаеш какво е рок музика"- помисли си Изабел и ѝ се наложи да прехапе долната си устна, за да не се разсмее. Хари и музика в едно изречение ѝ звучеше странно. Все пак той не изглеждаше

като такъв човек.

-Нещо смешно ли казах, червенокоске? - той повдигна въпросително едната си вежда

-Не, изобщо. - каза тя и спря да показва всякакви признаци на забава.

-Добре. Имаш ли любим спорт или предпочиташ балета? - той искаше да я издразни, но този път сякаш не му се получи.

-Футбол, знам странно е, но обичам да виждам разочарованите погледи на момчета, когато момиче ги победи в тяхната игра. - каза дребното на фона на Хари момиче. - Но съм сигурна, че ти предпочиташ балета! - каза тя и се засмя.

-Ха-ха, много смешно. - Хари се засмя изкуствено и леко ядосано, но в същото време се наслаждаваш на красивото и усмихнато момиче пред себе си. - И аз предпочитам футбола.

-Какво?- тя се изненада.

-Обичам да играя футбол. Така се успокоявам.

-Ако някой ми беше казал, че с теб имаме нещо общо щях да му се изсмея в лицето.

-Как се почуства, когато уби онзи мъж?

-В онзи момент не мислех и не чувствах, Хари. Просто защитавах брат си. - не знаеше какво да каже и определено не знаеше как се беше по чувствала в онзи миг. Или просто не искаше да си признае.

-А след това? След докато осъзна какво си направила? Какво чувстваше тогава?

-Чувствах се ужасно, по дяволите. Чувствах се виновна и като пълен боклук! - изкрещя тя и, за момент сложи ръце на лицето си, спомняйки си как натисна спусъка и отне живот на напълно непознат мъж. - Колко пъти си убивал? - попита след двуминутно мълчание.

-Наистина ли искаш да знаеш? - той повдигна въпросително вежди. Съмняваше се тя да иска да научи отговора на въпроса си.

-Да, сигурна съм, искам да знам.

-Повече от петдесет пъти, но съм нареждали убийствата на двойно повече хора. - каза той без особено притеснение. Отдавна не му пукаше за гората чиито животи отнемаше. - Какво е станало с майка ти?

Авторска бележка:

Мляко се забавиха с главата, но такъв е живота. 😂😂😂💔💔💔

Какво мислите за въпросите които си зададоха Хари и Изабел? Харесаха ли ви?

А за това, че той ѝ даде избор за първи път от както се познават?

Имате ли предположения какво точно се е случило с майката Ана Изабел и дали изобщо тя ше отговори на този въпрос?

Да се довери ли Изабел на Хари и дали той наистина изведнъж се промени така или това е просто временна роля и скоро отново ще го видим такъв какъвто е?

Мхм... Някой сеща ли се какво ще стане в следващите глави? (Свързано е със събитията от поминалата глава) 💔

Обичам Вии! 💔💔💔

55.

-Повече от сто пъти, но съм нареждал убийствата на двойно повече хора. - каза той без особено притеснение. Отдавна не му пукаше за хората чиито животи отнемаше. - Какво е станало с майка ти? Никога не говориш за нея нито я споменаваш. Какво е станало?

Когато Хари зададе този въпрос в синьо-зелените очи на Изабел се появиха сълзи, които обаче тя нямаше да пусне, нямаше да сподели на Хари единственото нещо, което не беше споделяла с никой. За хората извън семейството ѝ майка ѝ е починала в катастрофа, но истината беше далеч по-различна. И далеч по-болезнена.

Хари забеляза, че Изабел е на път да заплаче, но не направи нищо. Може би просто трябваше да я остави няколко минути за да помисли, за да се успокои.

-Попитай ме нещо друго, Хари. Няма да отговоря на това. - каза тя след около минута в мълчание.

-Не, Изабел. Каквото и да се е случило е очевидно, че не си го преодоляла. Но ако споделиш ще се почувстваш по-добре, повярвай ми.

-Беше отдавна, преодолях го и нямам нужда да споделям, за да се почувствам по-добре. - каза му тя на един дъх.

-Ако го беше преодоляла защо очите ти се насълзиха след като те попитах за майка ти?! - попита я той малко по-силно от колкото всъщност искаше.

-Какво искаш от мен, мамка му?! - изкрещя тя и сведе погледа си надолу спомняйки си за майка си. За рижавата ѝ коса, точно каквато беше и на Изабел. Изабел красивите ѝ зелени очи пълни

с любов.

-Искам да ми споделиш, червенокоске. - той се приближи до нея и ѝ прошепна.

-Не! Искаш да съм слаба. Искаш да ме видиш слаба и уязвима! Искаш да знаеш, че си ме победил, че си ме пречупил. Но познай какво, Хари. Това не е толкова лесно. Ще трябва да се постараеш доста повече, за да постигнеш това, което искаш.

-Не искам да те пречупя, червенокоске, а само да видя истинската ти същност.

Тя знаеше каква е, когато не е с маската на силното момиче, която носеше вече повече от десет години.

-Убиха я. - каза тя тихо, но Хари я чу. Въпреки това дори за момент не съжали, че я е накарал да си спомни за жената, която я е родила. Знаеше, че Изабел не е преодоляла смъртта на майка си и щеше да ѝ помогне да го направи. Но само ако го допусне до себе си...

-Знаеш ли кой го е направил и защо? - той продължаваше да задава въпросите си.

-Б-беше някакъв мъж о-от враговете на баща ми. - в ушите на Хари се повтаряше само една дума - "Беше". Защо Изабел говореше все едно е била там?

-Беше ли там? - попита Хари след кратък размисъл. Тя го погледна право в очите, а нараненият ѝ поглед дълбаеше дупка в неговият. За *втори път* виждаше толкова болка в очите ѝ и определено не искаше да има и трети.

Тя кимна и отново сведе поглед към зелената трева.

Той видя, че е твърде наранена, за да каже каквото и да било, затова просто клекна до нея и я прегърна така сякаш искаше да я предпази от всичко и всички. И беше готов да го направи с цената на всичко!

Тя се опита да се измъкне от прегръдката му, но той беше твърде

силен и дори не трепка при опитите ѝ, затова и след около минута тя се отпусна в ръцете му и главата ѝ се подпря на гърдите му.

Тя знаеше, че в момента той не виждаше лицето ѝ, затова просто освободи сълзите, които и без това напираха да излязат от очите ѝ.

-Какво се случи? - попита Хари тихо, но Изабел все пак го чу и се отдели от него поглеждайки го право очите, които вече бяха зачервени.

Изабел не знаеше дали е правилно да му сподели, но в този момента имаше два избора. Или да се върнат в къщата, където тя да продължи да се самосъжалява или да разбере дали наистина след като сподели ще се почувства по-добре. Може би много отдавна беше решила дали Хари заслужава доверие или не.

-Бях на седем, а брат ми на тринадесет. Баща ми беше излязъл някъде с Джейк и аз и майка ми бяхме сами. Играхме някаква настолна игра, когато на вратата се звънна и тя стана, за да отвори. - Изабел изтри сълзите, които капеха като водопад от очите ѝ. Спомняше си цялата сцена все едно го е преживяла вчера, а не преди повече от десет години. - Е къщата ни влязоха двама мъже и попитаха майка ми къде е баща ми. Тя знаеше къде е, все пак той ѝ казваше напълно всичко. Но не им каза нищо. Затова те... - пред очите на Изабел веднага се разигра отново онази сцена. - те... занесоха я в една от стаите, дори не обърнаха внимание, че и аз съм там. Не знаех какво да правя, затова звъннах на баща ми, но той каза, че е зает и ще изпрати някои от хората си, за да ни помогнат. Малко след това започнаха д-да... да се чувах писъци от стаята в която я заведоха. Веднага а изтичат до там и влязох без да се замисля. Единият я държеше, а другият... и-изнасилваха я-я. Отидох до тях и се опитах да избутам този, който беше върху нея, но той ме удари и а-аз... паднах удряйки си главата. Майка ми видя това и започна да се бори, за да им се измъкне. И успя. Не знам как, н-но успя. И когато се измъкна тя не побягна, за да се измъкне, а дойде до мен и ми помогна да се изправя. Заради това и умря. Мъжете се ядосаха и един от тях извади джобно ножче. Дойде до нас вдигна майка ми и-и... и я наръга три пъти. Т-тя умря пред очите ми,

Хари, пред очите ми...

Авторска бележка:

Какво мислите за това, което се е случило с майката на Изабел? Определено е било ужасно и за двете. 😓

Очаквайте ли тя все пак да му сподели нещо толкова лично и болезнено за нея?

Чудите ли се защо Изабел все по-често става емоционална пред Хари? Все пак това не е в нейн стил, нали?

Спокойно, скоро старата Изабел щеше върне. Може би и старият Хари. 🤷‍♀️🤷‍♂️💔

Някой може ли да предположи кой нов герой ше се появи в историята? Който и да е ще изиграе голяма роля макар и да не осъзнава. 🤷‍♀️

Обичам Вии! 💖💖💖

56.

-И когато се измъкна тя не побягна, за да се отърве, а дойде до мен и ми помогна да се изправя. Заради това и умря. Мъжете се ядосаха и един от тях извади джобно ножче. Дойде до нас вдигна майка ми и-и... и я наръга три пъти. Т-тя умря пред очите ми, Хари, пред очите ми. - Изабел се стовари на колене върху меката трева и сложи ръце на лицето си, започвайки да плаче.

Но не плачеше само тя, плачеше и душата ѝ. Защото майката е най-специалният човек в нашият живот. Тя е тази, която дава цялата си любов. Тя е тази, която жертва всичко в името на най-скъпото - на детето си. Тя е човекът на когото можем да имаме пълно доверие и знаем, че никога и за нищо няма да ни предаде. Тя е светлина. Тя е щастие. Тя е любов.

И тази светлина, това щастие, тази любов... те бяха отнети на Изабел по жесток начин и пред очите ѝ. Нещо, което тя така и не преодоля.

С две крачки Хари отиде до Изабел, клекна до нея и я изправи махайки ръцете от лицето ѝ. Синьо-зелените ѝ зачервени от плач очи попаднаха на неговите и за момент той дори можеше да усети болката ѝ. Но само за момент.

-Спокойно, червенокоске, спокойно. - каза той и я придърпа към себе си прегръщайки я. Главата ѝ опря в гърдите му и сълзите ѝ започнаха да мокрят тениската му. Тя също го прегърна и така за първи път от както се познават, за първи път от какво той я отвлече те стояха наистина прегърнати. И и двамата тайно се надяваха да не е за последно.

Месец по-късно

-Изабел, моля те, прости ми. Знам, че не трябваше да го правя, но вече мина толкова много време и... - Изабел прекъсна Ева по

средата на поредният ѝ опит за извинение.

-Излез от стаята, Ева. - каза ѝ тя с цялата омраза, на която беше способна в момента. Цялата омраза, която изпитваше в момента.

-Стига, Изабел! Не е станало кой знае какво. Очевидно си щастлива с брат ми, какъв ти е проблема тогава?! - изкрещя Ева вече ядосана. Толкова пъти се опита да се извини на Изабел, но тя просто я игнорираше, все едно не съществува.

Изабел тъкмо щеше да ѝ отвърне, да ѝ се разкрещи и да я изгони, когато обаче вместо това ѝ стана лошо.

-Ева, излез. - каза отново Изабел, но този път тихо усещайки, че скоро ще повърне.

-Няма да стане, Из! Искам да се разберем, да се сдобрим. Искам отново да сме като преди. - Изабел не издържа, веднага стана от леглото и изтича до тоалетната където повърна в тоалетната, докато Ева стоеше на прага на вратата и я гледаше притеснено.

-Добре ли си? - попита я докато Изабел вече се изправяше.

-Да ти изглеждам добре? - попита я в отговор червенокосото момиче. Определено не изглеждаше много добре. Лицето ѝ беше станало бледо като платно и не ѝ се правеше напълно нищо. Искаше просто да си почива, затова и преди Ева да нахълта без покана в стаята ѝ си почиваше. Хари от стоя страна беше излязъл с момчетата заради поредната сделка. Не, че Изабел я интересуваше.

-Не, изобщо. Хайде, ще отидем на лекар. - Ева я подкани.

-Не, нямам нужда от лекар. Ще се оправя.

-Ами ако просто ти стане по-зле? Ако не заради мен отиди заради себе си, Из. Може да ти има нещо, за което не зн... - Изабел я прекъсна.

-Просто повърнах, Ева! Не е нищо и никъде няма да ходя! - изкрещя тя.

-Добре тогава. Значи ще кажа на Хари да те заведе. - Ева се насочи към изхода на стаята, но Изабел я спря преди да излезе.

-Няма да казваш на Хари.

-Ще го направя, Из. За да отидеш на лекар и да се уверя, че си добре.

-На теб не ти пука дали съм добре или не. Да не си мислиш, че не знам?! Ще отида на лекар, но без теб! - Изабел се насочи към изхода на стаята си, но Ева я спря.

-Нямаш ключове за колата, но аз имам. Ще дойда с теб... и аз ще карам. - Ева ѝ се усмихна приятелски. Не искаше да се кара с нея, но вече и без това беше твърде късно.

-Все тая. Просто да побързаме, защото и без това не ми се занимава.

-Както кажеш. - Ева и Изабел излязоха от къщата и се качиха в колата на Ева, като тя я запали и потегли към най-близката болница в града.

-Мамка му, Ева! Карай по-бавни, ще повърна! - каза Изабел слагайки ръка на устата си. Вече пътуваха от двадесет минути и почти бяха до болницата, но наистина на ѝ беше добре.

-Нали ти беше добре?! - каза Ева намалявайки скоростта. Изабел я игнорира и продължи с това, което правеше през целият път, а именно, гледаше през прозореца.

-Хайде. - Ева подкани Изабел, когато вече бяха стигнали пред болницата. Двете излязоха от колата и скоро бяха пред кабинета на доктора.

-Довиждане. - докторът отвори вратата на кабинета си изпращайки пациентката си, след което погледна към Ева и Изабел. - Вие ли сте следващите? - попита той.

-Да. - отговори Изабел. - Аз...

Авторска бележка:

Какво ли ще каже доктора? Дали Изабел е болна или ѝ няма нищо? Ами ако е нещо сериозно? 😓

Какво мислите за отношението на Ева към нея?

Дали когато Ева разбере какво точно ѝ има на Изабел ще каже на Хари, ако все пак е нещо сериозно?

Мхм... А какво мислите за отношението на Хари към Изабел? Все още е мил, да видим дали ще е така още дълго.

барабани**отново барабани

Изабел и Хари за първи път наистина се прегърнаха... Е... Тя го прегърна за първи път всъщност, но както и да е. 😓😭💔

Изабел пък започва да си позволява все по-често да плаче пред Хари и определено не се гордее с това. 😭

Вие искате ли да я виждате по-често това откровена?

Обичам Вии! 💔💔💔

57.

-Довиждане. - докторът отвори вратата на кабинета си изпращайки пациентката си, след което погледна към Ева и Изабел. - Вие ли сте следващите? - попита той.

-Да. - отговори Изабел. - Аз.

-Добре, заповядайте. - той я покани в кабинета си и тя кимна влизайки вътре и затваряйки вратата след себе си. Ева остана да чака навън и се надяваше всичко в Изабел да е наред или поне да не ѝ има нещо сериозно.

-Имената Ви, моля. - докторът се обърне а към Изабел сядайки зад бюрото си.

-Изабел Маккейн. - отговори тя и той записа имената ѝ в компютъра си.

-Какви за оплакванията ви?

-От няколко дни ми става лошо и повръщам сутрин. - казва червенокосото момиче кратко и ясно.

-Разбирам. Нещо друго? Или е само това?

-Само това. - чак сега Изабел си направи труда да огледа добре докторът. Той беше с тъмня коса и очи, висок може би около метър и осемдесет, изглеждаше млад и бялата престилка му стоеше доста по-добре от очакваното.

-Добре, ще ви направим изследвания, защото така не мога да определя какво точно ви има, но смятам, че не е нещо сериозно.

-Кога да дойда за изследванията? - попита отегчено Изабел.

-Можем да ги направим още сега, ако и вие сте съгласна.

-Да, добре. - "нека да приключваме с това " добави тя на ум. Докторът ѝ взе кръв, след това тя отиде да даде урина и ѝ казаха да изчака, защото резултатите скоро ще са готови.

След половин час

Изабел все още игнорираше Ева, а тя от своя страна не се отказваше. Когато видяха,че докторът се приближава към тях държейки бял плик Ева и Изабел се изправиха и отидоха до него, за да разберат резултатите от изследванията.

-Заповядайте в кабинета му. - той ги покани да вляза, за да говорят и те го направиха. Седнаха на столовете срещу бюрото на докторът и Ева попита:

-Нещо сериозно ли е?

-Не, не е. - отговори докторът със спокоен глас. - Дори е точно обратното. - той се усмихна и се обърна към Изабел - Госпожице Маккейн, ще ставате майка. - Очите на Изабел се разшириха от изненада, не знаеше как да реагира. Ева от своя страна се усмихна широко и прегърна Изабел силно. Тя побърза да я отблъсна от себе си и се обърна към мъжа пред тях.

-Трябва да има някаква грешка... Няма как да съм бременна! Не е възможно...- леката паника се усещаше в гласа на червенокосото момиче. Единствено, в което бе сигурна е, че детето е от Хари и, че той няма да го иска. Нито пък тя...

-Ако искате може да отидете на ехограф, за да се уверите, а и да чуете сърцето на бебето.

-Д-да...добре. - заекна тя все още притеснена, дори и уплашена от новината, която чу току-що. -Сега ли да отида или да дойда утре? - попита Изабел вече с уравновесен тон.

-Гинекологът не е в града тази седмица, така че ако искате да отидете на ехограф ще трябва да изчакате той да се върне.

-Вие сигурни ли сте, че е бременна? - Ева се намеси в разговора.

-Да, естествено. Изследванията са достатъчно достоверни и няма

никакво съмнение дали госпожицата е бременна.

-Значи... няма шанс да грешите? - попита Изабел с надежда.

-Не, съжалявам. Ако не искате детето мога да ви препоръчам лекари, които могат да го махнат... - Ева го прекъсна.

-Благодарим Ви, но ще се посъветваме с вас, само ако е нужно. - Ева се усмихва и хвана Изабел за ръката извеждайки я от кабинета на доктора.

-Какво си мислиш, че правиш, по дяволите? - попита Изабел като се стараеше да не крещи, защото все пак са в болница.

-Преча му да те обеди да убиеш детето на Хари! - каза Ева.

-Няма да казваш на Хари нищо от това, което стана току-що! - каза Изабел със заплашителен тон.

-Не мога да си мълча за подобно нещо, Из, не мога. Ще му кажа. Ако се притесняваш, че няма ада се зарадва грешиш, повярвай ми. Хари ще е на седмото небе от щастие. - Ева се усмихна топло.

-Няма да казваш нищо на Хари. - повтори Изабел вече по-спокойна.

-Няма да му кажа, само ако си решила, че ти ще му кажеш.

-Мамка му, Ева! Не можеш да му кажеш, не разбираш ли?! - Изабел се обърна с гръб към Ева и ръката ѝ премина притеснено през косата. Искаше да се събуди от този кошмар, който изживяваше последните няколко месеца. За жалост това нямаше как да стане и тя го осъзнаваше перфектно, затова трябваше сама да се измъкне от кошмара.

-Защо да не мога? Той наистина ще се зарадва, че ще става б... - Изабел я прекъсна. Трябваше да мисли бързо.

-Той не е бащата, ясно! Не можеш да му кажеш, защото той не е бащата и... и ако разбере, че съм бременна от друг ще ме убие. - Ева смръщи вежди, не вярваше на чутото. Беше на сто процента сигурна, че детето на Изабел е от брат ѝ. Но дали?

-Хайде да тръгваме.. . - каза Ева след няколко секунди мълчание и тръгна към изхода на болницата.

Вечерта

Изабел лежеше на леглото си, когато телефонът ѝ звънна. Тя погледна екрана, за да види кой е. Беше непознат номер. Най-много обичаше да вдига на такива, затова и натисна зелената слушалка.

-Да? - каза тя на човека отсреща.

-Изабел... - тя не можеше да повярва на ушите си.

-Татко...

Авторска бележка:

Мисля, че за никого не е изненада, че Изабел е бременна, но все пак ще попитам:

Очаквахте ли да е бременна и каква реакция очаквате от Хари, *ако* разбере?

Мислите ли, че Изабел е способна на направи аборт тайно от всички? □

Дали Ева ще каже на Хари за детето? И ако му каже дали ще спомене з а това, което Изабел твърди? (Че детето не е от него.)

Защо бащата на Изабел ѝ звънна и то след един месец, в който не знаеше какво става с нея? Имате ли предположения за какво да си говорят? (аз още нямам идеи, така че ще е хубаво да напишете нещо. 😂😂😂)

А имате ли предположения какво ще се случи, докато Изабел и баща ѝ разговарят? □□□♀□😂💔

Обичам Вии! 💔💔💔

и съжалявам ако има правописни грешки, ще редактирам историята след като я приключа. 💔

58.

-Да? - каза тя на човека отсреща.

-Изабел... - тя не можеше да повярва на ушите си.

-Татко... ти ли си? - попита тя, за да се увери, че е той. Не го беше чувала от както Хари ги намери след двуседмично криене.

-Да, да, аз съм. Как си? Как е Джейк?

-Добре сме. - отговори тя, въпреки че не беше чувала брат си от вече няколко дни.

-Радвам се да го чуя.. . - каза а баща ѝ и направи малка пауза преди да продължи. - Искаш ли да се видим? И поне един път да поговорим като баща и дъщеря...

-Да, добре. - Изабел се усмихна на телефона,, въпреки че знаеше, че той не може да я види.

-След двадесет минути ще съм отстрани на къщата, в която те доведе Стайлс.

-От къде знаеш къде е?

-Няма значение, ще се видим след малко, дъще... - каза той и затвори преди Изабел да каже каквото и да било друго.

****

-Хари, трябва да поговорим. - Ева седна на дивана до Хари, който в момента гледаше телевизия.

-Какво има? - попита той.

-Изабел... - започна Ева, но се колебаеше дали да продължи. Ако

го направеше губеше всякакви шансове отново са е приятелка с Изабел. Тя щеше да я намрази още повече, нямаше да може дори да я погледне... но по-добре това от колкото червенокосата да убие неродено дете, което няма никаква вина нито за нейните постъпки, нито за тези на Хари.

-Изабел какво? - попита Хари поглеждайки към сестра си.

-Бременна е! - изстреля Ева. Хари стана рязко от мястото си и повдигна вежди, чудеше се дали да вярва или не.

-Какво? - попита невярващо той. - От къде знаеш?

-Отидох в стаята ви, за да поговоря с нея и тогава тя повърна. Убедих я да отидем на лекар и там ѝ направиха изследвания според, които е бременна. - отговори му Ева, а Хари веднага се насочи към стаята на Изабел, когато сестра му го спря.

-Къде отиваш?!

-Ще говоря с Изабел! - той отново тръгна към стаята, но Ева а отново ги спря.

-Има още нещо... - започна тя.

-Изплюй камъчето, Ева!

-Изабел твърди, че... че бебето не е от теб.

- КАКВО?! КАКВО ПО ДЯВОЛИТЕ ГОВОРИШ?! - Хари видя, че Ева се изплаши от тона му и го снижи. - Как така не е от мен, мамка му?! Тогава от кого?

-Не знам, Хари. Тя не искаше да ти казвам, защото когато разбереш, че не е от теб, ще я убиеш. - Да я убие? Той не можеше да си представи нещо, което да го накара да убие червенокоската.

-Излизам! - каза Хари и отиде до вратата вземайки якето си и обувайки обувките си.

-Къде отиваш по това време?

-Не знам, мамка му! Просто съм толкова бесен, че за да не си, го изкарам на Изабел трябва да го направя на някой друг! - изкрещя Хари и излезе от къщата затваряйки силно вратата след себе си.

****

Изабел стана от леглото си и отиде до гардероба извеждайки от него първите дрехи, които видя. Черна блуза по тялото и клин в същият цвят. Облече ги, а след това взе якето и излезе от стаята слизайки на долният етаж, където видя Ева.

-Изабел... - Ева ѝ се усмихна и забеляза, че ще излиза някъде. - Къде отиваш?

-Не е твоя работа! - отговори ѝ Изабел грубо.

-Докато носиш детето на брат ми е моя работа! - тонът на Ева също беше станал по-груб от обикновено.

-А си мислех, че скоро няма да покажеш каква си всъщност. - Изабел не дочака отговор от нейна страна, а просто излезе от къщата, я пред нея видя кола, от която секунда по-късно излезе баща ѝ. Тя се затича към него и го прегърна. Колкото и лошо да се държеше на моменти с него, а и той с нея, тя винаги щеше да го обича.

-Влез в колата, ще отидем на друго място, защото ако Стайлс ме види тук *ще ме убие.* - каза бащата на Изабел кимна влизайки в колата. Той я запали и тръгна в неизвестна за нея посока.

-Къде отиваме? - попита Изабел.

-При Джейк. - отговори ѝ баща ѝ, а тя просто кимна без да казва нищо повече и след двадесет минути колата спря пред малка къща. Двамата излязоха от колата и Едуардо Маккейн влезе в къщата подканвайки и дъщеря си да го направи.

-Искаш ли нещо, Из? - попита Джейк след като вече всички бяха влезли в къщата и се бяха настанили с малката дневна.

-Малко съм гладна...

-Яйца?

-Става. - тя се усмихна. Брат ѝ я познаваше по-добре от всички, все пак спокойно можеше да се каже, че той я е отгледал. Той отиде до кухнята, за да ѝ изпържи яйца, а баща ѝ погледна към нея и си пое дълбоко въздух.

-Съжалявам, че те не потърсих веднага щом Стайлс ни намери и съжалявам, че не бях да, за ада ви помогна, но... - тя го прекъсна.

-Ти никога не си там, за да помогнеш, така че не се извинявай. Не е нищо ново.

-Знам, че ме мразиш...и определено не съм бащата, който ти и Джейк заслужавате, но се опитвам...

-Не те мразя, татко, и никога не съм. Просто... Винаги, когато имам нужда от теб ти не си там. И не говоря само за моментите, в които се налага да ме спасяваш от някой от враговете си, а и за моментите, в които не мога да заспя, защото сънувам поредният кошмар и имам нужда от някой, който да сме успокои... за моментите, в които имам нужда от баща...

Авторска бележка:

Малко скучна глава, ама какво да се прави, не може всички да са интересни, нали?! 😂😂😂

Какво мислите за Ева? 😂

Май Хари се зарадва за детето, но Ева първо му развали настроението като каза, че Изабел твърди, че не е от него.

Хари ще каже ли на Изабел, че знае, че е бременна или ще изчака? Как мислите?

Дали Изабел ще сподели на брат си или пък баща си, че е бременна или по-скоро ще се постарае да разреши проблема?

След една/две глави ще стане нещо, което се надявам да ви изненада, някой има ли предположения какво ще е?

Ааа... Между другото...

Честита Нова Година! Пожелавам ви много радост, здраве, щастие и любов, дано пред тази година да имате 366 причини да се събуждате с усмивка сутрин.

59.

-И не говоря само за моментите, в които се налага да ме спасяваш от някой от враговете си, а и за моментите, в които не мога да заспя, защото сънувам поредният кошмар и имам нужда от някой, който да сме успокои... за моментите, в които имам нужда от баща.

-Ето ги и яйцата! - извика радостно Джейк влизайки при тях с чиния в ръцете. Изабел бързо разтърси глава, за да се отърве от спомените, които я бяха връхлетяли.

Той подаде чинията на Изабел и тя веднага започна да яде. Покрай всичко, което се случи днес, и всичко, което разбра днес тя напълно беше забравила, че трябва и да се храни.

-Как се държи Стайлс? - попита Джейк, а Изабел се задави, но след като успя да преглътне каза:

-Добре, защо?

-Защото ако не се държи добре ще се върна в скапаната му къща и ще го гръмна! - отговори Джейк, а Изабел се засмя. Вярваше му, че ако се наложеше да го гръмне, той щеше да го направи. Но Хари определено не беше лесен за убиване.

-За сега няма нужда, но знаеш, че мога да го гръмна и без твоя помощ, нали? - всички се засмяха при тези думи на Изабел.

-Знам, мъник, спокойно.

-За какво искаше да говорим? - Изабел се обърна към баща си.

-Исках да ти кажа, че до няколко дни Стайлс ще е мъртъв. - каза той очаквайки реакцията на дъщеря си.

-К-какво? - очите ѝ се разшириха от изненада. Как така до няколко дни Хари ще е мъртъв?!

-Ще върна него и приятелчетата му обратно в Ада! - Изабел остави чинията си на малката маса пред нея и погледна брат си, който изглеждаше точно толкова изненадан колкото и тя.

-Джейк ти... Знаеше ли? - попита го тя.

-Нямах представа, Из... - тя го прекъсна обръщайки се отново към баща си.

-Не знам от кога планираш това, но не можеш да убиеш Хари! Какви ги говориш изобщо?! -изстреля бързо Изабел. Не беше никак щастлива от това, което баща ѝ ѝ каза току-що.

Все пак след като тя буквално се срина пред Хари, показа чувства,които той не трябваше да вижда и научи неща за нея, които не трябваше да научава тя чувстваше нещо различно към него. Не можеше да определи какво точно, но определено не беше същото като преди. През последния месец той се държеше добре, даже страхотно с нея, което подпомагаше чувствата ѝ към него да нараснат. Стайлс определено знаеше как да действа,за да я спечели!

-Стига,Изабел! Веднъж умре ли не само твоят живот ще се оправи, а и този на Джейк, моят и на още толкова много хора, за които не подозираш, че са се замесили с него. - баща ѝ забеляза неодобрение в погледа на Изабел. - Той е чудовище и заслужава да умре... - започна Маккейн, но тя го прекъсна.

-Не можеш да го убиеш! И той... може да е малко по-жесток от нужното, но *не е* чудовище! - телефонът му звънна преди да отговори.

-Ще отида да говоря, а след като се върна ще ми обясниш защо да не убивам копелето! - каза той тихо,дори заплашително и излезе от дневната

-Какво става, мъник? Защо го защитаваш толкова? - попита Джейк сядайки по-близо до сестра си. Тя го погледна, но бързо

отмести погледа си. - Можеш да ми кажеш всичко, нали знаеш? - той ѝ се усмихна окуражително.

-Нищо не става, всичко наред. - Изабел направи неуспешен опит да се усмихне и да изглежда така сякаш всичко е наред.

-И двамата знаем, че лъжеш. Познавам те твърде добре, за да се хвана.

-Къде е тоалетната? - попита тихо Изабел.

-Сериозно ли? - Джейк не можеше да прецени дали Изабел просто се опитваше да отклони темата или наистина ѝ се ходеше до тоалетна.
Тя кимна без да казва нищо. - Добре, ела, ще ти я покажа. - Джейк стана и тръгна и скоро се озоваха в малък коридор, в чийто края имаше врата. - Тук е. - ще му благодари тихо и влезе затваряйки след себе си, след което се надвеси над тоалетната и започна да повръща.

-Мъник, всичко наред ли е? - попита Джейк, но не получи отговор. - Изабел, отвори ми или ще вляза. - бяха минали около пет минути от какво Изабел е вътре, но отново Джейк отново не получи отговор, затова просто натисна дръжката на вратата и я отвори влизайки. Гледката, която се откри пред него го шокира. Изабел беше седнала по средата на малкото пространство, а главата ѝ беше опряна в коленете и се чуваше само леко хлипане.

Той затвори вратата след себе си и веднага клекна до нея слагайки ръката си на рамото ѝ.

-Спокойно мъник, всичко е наред. - той направи малка пауза,след което продължи. - Кажи ми какво е станало. - Изабел погледна брат си за момент, но след това за пореден път отмести поглед. Не искаше да я вижда в това състояние.

Джейк видя, че Изабел е повърнала и смръщи вежди.

-Болна ли си? - попита я той, а тя преглътна тежко. Знаеше, че на него можеше да каже всичко, дори и това, просто я беше страх да

го изрече на глас.

-Бременна съм...

Авторска бележка:

Каква ли ще е реакцията на Джейк? Той по принцип подкрепя Изабел, но дали и този път ще е до нея?

Изненадахте ли се, че тя му сподели и дали ще каже и на баща си?

Какво мислите за думите на Изабел? ("И той... може да е малко по-жесток от нужното, но *не е* чудовище!") Май някой има пеперуди в стомаха, а?! 😁

Какво ли значеше това, че до няколко дни Хари ще е мъртъв? Бащата на Изабел май има нещо в предвид.

Дали Хари наистина знае как да действа, за да я спечели и ако е така Изабел ще се хване ли в капана му? Чувствата ѝ към него нарастват, но пък може тя да реши да ги потисне... Все пак знаем каква е.

Между другото, само да спомена, че Изабел мисли дали да направи аборт...

Обичам Вии! 💖💖💖

П. С. В края на следващата глава ще разберете (от части) каква каша ще се забърка... (Имаше манджа все пак, така че сега е време за каша,ако мога така да я нарека *не се сеща как да го напише без да дава спойлери,затова се прави на интересна*) 😁😁😁💖

60.

-Болна ли си? - попита я той, а тя преглътна тежко. Знаеше, че на него можеше да каже всичко, дори и това, просто я беше страх да го изрече на глас. Знаеше, че все още има време и можеше да махне детето, но как да убие нещо, което расте вътре в нея?

-Бременна съм. - каза Изабел след няколко минути мълчание, а очите на Джейк се разшириха след чутото.

-Бременна? От Стайлс ли? - той се опитваше да не показва смущението си, за да усети Изабел подкрепата му. В момента определено имаше нужда от нея.
Тя кимна без да казва нищо. - Той... - Джейк не знаеше как точно да я попита. - Отново ли... - не продължи, но Изабел бързо разбра какво се опитва да я попита.

-Не. - отговори тя, а Джейк издиша въздуха, който несъзнателно беше задържал. Онова копеле само трябваше да има късмета отново да беше наранило сестра му и лично Джейк щеше да направи всичко възможно, за да го погребе... Въпреки, че едва ли щеше да успее и той го знаеше. Не можеше да се мери със Стайлс, но нищо не му пречеше да опита.

-Ела насам. - той ѝ се усмихна топло и разпери ръце, а тя го прегърна, докато все още хлипаше тихо. Това не беше Изабел, която Джейк познаваше, а Изабел, която тя се опитваше да скрие от всички.

-От кога знаеш? - попита Джейк след краищата с Изабел да отделиха от прегръдката.

-От днес, ти си вторият, който научава.

-Трябва да кажеш на татко. - каза ѝ Джейк.

-Той ще ме намрази, ако му кажа. - Изабел се изправи, а Джейк последва примера ѝ.

-Не е вярно мъник. Това е все едно аз да те намразя... Невъзможно. - тя се усмихна леко.

-Да, но той мрази Хари. Ако му кажа, че съм...бременна от него, дори и да не намрази мен ще намрази детето.

-Сигурен съм, че няма да стане нищо такова, мъник. Хайде... - Джейк излезе от банята и Изабел го последва. Двамата се върнаха в дневната където баща им ги чакаше.

-Къде бяхте? - попита той, когато ги видя.

-В кухнята, показвах я на Изабел. - това беше първото нещо, което изникна в главата на Джейк.

-Ясно. Изабел, добре ли си? Изглеждаш сякаш си плакала... - каза баща ѝ.

-Да, добре съм. - тя направи опит да се усмихне.

-Не, не си! Веднага ми кажете какво става, за да не се наложи да разбера сам!

Изабел погледна към Джейк и той кимна окуражително. Тя вълна погледа си на баща си.

-Аз... - тя не можеше да продължи. Ами ако баща ѝ наистина я намрази?

-Тя е бременна, татко. - каза Джейк забелязвайки, че сестра му не може да продължи.

Баща им се намръщи. Дъщеря му, която е на двадесет и една беше бременна... но от кого?!

-Бременна си... как така си бременна, Изабел?! - каза той с малко по-силен от обикновено тон и стана от мястото си. - От кого? Само не ми казвай, че е от Стайлс! - Изабел също стана от мястото си.

-И какво, ако е от него?! - изкрещя тя. В този момент баща ѝ осъзна, че детето наистина е от Хари Стайлс, който той многократно се е опитвал да убие. Дъщеря му е бременна от неговият смъртен враг...

-От него е. - каза той хващайки се за главата. - Какво смяташ да правиш?

-В какъв смисъл? - попита Изабел.

-Ще направиш ли аборт или смяташ да родиш дете от копелето?

-Все още не съм решила. - тя сведе глава. - Трябва да тръгвам, никой не знае, че съм тук. - тя се насочи към вратата и двамата мъже тръгнаха след нея.

-Аз ще те закарам. - каза Джейк, след като и тримата излязох а пред вратата.

-Каквото и за решиш ще съм до теб, Изабел! - баща ѝ се обърна към нея, докато Джейк вече беше в колата и чакаше сестра си.

-Наистина ли? - тя се изненада, че баща ѝ изобщо ѝ проговори след това, което разбра.

-Естествено. Ти си единствената ми дъщеря все пак, а и... аз познавам Стайлс като убиец, ти си го опознала като човек. Но искам да те попитам нещо и да ми отговориш честно. Той нарани ли те по някакъв начин? Добре ли се държи с теб?

-Не ме е наранил... - от една страна тя лъжеше, но от друга не. Хари я нарани по много начини, но в последният месец се държеше точно като човекът от мечтите на Изабел, който тя никога не е вярвала, че ще срещне. И все още не вярваше... - и се държи добре с мен.

-Той знае ли, че си бременна?

-Не... Всъщност Ева, момичето, което работеше в къщата и заради, което, докато бяхте там Хари ни откри знае.

-Искаш ли Стайлс да научи? - Изабел поклати глава без да казва

нищо. Тя беше сигурна, че ако Хари научеше за детето той нямаше да има съмнения дали е от него. Все пак през последният месец те бяха заедно почти постоянно, а и до някъде той вече я познаваше, затова и знаеше, че Изабел трудно щеше да се съгласи да спи с когото и да било. - Само кажи и повече никога няма да се върнеш при него!

-Трябва да се върна, татко, но ще говоря с него, за да можете с Джейк да идвате в къщата.

-Ако Стайлс е съгласен ще идваме когато поискаш. - баща ѝ и се усмихна.

-Благодаря ти! - Изабел обви ръце около баща си прегръщайки го. Нещо, което не бяха правили много отдавна. За първи път Изабел се чувстваше наистина подкрепяна от баща си и чувство определено ѝ харесваше.

Всичко беше наред...докато не се чу изстрел.

Авторска бележка:

За кого ли е този куршум? За Изабел, Джейк или баща им. Има много гора, които искат да наранят и тримата, но в следващата глава пострадал ще е само един от тях... но кой?

Изненадахте ли се, че бащата на Изабел научи за бебето?

Между тях имаше нешо като мини скандал, как ви се стори? Изабел каза, че все още не е решила какви ще прави в детето, но може и да е решила, просто да не иска да казва...

Разбрахте ли ся... Едуардо Маккейн познава Стайлс като убиец, но Изабел го е опознава като човек. А дали наистина е така?

Дали в следващата глава ще има някой мъртъв (може да е всеки, все още не съм решила 😈) или човекът, за който е предназначен куршума ще се отърве само с нараняване? И дали няма грешният човек да поеме този куршум всъщност?

Имате ли някакви предложения за следващата глава или пък някое предложение? Ако да, ще се радвам да ги прочета. (може да ми пишете и на лично, ако не искате в коментарите.) 💖

Обичам Вии! 💖💖💖

61.

Всичко беше наред...докато не се чу изстрел.

Джейк подскочи излизайки от колата и погледна към сестра си и баща си. И двамата сякаш бяха добре, но когато се отделиха от прегръдката Изабел и Джейк забелязаха, че баща им започва да губи равновесие. Беше прострелян в гърба.

Изабел се опита да го хване, за да не падне на земята, но той беше твърде тежък и треперещите ѝ ръце не успяха да го задължат. Изобщо не беше разбрала от къде дойде този изстрел, но е факт, че вече беше късно.

Тя клекна до баща си, а Джейк изтича до тях веднага щом осъзна какво се случва.

-Д-джейк, звънни на линейка или на някой доктор веднага! - каза Изабел поглеждайки към брат си, който беше в по-голям шок дори и от нея. - Татко, дръж с-се, ще се оправиш. - Джейк също клекна до тях.

-Джейк... - започна баща им. - Много пъти сме говорели за... за това какво да правиш, ако се случи нещо подобно, нали?! - Джейк кимна без да казва нищо. - Тогава знаеш какво да правиш. Ти си силен, вие сте силни и ще се справите и без мен, както го правехте толкова време... - тонът му ставаше все по-тих и по-тих. - Изабел... наистина исках да видя внучето си преди да си отида, но за съжаление това няма да се случи. - той се задави. Усещаше, че няма да има време и сили, за да каже всичко, което искаше. - И това, че е от Стайлс не значи, че нямаше да го обичам. - той се усмихна леко. - Даже напротив, щях и то много! Както обичам теб и Джейк, може би дори по-силно. - Изабел изкриви устните си в малка и тъжна усмивка. - Ако... ако си щастлива с него не трябва да се отказваш само защото знаеш за мнението ми. Н-но бъди внимателна, защото Стайлс... - той се задави отново. -

Стайлс може да е всякакъв, но не и глупав, това, което виждаш от него е това, което той иска да видиш, възможно е да те манипулира. - Изабел знаеше, че има такава вероятност, особено след като държанието му се промени толкова рязко. - Но има и друга вероятност... възможно е да е искрен и да не играе р-роля...

-Н-но... как да разбера? - Изабел осъзнаваше, че това най-вероятно това е последният въпрос, който задаваше на баща си и въпреки това отново говореха за Хари.

-Няма да го разбереш, Изабел, но ще го усетиш, най-вече със сърцето си. Вътре в теб ти ще знаеш дали той е искрен или не. Но и в двата случая... - очите му започнаха бавно да се затварят. - И в двама случая щ-ще бъдеш добра майка... - той за задави за пореден път, но този път със собствената си кръв. - Обичам ви, обичам и двамата толкова много и-и... и-и съжалявам, че не бях бащата, който заслужавате... - той отпусна тялото си върху цимента пред къщата, където вече имаше образувана локва кръв.

-Не, не, не! - Изабел опря глава в гърдите на вече мъртвият си баща и започна да плаче тихо, а Джейк прокара пръстите на дясната си ръка през косата си.

Майката на Изабел беше убита пред очите ѝ, а сега и баща ѝ. Но кой и защо го направи всъщност? И защо точно сега?!

-Хей, мъник, всичко ще е... - започна той с тъжен глас, но не довърши, защото в същият момент видя сянка на човек. Не бяха сами...

Джейк скочи от мястото си, но човекът чиято сянка беше видял не изчака втора покана, за да започне да бяга. Маккейн тръгна след него без да се замисли, но след няколко минутно тичане *непознатият* се оказа по-бърз и стигна до черен джип, качи се в него и тръгна в неизвестна посока.

Джейк беше бесен! Преди малко някакво *копеле* уби баща му пред него и сестра му, а сега, сега той беше на един шибан косъм да го хване... но не успя.

Той се върна при Изабел, която все още стоеше до трупът на баща им и не можеше да повярва какво точно се беше случило току-що.

-Изабел, махни се от там! - Джейк не можеше да гледа как сестра му страдаше, а в момента се случваше точно това.

-Не, Джейк, не. Може би все още има шанс, звънни на бърза помощ или не а някой лекар, не знам, просто звънни на някой. - тя закри лицето си с ръце и започна да се тресе от плач. Той бързо отиде до нея и ѝ помогне са се изправи, след което я прегърна. - К-кой го направи? Защо? - попитам а тя докато все още бяха прегърнати.

-Много хора имаха зъб на баща ни, но... - Джейк не продължи. Изабел се отдели от него.

-Но какво? - попита тя тихо.

-Стайлс беше най-големият му враг. Възможно е да те е проследил до тук и той да е натиснал спусъка, Из...

-Не, не е възможно. Той не би го направил, особено ако аз съм наблизо. Не би рискувал. - тя беше убедена, че Хари никога не би стрелял по който и да е било, ако тя беше близо до даденият човек, защото така рискуваше и нейният живот.

-Не го познаваш, Изабел...

Авторска бележка:

МНОГО, АМА НАИСТИНА МНОГО СЪЖАЛЯВАМ, ЧЕ ЗАБРАВИХ ГЛАВАТА ТОЛКОВА! **Наистина не беше нарочно... (е, то остана и да е. 😬) В момента съм в творческа криза, (така ли ѝ казваха? 😬) но все пак ще дам всичко от себе си, за да започна да качвам редовно отново, обещавам. 😬😎💔**

Надявам се да ми простите, защото... *опитва се да измисли нещо* защото така! 😬

А сега, това, което всички очаквате с голямо нетърпение...

въпросите!

Главата беше ли… емоционална или нещо такова? Защото не мисля, че ми се получи…

Очаквахте ли изстрела да е бил за бащата на Изабел и Джейк… дали изобщо е бил да него или просто го е улучил по грешка?

Какво мислите за всичко, което той каза преди да почине?

Дали последните няколко думи, които си размениха Джейк и Изабел да верни или някой от тях е.. ами заблуден? И ако да, то кой?

Какво мислите, че ще стане от тук нататък? Имате ли някакви предложения или да с е оправям сама?

Обичам Вии!

62.

-Не го познаваш, Изабел. - каза Джейк докато изваждане телефона от якето си. - Ще звънни на Рик, той ще знае какво да прави.

-А ние? Какво ще правим ние, Джейк? - попита Изабел. - Н-нямаме си никого! Никого! Той не беше добър баща, но въпреки това беше...беше единственият родител, който ми остана.

-Ти имаш мен и аз имам теб, мъник. Докато се държим, докато сме силни всичко ще е наред. Спри да се тревожиш и, моля те успокой се, за да не стане нещо с племенницата ми, става ли? - Джейк намери сили и ѝ се усмихна леко, а тя кимна.

-От къде знаеш, че ще е момиче? - попита тя.

-Просто предполагам, мъник. А сега ще отидем някъде далеч от тук, ще изградим живота си наново и всичко ще е наред.

-Хари ще ме търси, а и... Сигурна съм, че не е бил той, Джейк. Той наистина не би го направил, за последните няколко месеца... може да се каже, че го опознах. Би убил всеки, но не и теб и... - Джейк я прекъсна.

-Стайлс е убиец още от дете и едва ли ще го промениш, Изабел. Не можеш! Никой не може. Той просто си е такъв. И колкото и да ти е трудно да повярваш, най-вероятно точно той е убил баща ни.

-Трябва да взема някой неща от къщата.

-Какво?

-Нали каза, че ще заминем и ще започнем живота си отначало?

-Да, но... - тя ги прекъсна.

-Е, преди това да се случи трябва да си събера нещата, закарай ме до къщата и утре сутринта ела, за да ме вземеш.

-Ами ако някой види, че излизаш. - попита Джейк.

-Повярвай ми, няма. - отговори му тя.

-Добре, качвай се. - тя кимна и се качи в колата. Джейк остана отвън и докато сестра му го чакаше в колата той набра номера на Рик. След като за няколко минути успя да му обясни какви, точно се беше случило, Джейк каза на вече шокираният приятел на покойният му баща да дойде на този, адрес след половин час. Когато разговорът им приключи той се капи в колата и в запали потегляйки към къщата на копелето, което според него беше убило баща му.

****

Изабел излезе от колата на брат си, която беше спряна отстрани на къщата и с колебливи крачки се запъти към входната врата. Влезе през нея и се огледа търсейки с очи някой, за да се увери, че не е сама в коридора. Но беше.

Тя издиша нервно въздуха, който се беше събрал в белите ѝ дробове и продължи нагоре по стълбите и към стаята, която с Хари деляха вече почти два месеца. Когато стигна до нея отвори вратата ѝ тихо, очакваше да види Хари заспал, тъй като вече минаваше дванадесет часа, но вместо това го завари с пистолет и бяла кърпа в ръката си. Явно чистеше пистолета.

Изабел потисна объркването си и влезе по навътре в стаята, Хари я забеляза и обърна глава към нея скривайки пистолета и надявайки се тя да не го е видяла.

-Изабел, къде беше? - попита той със суров глас. Очевидно и двамата не бяха в настроение точно сега.

-Ходих при Джейк, нали все пак ми позволи да излизам от тук, така че реших да се възползвам.

-Можеше да ми кажеш все пак.

-Защо? Все едно те интересува те къде ходя.

При тези думи Хари захвърли пистолета и бялата кърпа, с която ги чистеше на леглото да тях и с няколко бързи крачки отиде до Изабел, хвана я за брадичката и повдигна главата и, така че погледите им да се засекат, въпреки опитите ѝ да го избегне. След като за няколко секунди погледите им бяха приковани един в друг тя забеляза зелените му опит, които вече бяха потъмнели от гняв. Заради нея.

-Някакъв проблем ли има, червенокоске? Или просто *не си в настроение?* - гнева с лекота се усещаше в гласа му.

Изабел изтръпна щом усети мирисът на барут и кръв да преминава през тялото ѝ. Веднага се досети за случката преди по-малко от час и очите ѝ се насълзиха, тя бързо махна ръката му от брадичката си и наведе глава, а Хари от своя страна я погледна с объркан поглед.

-Отговори ми Изабел! - каза той силно и с дълбок, плътен глас, приближавайки се към нея,след като тя току-що се беше отдръпнала. Хвана я за ръката, а тя се опита да се отскубне от него, но без успех.

-Не съм длъжна да ти отговарям! - изкрещя и го удари със свободната си ръка, а той я погледна изненадано, не можеше да повярва какво си позволява това дребно момиче, при положение, че той беше поне два пъти по едър от нея. - Какво искаш от мен, Хари?

-По-добре ме питай какво не искам от теб, червенокоске. - той направи малка пауза,след което продължи. - В момента обаче не искаш много, а само да ми кажеш как мина денят ти?

Авторска бележка:

Какво мислите за главата? Добре ли се получи, защото не знам... 🧐💔

Какво ли ще отговори Изабел на Хари?

Мислите ли, че той е убил баща ѝ или смятате, че не е способен точно на това... ?

Дали Изабел ще му каже какво всъщност е станало, и дали ще го попита той ли е натиснал спусъка или дори няма да направи опит да го изслуша и директно ще се самоубеди, че е бил той? *ако разбрахте нещо... 😬*

Ако бебето се роди, какъв пол смятате, че ще е, или пък какво искате да е?

Най-вероятно *не е сигурно* следващата глава ще се забави малко, *до три дни* но пък ще ми простите, нали? 😬💔

Обичам Вии! 💔💔💔

63.

-По-добре ме питай какво не искам от теб, червенокоске. - той направи малка пауза,след което продължи. - В момента обаче не искаш много, а само да ми кажеш как мина денят ти? - той нямаше намерения да се издаде, че знаеш за бременността на Изабел, но тайно се надяваше тя да му сподели, особено нещо такова.

Тя го погледна с объркан след като асимилира въпроса му и последствията ѝ веднага стана леко притеснен. Помисли си, че Хари най-вероятно знае за бебето и затова ѝ задава такива въпроси, но бързо отхвърли това като възможност.

-Всичко беше страхотно, докато не те срещнах! - тя се усмихна фалшиво и отиде до гардероба от където извади пижамата си и веднага след това влезе в бялата, за да се преоблече, тъй като беше наясно, че Хари няма да излезе от тук, за да е спокойна.

След като беше готова тя излезе от банята, а Хари я гледаше все така гневно, но и със страст. Това определено го възбуждаше. Мисълта, че Изабел е толкова непокорна, че му отговаря, че винаги има какво да каже, а това, че имаше хубаво тяло и беше красива го довършваше. Харесваше му, че не е толкова лесно, не беше в началото, не е и сега, не се пречупи дори след това, което ѝ причини, а дори напротив, тогава тя сякаш стана още по-силна. Или просто си беше сложила още по-изкуствена маска, която обаче Хари щеше да свали рано или късно. Защото той искаше да види това, което е, а не това, за което се представя.

-Какво си ме зяпнал? - попита тя след като в продължение на поне минута погледа на Хари беше забит в дребното червенокосо момиче.

-Проблем ли имаш с това, скъпа? - той повдигна въпросително вежди и лека усмивка се появи на лицето му, което до преди

малко беше намръщено.

-Да, има! Не обичам да ме зяпат, а ти правиш точно това, мамка му! - изкрещя тя.

-Стига си се ядосвала за глупости! Аз лягам да спя, така че, спокойно ще имаш около шест часа, в които няма да те зяпам. След това обаче ще си наваксам и то не само с гледане на лицето ти. - той ѝ намигна и легна на леглото завивайки се.

-Какво трябва да значи това?! - тя не се съдържа и попита.

-Ще разбереш... скоро. - никой от тях не каза нищо повече и след няколко минути Изабел също влезе под топлите завивки на леглото и се завъртя с гръб към Хари затваряйки очи и спирайки да мисли за всичко. Спря да мисли да баща си и брат си. Спря да мисли да Хари и Ева. Спря да мисли за бебето, чиято съдба трябваше да реши съвсем скоро. Спря да мисли да това, което ѝ се случи и ѝ се случваше. Въпреки това обаче тя все още си задаваше въпроса дали Хари е натиснал спусъка, дали реално е способен да убие баща ѝ, след като знае колко много значи той за нея. А дали баща ѝ щеше да убие Хари ако все още беше жив?

Тя заспа с мисли, които едва ли щях ада я оставят скоро, въпреки че се надяваше точно на това.

Хари усети, че Изабел вече е дълбоко заспала и нежно я придърпа в прегръдките си слагайки ръка на корема ѝ. Той беше сигурен, че детето е от него както не е бил толкова сигурен за нищо досега. Но една мисъл не напуска ума му: защо тя крие от него, че е бременна. От поне месец даваше всичко от себе си, за да се държи с нея, за да го допусне до себе си, за да са в добри отношения и естествено, за да може тя да е щастлива тук, при него.

****

На сутринта Изабел отвори очите си и усети сутрешните лъчи да огряват лицето ѝ. Изправи се в седнало положение и се огледа като бързо след това забеляза, че Хари не е в стаята.

В главата ѝ веднага изникна буквално всичко, което се случи вчера. Очите ѝ се насълзиха леко, но тя ги разтърка леко и си нареди, че няма да плаче. Вече беше преминала през това един път, ще успее и втори, нали?

Съмненията ѝ от вчера, че Хари е стрелял нарастваха с всяка секунда. Точно в момента и точно затова тя не можеше да му вярва. Бързо взе телефона си, който незнайно за нея се беше озовал на нощното шкафче. Тя набра номера на брат си и нетърпеливо зачакахме той да вдигне и най-накрая да се махне от тук. Въпреки, че в последно време сякаш нямаше такова желание за това, а може би дори и в момента нямаше, тя просто не можеше да преглътне това, че е възможно Хари да е убил баща ѝ вчера, и то точно докато тя се прегръща с него, докато е наблизо.

-Изабел, какво стана? - попита Джейк, след като вдигна телефона.

-Няма да стоят тук, Джейк.

-Защо? Какво стана?

-Ще ти обясня после. Ще дойдеш ли да ме вземеш?

-Да, до половин час ще съм отстрани на къщата. Събери си багажа.

-Добре, чакам те.

След като Изабел затвори телефона тя веднага се зае да вади дрехите си от гардероба, докато обаче не се сети, че няма къде да ги сложи,тук едва ли имаше куфар, а и нямаше кой да попита. Това определено не беше добре и явно трябваше да вземе само най-нужното. Тя бързо извади най-голямата наелонова чанта,която намери и сложи в нея ежедневни дрехи и тоалетни принаглежности. Беше време да се махне от тук и от Хари един път завинаги! *Но защо се чувстваше сякаш прави грешка?*

Авторска бележка:

Хари за първи път нарече Изабел "скъпа". 😳😍

Май Изабел няма да повярва на Хари дори и ако случайно се съгласи за го изслуша… и ако той има възможност да ѝ обясни.

Дали ще успее да се махне от къщата или някой ще я спре?

Къде всъщност е Хари? Защо, според вас не беше в стаята, когато Изабел се събуди.

Какво значеше това, което Хари намекна? (Че Изабел има шест часа, в които той няма да я гледа, ***но после ще си навакса?***)

Какво мислите, че ще се случи, ако Изабел успее да се махне и, ако не успее? Кой вариант предпочитате?

В следващите глави ще се реши съдбата на бебето, (възможно е Изабел да направи аборт или пък да го изгуби) така че не се успокоявайте, не съм го забравила. 😈😈😈💔

Обичам Вии! 💔💔💔

64.

Беше време да се махне от тук и от Хари един път завинаги! *Но защо се чувстваше сякаш прави грешка?*

След като беше готова Изабел извади от гардероба още някакви дрехи, който обаче да облече сега, а след като свърши и това вече беше напълно готова да си тръгне от тук. Взе чантата, с която беше пълна с дрехи и внимателно отвори вратата на стаята излизайки от нея. Часът беше поне дванадесет и почти със сигурност всички вече са станали, но това не я спираше да бъде внимателна. Не искаше някой да разбере,че излиза, което значеше,че трябва да е като сянка в следващите няколко минути.Нещо,което определено нямаше да я затрудни. Тя слезе безшумно по стълбите и бързо мина покрай дневната чувайки гласовете на Найл,Зейн и Ева. Може би щяха да ѝ липсват. Може би дори Ева щеше да ѝ липсва, но това нямаше значение сега и едва ли някога щеше да има. Стигна до входната врата и я отвори тихо минавайки през нея и както се бяха разбрали с Джейк той я чакаше отстрани на къщата. Тя отиде до колата му, а мрачното ѝ изражение не остана скрито за брат ѝ.

-Нямаш ли куфар? - попита я той след като и двамата бяха в колата.

-Не, не успях да намеря, а бързах.

-Какво има? - попита Джейк.

-Какво трябва да има? - Изабел отговори на въпроса му с въпрос, което определено не му хареса.

-Очевидно има нещо, Изабел! Кажи ми. - Джейк запали колата и тръгна, защото прецени, че не е добра идея да стои още дълго отстрани на къщата.

-Не знам дали постъпваме правилно, това е. - каза тя тихо и гледайки през прозореца.

-Дали постъпваш правилно? - Джейк се засмя иронично. - Та той уби баща ни пред очите ни. Не трябва да се чувстваш гадно, че се махаш от там, и от него.

-Може да не е бил той, няма от къде да зн... - брат ѝ я прекъсна.

-Защо искаше да те взема от там?!
Защото не му вярваш ли?

-Опитвам се да му вярвам, но вчера... - тя не продължи. Каза твърде много на Джейк.

-Какво стана вчера, Изабел?

-Когато се прибрах го видях да си чисти пистолета. Очевидно го беше използвал. - каза тя, след което въздъхна тихо.

-И въпреки това все още имаш сили да се съмняваш дали е бил той?! - Джейк беше прав. Всичко сочеше към Хари и тя не можеше да го оправдае сами, защото искаше той реално да не е направил нищо.

-Къде отиваме сега? - попита Изабел опитвайки се да смени темата.

-При Рик. - Изабел веднага се сети за мъжа, който Хари простреля докато той се опитваше да ѝ помогне да избяга от него. - Но преди това трябва да знаеш нешо за него.

-Какво? - тя го погледна.

-Вече знаел, че Ева е сестра на Стайлс, нали? - тя кимна и Джейк продължи. - Е, Рик им е баща...

След два часа

След около два часа път, през
които Джейк и Изабел спряха за почивка два пъти, тъй като на Изабел ѝ беше станало лошо двамата вече се намираха пред

къщата на Рик Стайлс. В началото Изабел реагира остро, което разбра, че той е баща на Хари и Ева, но сега сякаш... сякаш просто не ѝ пука. Или поне така си каза тя. Все пак Ева я предаде, а с Хари едва ли ще се види отново.

-Колко време ще стоим тук? - попита Изабел след като с брат ѝ излязоха от колата.

-Поне месец, докато успея да намеря къде да отидем след, това без Стайлс да разбере къде сме, а повярвай ми Из, той ще ни търси. - тя не му каза нищо и двама се насочиха към средно голямата къща пред тях. След като стигнаха Джейк отвори входната врата рязко и без покана и влезе вътре следван от Изабел.

-Джейк, помислих си, че няма да се появиш скоро... - Рик отиде да ги посрещне, когато те бяха на средата на коридора му. Той забеляза, че и двете деца на дългогодишният му приятел са тук и усмивката ми става още по голяма от колкото беше преди това. - Изабел, изненадан съм, че и ти си тук. - той не прикри учудването си, а тя не знаеше какво да му каже. - Ще отида да приготвя още една стая. - Рик тръгна по коридора, но Изабел ги спря.

-Няма нужда. Ще се оправя и сама. Къде е стаята?

-В края на коридора, дясната врата. - тя му благодари и бързо се насочи на там и така Джейк и Рик останаха сами.

-Оправи ли всичко от вчера? - попита Джейк спомняйки си смъртта на баща си болезнено ясно. Но сега той трябва да е силният и той ще бъде!

-Да, всичко както ми каза. Как е Изабел след вчера? - попита Рик притеснен за младата дъщеря на покойният си приятел.

-Държи се сякаш нищо не е станало, типично за нея. Прави се на силна.

-Ако питаш мен, не с е правилно, а е силна. Преживяла е много, Джейк. Повече дори и от теб и мен, не ѝ е лесно.

-А това, което ѝ се случва сега е черешката на тортата. - Джейк извъртя очи припомняйки се през какво минава сестра му.

-Какво ѝ се случва в момента?

Авторска бележка:

Предполагам, че повечето от вас не са доволни, но това си беше замислено отдавна, така че... Да. Схванахте. 😬

Според вас лоша идея ли е да отидат точно при бащата на Хари?

Мислите ли, че той ще разбере, че Изабел е бременна? И ако, разбере все пак (мал шанс) дали ше направи нещо?
Предложения какво?

Малка част от Изабел все още вярва, че не Хари е виновен, въпреки че разума ѝ казва съвсем друго.

Вие как мислите? Хари ли е виновен или някой друг?

Защо Изабел се чувстваше сякаш прави грешка, когато избяга от къщата без да каже на никого?

Обичам Вии! 💖💖💖

65.

-А това, което ѝ се случва сега е черешката на тортата. - Джейк извъртя очи припомняйки си през какво минава сестра му.

-Какво ѝ се случва в момента? - Рик повдигна веждите си въпросително. Беше наясно с тежкият живот на Изабел, знаеше, и, че в момента животът ѝ е такъв заради синът му, заради Хари.

-Няма значение. - Джейк бързо се десети, че ако каже на Рик, че сестра му е бременна той може веднага да звънне на Хари и да му каже къде са.

-Стаята ти е до тази на Изабел, а моята е срещу вашите. Ако има нещо ми кажи, отвън има охрана, така че сте в безопасност. Но скоро трябва да поемеш всичко, което баща ти изгради, Джейк, нямаш избор.

-Знам, но нека нещата да се успокоят малко, Изабел да... да се оправи и тогава ще направя каквото е нужно. Познаваш Хари, баща си му, той няма да ни остави толкова лесно особено, когато... - Рик го прекъсна.

-Когато Изабел е тук. Няма да те остави докато си с Изабел.

-И какво предлагаш?! Да оставя сестра си в ръцете на такъв човек е невъзможно! - изкрещя Джейк.

-Не съм предлагал нищо подобно, Джейк, успокой се. Ако Хари има сериозна причина едва ли скоро ще спре да я търси. Но той няма, нали, така че ще се откаже скоро...

****

След като беше готов с пържените яйца и бекона Хари сложи всичко в средно голяма чиния и се насочи към стаята, в която

Изабел би трябвало все още да спи. Тази сутрин когато се събуди прегърнал Изабел беше решил, че ще я подтикне да му сподели за бебето. Ще се държи мило, дори по-мило от предните дни, ще ѝ носи закуска в леглото, няма да се кара с нея и ще се съгласява с всичко, което тя каже или иска. Ще бъде перфектен, а тя...тя ще повярва, че той *е.*

Стигна до стаята и отвори внимателно вратата, внимавайки да не я събуди. Влизайки в стаята обаче веднага забеляза, че червенокоската я няма. Той остави чинията на нощното шкафче и излезе от стаята отивайки към дневната. Щом Изабел не е в стаята им, логично е да е при останалите, нали?

-Изабел, защо не ми каза, че... - той не довърши, защото влизайки във всекидневната бързо забеляза, че Изабел не е там. - Къде е Изабел? - попита той прикривайки изненадата си

-Би трябвало да е горе, не е слизала тук. - отговори му Ева, а Зейн и Найл гледаха учудено. Беше им трудно да повярват, че Хари е изпуснал от поглед Изабел при положение, че знае каква е.

-Няма я горе, мамка му! Не е и тук... - Хари прокара пръсти през косата си. - Къде може да е?

-Може да се къпе или да е в кухнята... - Хари прекъсна Зейн преди са довърши.

-Нямаше никой в банята, а аз до преди малко бях в кухнята.

-Може да е излязла да се разходи... - Хари прекъсна и Ева.

-Гардероба в стаята беше отворен и някои неща липсват. Преди малко си помислих, че просто не е успяла да избере какво да облече, но сега е очевидно... избягала е!

****

След една седмица

Бяха минали няколко дни, в които Изабел рядко излизаше от стаята си, освен ако не е за вечеря или обяд, а Рик и Джейк

постоянно обсъждаха какво ще правят от тук нататък. Като дясната ръка на Едуардо Маккейн, Рик управляваше всичко негово. Но това беше право на Джейк и Рик го знаеше, затова постоянно настояваше Джейк да поеме задълженията си.

-Харесват ли ви спагетите? - попита Рик докато Джейк и Изабел се хранеха с единственото нещо, което мъжът можеше да направи.

-Страхотни са! - отговори му Джейк, а Изабел кимна в съгласие без да казва нищо. Беше вечер, часовникът показваше двадесет и един часа и двадесет минути, когато Рик се нахрани и каза:

-Аз се нахраних, така че ще лягам, но ако има нещо ме събудете веднага. - Джейк и Изабел кимнаха и Рик излезе от кухнята като остави вратата леко отворена, за да чува разговора между тях. Знаеше, че крият нещо, все пак дълги години работеше за баща им, и щеше да работи още, ако някой не го беше убил. Джейк беше същият като него, приличаха си, поне според Рик, защото и двамата не можеха да пазят тайни. Все пак не Изабел, а Джейк се издаваше, че крият нещо.

-Какво има Изабел, защо не говориш? Да не ти е зле или... - Изабел, прекъсна Джейк преди да продължи с глупавите си за нея въпроси.

-Добре съм, Джейк, стига. - тя извъртя очи раздразнено и продължи да се храни.

-Стига? Няма да престана, докато не видя, че си добре. Не си казвала почти нищо цяла седмица. Нещо определено не е наред и ти ще ми кажеш какво. - Джейк повиши тона си. Нещо, което не беше правил заради Изабел от години, но въпреки това Изабел не му обърна внимание. Мислите ѝ бяха на съвсем друго място и изобщо не я интересуваше какво ѝ говори Джейк. - Слушаш ли ме изобщо?!

-Естествено. - тя се усмихна фалшиво и отново се потопи в мислите си, докато Джейк не я попита:

-Ако мислиш за Стайлс или за... - тя го прекъсна ядосана, че

споменава Хари.

-Не мисля за него! Стига! Просто ме остави, какъв ти е проблема?! - тя се разкрещя.

-Тогава за какво мислиш, че дори не обръщаш внимание за всичко, което ти казвам. Искам да ми отговориш, мъник, защото на мен ми пука за теб и искам да знам как си и... - тя го прекъсна за пореден път.

-Мисля за бебето, Джейк. Не знам какво да правя, наистина. - Рик все още подслушваше, но при споменаването на бебе очите му се разшириха. Все пак знаеше, че между Изабел и Хари има нещо, както и знаеше, че тя е тук, защото не е искала да стои при него. Не знаеше само защо.

-Изабел, ще те питам нещо и трябва да ми отговориш честно, за да е по-лесно да решим какво да правим с бебето. Сигурна ли си, че е от Хари?

Авторска бележка:

Много, много, много се извинявам, че забавих главата. Надявам се да не ме мразите... 🧢💔

Мислите ли, че е възможно Джейк да остави Изабел при Рик и да изчезне някъде?

Дали Хари се ядоса много, когато разбра, че Изабел я няма? 🧢

Чиста ли е работата на Рик или има нещо гнило?

Хари е искал да направи изненада на Изабел, а по това време тя избяга. Стана ли ви гадно за Хари?

Защо според вас Рик реши да подслуша разговора между Джейк и Изабел?

Защо Джейк зададе на Изабел такъв въпрос накрая.

В следващата глава в разговора между Джейк и Изабел ще се кажат неща, които… ами не мисля, че ще ви харесат много.

Обичам Вии! 💔💔💔

66.

-Изабел, ще те питам нещо и трябва да ми отговориш честно, за да е по-лесно да решим какво да правим с бебето. Сигурна ли си, че е от Хари?

-Ти шегуваш ли се?! - Изабел се шокира от въпроса на брат си. - От кого иначе да е, мамка му?! Ти да не мислиш, че... - той я прекъсна.

-Питам, за да знам Изабел. Вярвам ти, че е от него, но трябваше да се уверя. - очите на Рик се разшириха отново. Не можеше да прецени дали е чул правилно. Синът му ще става баща? Той ще става дядо? Не знаеше какво да чувства. Въпреки, че с Хари не са в добри отношения той се радваше за него. Радваше се, че ще разбере какво е да си родител, а може би и какво е да с вкара с детето си. Ще разбере колко му е било и колко му е тежко на него. - А за бебето... постъпи както смяташ за правилно. Ако не искаш нищо да те свързва с Хари от тук нататък го махни, но ако не си способна на това го роди. Ти решаваш, Изабел, и каквото и да решиш ще си права за себе си.

-Не знам, Джейк, ако го оставя никога няма да мога да се махна от Хари. Винаги ще ме търси и... - той я прекъсна.

-Няма да те намери, мъник. Скоро ще се махнем от тук от няма да го видиш никога повече. Само, че не съм сигурен дали го искаш, дали искаш да се махнеш от Стайлс.

-Естествено, че искам! - Изабел стана от мястото си и изкрещя. - Та той... Много добре знаеш колко неща ми причини и след всичко си мислиш, че искам да остана при него?!

-От както избяга от къщата не си на себе си! Да не мислиш, че не забелязвам как само стоиш и гледаш в една точка по цял ден?! Познавам те твърде добре, за да се хвана, когато ми кажеш

"добре съм". - Джейк също вече беше станал от мястото си и крещеше към Изабел. И двамата бяха твърде ядосани, за да говорят спокойно.

-Ще ти докажа, че изобщо не ми пука за Хари и то още утре! Още утре ще отида в болницата и ще направя скапаният аборт, за да не ме свързва напълно нищо с Хари! - очите на Джейк се разшириха заедно с тези на Рик, който все още слушаше разговора между брат и сестра. Искаше му се да се намеси, но и не виждаше смисъл, защото не вярваше Изабел наистина да направи нещо подобно. Не я познава кой знае колко добре, но Ед му беше говорил доста на нея, така че имаше някаква представа каква е по характер.

-Не вземай прибързани решения, за да не съжаляваш после, Изабел! По-добре помисли, когато не си ядосана!

-Не ми казвай какво да правя. Ще махна това дете и никой няма да ме спре. - изкрещя Изабел и тръгна към стълбището, за да си отиде в стаята си. Рик усети, че Изабел излиза и бързо влезе в първата стая, която видя, за да не успее тя да разбере, че е подслушвал.

****

На следващият ден на обяд

Изабел погледна часовникът на стената в стаята си и видя, че вече беше обяд. Въздъхна тежко осъзнавайки, че вече е време да тръгва към болницата. По-рано през деня тя разговаря с докторът, който ще направи аборта и всичко беше уредено.

Тя стана от удобното легло и облече дрехите, които си беше приготвила: черен клин стоящ по тялото ѝ и тениска в същият цвят. Обичаше черното, а и за такъв ден не виждаше в класа друг цвят можеше да се облече.

След като се облече Изабел излезе от стаята и се насочи към входната врата на къщата. Тъкмо я отвори, когато чу глас.

-Къде отиваш, Изабел? - плътният глас на Рик стресна леко Изабел. Не беше очаквала някой да я види като излиза.

-Да взема нещо за ядене от магазина. - Изабел отговори на въпроса му с първото нещо, за което успя да се сети.

-Тук има достатъчно храна, а и освен това най-близкият магазин е на около десет километра от тук, знаеш, че градът е голям все пак. Ще ти отнеме много време да стигнеш до там. - той знаеше къде всъщност отива малката дъщеря на Маккейн, но не можеше да ѝ го каже в прав текст. Знаеше обаче и, че не можеше да я остави да тръгне просто така при положение, че отива да направи аборт... отива да убие собственото си дете, което се пада негово внуче.

-Тогава просто ще се разходя малко. От няколко дни не съм излизала, ще ми се отрази добре. - тя се усмихна и откреха още малко вратата надявайки се Рик да я остави намира. Той обаче нямаше такива намерения.

-Искаш ли да те закарам до някой парк? - попита той.

-Не, благодаря. Ще взема колата на Джейк, той ми даде ключовете. - тя ги показа на Рик, за да се увери, че не лъже. Той не знаеше какво още да ѝ каже, затова щеше да направи единственото нещо, което би могло да спаси нероденото му внуче.

-Добре тогава, забавлявай се. - той се усмихна, а Изабел кимна, каза едно тихо "чао" и излезе от стаята качвайки се в колата на брат си.

Рик остана загледан във вратата през, което мина червенокосото момиче за няколко секунди, след което бързо отиде в стаята си, като затвори вратата след себе си и все телефона си.

Щеше да звънне на Хари преди да е станало твърде късно...

Авторска бележка:

Какво точно ще каже Рик на Хари?

И той ще бъде ли достатъчно бърз, за да спре Изабел?

А тя наистина ли е способна да направи аборт и то напук на Джейк или не би посмяла?

Какво мислите за Джейк? Дали постъпи правилно като ѝ каза, че както и да постъпи ще е права за себе си?

Изабел излъга ли или каза истината, когато твърдо заяви на Джейк, че иска да се махне от Хари?

Какво смятате, че ще стане, ако Хари не успее да спре Изабел?

Ами ако успее?

Кое предпочитате?

Обичам Вии! 💖💖💖

67.

Щеше да звънне на Хари преди да е станало твърде късно...

Той набра номера на сина си, който вече знаеше наизуст и прилепи телефон а към ухото си, чакайки да му вдигне.

-Кой е? - грубият той на Хари прокънтя в ухото на Рик и той бързо разбра, че е ядосан. Не беше изненадан, защото добре знаеше, че той иска да си върне Изабел, както и добре знаеше, че все още не го е направил и тази мисъл не му понасяше.

-Баща ти е Хари, баща ти!

-Какво искаш? В момента наистина не мога да говоря, зает съм и... - Рик го прекъсна преди, да довърши.

-Знам с какво си зает и мога да ти помогна.

-Знаеш с какво съм зает? - тонът на Хари ставаше все по-раздразнен и по-раздразнен. - Няма от къде да знаеш! - каза той все едно е очевидно. - Освен ако не си някакъв медиум, но повярвай ми, не си!

-Зает си да търсиш дъщерята на Маккейн, Изабел. - Рик се усмихна самодоволно без да му пука, че Хари не виждаше широката му усмивка. Последва кратка пауза след, която Хари попита:

-От къде знаеш?! Тя да не би... - Рик отново го прекъсна преди да довърши.

-Да, Хари, тя е при мен. Всъщност по-скоро беше.

-Какво трябва да значи, това, мамка му?!

-Означава, че тя отиде да направи аборт и ти звъня, за да отидеш

и да я спреш преди да направи, грешка!

-В коя болница отиде? - Хари не можеше да си намери място след това, което чу. След като Рик му обясни в коя болница е отишла Изабел според него Хари каза:

-Добре, когато я намеря и я върна в къщата искам да поговорим.

-Ще говорим, но по-добре побързай, защото ако разбера, че не си успял да я спреш разговорът ни няма да е приятен. - Хари се засмян без да атакува нищо и затвори телефона.

Единствената добра новина в момента беше, че колата на Хари е по-бързо от колкото изглежда. А тя си изглеждаше бърза по принцип...

****

Изабел внимателно паркира колата пред болницата, в която работеше докторът, с който разговаря и излезе от нея насочвайки се към входа.

Не след дълго вече се намираше на четвъртият етаж търсейки правилният кабинет. И скоро го откри, на вратата пред, което стоеше пишеше "д-р Форман". Тя почука два пъти и отвори внимателно вратата. Мъжът на средна възраст от другата страна беше седнал зад бюрото си, но виждайки, че някой влиза в кабинета му се изправи на крака.

-С какво мога да Ви помогна? - попита дружелюбно той и се усмихна. Изабел също се опита да се усмихне, но и сама усети, че не ѝ се получи особено много.

-Аз съм Изабел Маккейн , по-рано с Вас разговаряхме. Тук съм за... за аборта.

-Добре, госпожице. Затворете вратата и седнете, за да уточним нещо важно. - той отново седна зад бюрото си, а Изабел на стола пред него. - Така, първо ще ми трябват трите Ви имена.

-Изабел Едуард Маккейн. - тя сведе глава. Дали това беше правилно? Не, и тя го знаеше. Но тогава защо го прави? За да

докаже нещо на себе си и на Джейк ли? Ще убие нероденото си дете зарадиината, който притежава? Нима е способна на това? Заслужава ли си?

-Добре, на колко сте? - докторът продължи с въпросите си.

-Двадесет и една.

-Имате ли някакви алергии, които трябва да имам в предвид? Към някое обезболяващо например. - той я погледна, а тя по клати отрицателно глава.

-Това първият Ви аборт ли ще бъде?

-Да. - отговори тихо.

-Добре. Можем да направим аборта още днес, възстановяването няма да трае повече от час, тоест ще можете да си тръгнете днес, а и самата процедура също е доста кратка. Преди обаче да преминем към съществената част съм длъжен да попитам, тъй като сте млада все още. Сигурна ли сте, че искате да махнете детето си? - попита докторът и зачака отговорът на момичето пред него.

-Аз...

****

Час по-късно

Хари буквално хвърчеше по асфалта и стигна до града за по малко от половин час, но цялото това бързане се обезсмисли многократно когато му се наложи да обиколи четири болници. Там се загуби и останалата част от времето му, но въпреки това в момента пътуваше към петата болница, в която предполагаше, че може да е отишла Изабел. Надяваше се да е там, защото нямаше намерение да обикаля целият град и въпреки това щеше да го направи само, за да успее да я спре да направи грешка, за която ще съжалява.

Не след дълго вече се намираше до болницата обикаляйки паркинга ѝ и търсейки с поглед Изабел или някоя кола, която му

е позната. Мина по-малко от минута и той вече гледаше бялата кола, за която ако си спомняше правилно принадлежеше на Джейк Маккейн. Което пък означава, че Изабел е в тази болница...

Той бързо паркира на произволно място и излезе от колата тръгвайки към входа на болницата. Беше на около двадесет метра от него, когато очите му се разшириха виждайки дребно червенокосо момиче да излиза през големите бели врати. От далече си личеше, че е разстроена, дори походката ѝ я издаваше.

Той се насочи към нея, а усетила това Изабел надигна поглед и изпсува тихо виждайки Хари Стайлс в целият си блясък. Тя се стъписа забелязвайки и колко ядосан всъщност изглеждаше той. Заради нея ли е бесен? Но по-важният въпрос в момента беше от къде Хари знаеше, че тя е тук.

-Какво си мислеше, мамка му?! - изкрещя Хари към Изабел, когато стигна до нея. - Помисли си, че можеш да избягаш ли?! Никой не бяга от мен Изабел и ти няма да си изключение! - тя беше в шок от думите му, а той използва това и я хвана грубо за лакътя, след което заедно с нея тръгна към колата си.

-Какво си мислиш, че правиш?! - изкрещя Изабел и дръпна ръката си от Хари в опит да се измъкне. Не успя, затова пробва още няколко пъти, за нейно съжаление обаче Хари беше твърде силен, за да се измъкне тя толкова лесно. - Пусни ме веднага или ще... - той я прекъсна и спря да ходи, цялото му внимание беше в нея. Сега, когато я огледа по-добре забеляза, че очите ѝ са зачервени, а цялата ѝ кожа бледа. Освен това изглеждаше отслабнала, сякаш не се е хранила достатъчно през последните няколко дни. Не знаеше какво да мисли и как да постъпи в момента, беше почти сигурен, даже напълно, че Изабел е направила аборт и затова е толкова разстроена. Сигурно вече съжалява. Жалко, че е твърде късно...

Авторска бележка:

Споменах, че ще се опитам да напиша и кача главата възможно най-скоро, така че ето я... пак заповядайте. 😂😂😂💔

Дали Изабел наистина е направила аборт, как мислите? 🤔

Какво ще направи Хари в следващата глава според вас? Дали ще се държи гадно с Изабел или пък точно обратното?

От сега започнаха да си крещят, това не е на добре. 😂

Между Изабел и кого искате да има разговор в следващата глава? *всъщност вече съм го измислила долу-горе, но искам да разбера какво мислите вие и с кого предпочитате да говори Изабел. Става дума за някой друг освен Хари естествено. 😂😂😂*

Искате ли да а има кратък разговор между Рик и Хари?

Като цяло какво предполагате, че ще се случи в следващите няколко глави? 🤔

Искате ли например да се случи нещо по така *кхъм кхъм* между Изабел и Хари?

Ако някой има идеи може да ми пише на лично или в инстаграм, *nea_nex* ще ви отговоря възможно най-бързо. (А като се има в предвид, че в момента умирам от скука, което се случва рядко, ще ви, отговоря доста бързо) 😂😂😂💔

Обичам Вии! 💔💔💔

68.

-Пусни ме веднага или ще...

Не знаеше какво да мисли и как да постъпи в момента, беше почти сигурен, даже напълно, че Изабел е направила аборт и затова е толкова разстроена. Сигурно вече съжалява. Жалко, че е твърде късно...

-Или както, Изабел?! Или ще съжалявам ли? - той несъзнателно затегна хватката си около ръката ѝ. - Не можеш да ме накараш да съжалявам, червенокоске, но аз мога да накарам *теб* да съжаляваш за това, което си направила в тази шибана болница! - Хари ѝ крещеше както никога до сега не го е правил, но Изабел нямаше да му отстъпва.

-Дори не знаеш какво съм направила и въпреки това... - той я прекъсна за пореден път.

-За идиот ли ме смяташ, мамка му?! Мислеше си, че не знам, че беше бременна ли? - очите на Изабел се разшириха и един въпрос се въртеше в главата ѝ: От къде знаеше?

-Ти... От къде... - беше шокирана. - От къде знаеш? - и тогава през главата ѝ минаха всички спомени за момента, в който разбра, че е бременна. Ева беше там и знаеше и точно тя е казала на Хари, Изабел вече нямаше съмнения за това, както нямаше съмнения и, че никога няма да може да ѝ прости за всичко, което направи от както се познават.

-Няма значение от къде знам, въпросът е защо не ми каза и ще ми отговориш, но не тук, по средата на улицата. - след няколко секунди Хари и Изабел вече бяха пред колата на Хари. - Влизай в колата, Изабел! - Хари за пореден път стисна ръката ѝ и този път тя направи болезнена гримаса.

Реши, че няма да го ядосва допълнително, защото не ѝ беше до скандали, а и докторът все пак ѝ каза, че не трябва да се натоварва много.

След като тя седна на мястото до шофьора Хари също зае мястото си, запали колата и тръгна към къщата, докато Изабел гледаше през прозореца както обикновено правеше.

Половин час по-късно

След половинчасовото пътуване чисто черната кола на Хари паркира пред голямата къща, от която преди малко повече от седмица Изабел избяга.

В този момента пред очите ѝ преминаха и добри и лоши спомени.

Хари излезе от колата, а Изабел последва примера му и след по малко от минута двамата вече влизаха в къщата.

Когато влязоха е къщата, двамата се качиха в стаята си без да си кажат и думичка.

-Не мога да повярвам, че си, го направила, Изабел. - каза Хари, като в гласът му се усещаше разочарование, но и гняв.

-Какво направих *аз?!* А какво направи ти Хари? Не мислиш за своите постъпки, а обвиняваш мен? Ти си виновен, че се стигна до тук! - за момент Изабел дори и сама не си повярва.

-Какво направих, че да ти се наложи да правиш аборт, мамка му?! - Хари вече не можеше да сдържи нервите си и се разкрещя на Изабел.

-Но... - Изабел погледна Хари в очите. - Ти... - и точно преди да каже тя осъзна, че това е златната ѝ възможност. Просто нямаше да му казва.

-Какво аз, Изабел? - той се приближи бавно към нея и както очакваше, тя започна да отстъпва назад. - Да не би да имаш да ми казваш нещо? - той повдигна въпросително вежди. Тук имаме нещо гнило и Хари го усещаше с всяка част от тялото си.

-Не, няма нищо. Имаше, но ти очевидно си разбрал всичко, така че...

-Защо не ми каза за бебето, Изабел? - той направи още няколко крачки към нея. - Защо си казала, че не не от мен, след като и двамата знаем, че това не е вярно? Защо избяга от тук? - след още няколко крачки Изабел беше притистана в стената.
Тя гледаше навсякъде, но не и в очите му. Той започна да се ядосва повече и сви ръцете си в юмруци удряйки с едната стената срещу него, а Изабел подскочи уплашено. Не очакваше от него да е чак толкова ядосан.

-Отговори ми!-изкрещя в лицето ѝ а тя най-сетне го погледна в потъмнелите му от гняв и яд очи. В нейните пък започнаха да се оформят сълзи,които тя,както обикновено нямаше намерението да пусне. И не го направи.

-Да ти отговоря? - Изабел се засмя изкуствено. - Ти защо уби баща ми, Хари?! Защо го застреля пред очите ми рискувайки и моя живот? А след това избяга като страхливец... защо ги направи? - накрая гласът ѝ ставаше все по-тих, а сълзите все така напираха да излязат.

-Баща ти е мъртъв? - той не успя да прикрие изненадата си. От както е в това свят на убийства винаги е слушал за Едуардо Маккейн, винаги е слушал колко е велик, как никой не е успявал да го убие въпреки многобройните опити.

-Да, мъртъв е, защото ти го уби! - Изабел се опита да го отблъсне от себе си, не ѝ харесваше, че за пореден път е притисната в стената и то от Хари.

-Не съм го убил, Изабел! Защо ми е да го правя според теб?! Та аз не печеля нищо от смъртта му, мамка му, не съм бил аз. - Хари наблюдаваше реакцията ѝ и забеляза, че тя определено страдаше от смъртта на баща си и беше нормално. Дори самият той щеше да страда, ако някой убие баща му и то пред очите му.

-Престани да отричаш и си признай, мамка му! - изкрещя Изабел надигайки погледа си за секунда.

-Да си призная нещо, което не съм направил ли?! - той отново удари по стената и това накара Изабел макар и несъзнателно да се свие още повече, за да е колкото се може по-далеч от него.

-Спри да лъжеш, Хари! Аз също не съм идиотка и... - той залепи устните си за нейните преди тя да довърши.

Авторска бележка:

Хари и Изабел се скараха лекичко... 😳😂

Хари твърди, че не е убил бащата на Изабел, вие вярвате ли му?

Изабел пък се осъзна, че Ева е казала на Хари още в деня, в който и тя е научила. 😳

Харесвате ли Ева и искате ли Изабел да се сдобри с нея?

За каква възможност си мислеше Изабел всъщност? Какво тя реши да не казва на Хари според вас?

Очаквахте ли Хари да прекъсне Изабел... така? С целувка... 😘😂

Мислите ли, че в следващата глава (която ще е около 1150 думи, за мен това е много. 😎) ще има манджа или по-скоро не, защото Изабел няма да иска да спи с Хари?

Като цяло какво мислите, че ще стане в следващите глави?

Обичам Вии! 💖💞💖💞💖💞

69. ⑱

-Спри да лъжеш, Хари! Аз също не съм идиотка и... - той залепи устните си за нейните преди тя да довърши, след което уви ръцете си около кръста ѝ и я долепи плътно до себе си, за да я усеща по-добре.

Изабел от своя страна стоеше и не отвръщаше на целувката, докато не започна да го удря по раменете с надеждата да я пусне, той обаче не го направи поне минута и накрая Изабел просто се предаде на приятното чувство, искаше просто да изживее момента,а след това да съжалява за действията си, както ставаше всеки път и без това.

Меките устни на Хари запалиха пожар в нея, а пеперудите, които се бяха настанили в стомаха ѝ сякаш се опитваха да се спасят от него като търсеха изход. Тя зарови ръцете си в къдриците му и ги дръпна леко, а от устните на Хари се изплъзна стон, който накара Изабел да се разтопи.

След още няколко секунди той я вдигна, а тя уви краката си около него, като не се отделяха от целувката. Макар и да не можеха да си поемат добре въздух те бяха твърде жадни едни за друг. Хари легна, а отгоре му беше Изабел, той премести ръцете си на дупето и ѝ го стисна леко, а тя издаде дълбок стон, който позволи на езика на Хари да се вмъкне в устата и. След това той ги преобърна, сега тя лежеше под него и не можеше да се измъкне от ласките му, както и не можеше да се отърве от желанието си.

Хари премести устните си на ключицата ѝ и засмука кожата там жадно, докато Изабел не можеше да спре да издава тихи стонове.

Съзнанието ѝ беше замъглено, в момента изобщо не мислеше нормално, затова и почни не обърна внимание, когато Хари се отдели от нея и хвана долният край на блузата ѝ издърпвайки го

нагоре, за да я съблече. Не усети и когато клинът ѝ последва съдбата на блузата и тя остана само по бельо.

Хари се надигна още малко от нея, само за да огледа тялото ѝ по-добре. Въпреки, че тя все още беше с бельо той вече можеше да си я представи гола, под него и стенеща името му докато не остане без сили.

Той прехапа долната си устна, тези мисли определено го възбуждаха още повече и вече не можеше да се сдържа. Хари бързо съблече тениската си и откопча дънките си, които бързо се озоваха на земята при другите дрехи, които им пречеха да си доставят удоволствието, от което и двамата се нуждаеха в момента.

След като Хари вече беше чисто гол отново се надвеси над Изабел, която все още беше задъхана от дълготрайните им целувки. Хари обаче нямаше намерение да я оставя и отново заби устните си в нейните, като пред това време ръцете му се озоваха върху бельото ѝ махайки го внимателно от нея. Тя отново не усети какво прави той, единственото нещо, което правеше в момента беше да дърпа леко къдриците му. Хари за пореден път се отдели от целувката, за да досабуе бельото ѝ, след това той докосна гърдите ѝ през сутиена, който само му пречеше. Изабел отново изстена, а Хари прие това като знак, че и тя е съгласна да махне сутиена ѝ, затова ѝ ръцете му сръчно го откопчаха и премахнаха от нея.

Когато и Изабел нямаше нито една дреха по себе си Хари се намести между краката ѝ, настани се на входа ѝ и много внимателно влезе в нея. Не искаше да я боли или да се страхува, затова поне в началото възнамеряваше да бъде внимателен.

Тя отметна глава назад усещайки как Хари я запълва, чувството определено ѝ харесваше неприлично много.

Когато той влезе до край в нея не започна да се движи, а просто я наблюдаваше. Наблюдаваше лицето ѝ, по което си личеше, че това ѝ харесва, наблюдаваше леко отворените ѝ устни, които тя започна да прехапва леко.

В очите и на двамата се четеше желание, но Хари не бързаше за никъде, затова и вместо да започне да се движи в нея той се наведе, така че устните му да са на нивото на гърдите ѝ и започна да оставя малки смучки по тях. Хапеше, ближеше и целуваше зърната ѝ докато беше заровен до край в нея и това ѝ харесваше страшно много.
За ад а увеличи удоволствието ѝ Хари започна да масажира клитора ѝ бавно, като усилваше лека по лека темпото.

-Няма ли... - започна Изабел, но ѝ беше трудно да говори. - Няма ли, да се движиш вече? - думите ѝ излизаха по-скоро под формата на стонове.

-Искаш ли да се движа, червенокоске? - каза той надигайки се от гърдите ѝ, но все е още масажирайки чувствителното ѝ място.

-А ти не... - неочаквано за Изабел пръстите му започнаха да се движат по-бързо и за пореден път тя просто не можеше да говори, единственото, което излизаше из между устните ѝ бяха тихи стонове, които тя се опитваше да спре, но неуспешно.

-Какво аз, Изабел? - Хари се усмихна леко гледайки момичето под него, което в момента буквално се гърчеше.

-Ти не искаш ли да се движиш? - попита Изабел бързо след като беше събрала сили, за да говори.

-Няма как са не искам да правя любов с красавица като теб, червенокоске. - той излезе от нея и грубо се заби отново във влагалището ѝ карайки я да крещи. Този път не спря дори за секунда и започна да се тласка бързо и безмилостно в нея, докато ръката му все още масажираше клитора ѝ. Искаше да ѝ достави максимално удоволствие и определено му се получаваше добре за сега.

Ръцете ѝ мигновено се озоваха на гърба му и докато се опитваше да сдържи стоновете си ноктите ѝ се забиваха в него.

-Така... харесва ли ти? - попита Хари докато продължаваше с действията си.

-Н-не можеш... п-по бързо, нали? - за пореден път на Изабел ѝ беше трудно да говори, но това не я спираше да го предизвика.

Чувайки думите ѝ, той се усмихна леко, естествено, че можеше и по-бързо, просто искаше утре да се разходят, а това нямаше как да стане, ако беше по-бърз. И въпреки това нещо в него го принуди да ѝ даде точно това, което иска, затова и не дочака втора покана, а просто започна да се движи в нея колкото се може по-бързо, като истинско животно.

Никой от двамата не издаваше и звук, Изабел за първи път изпитваше нещо подобно. Едновременно ѝ харесваше и искаше да спре, чувстваше се толкова приятно, определено беше близо до онова върховно усещане.

-О, Боже... - тялото на Изабел започна да се тресе под това на Хари, не беше свършила, но това щеше да се промени до няколко секунди и тялото ѝ го крещеше.

-Не е Бог, Изабел... - Хари направи много кратка пауза, след което каза. - Аз съм. - заби се в нея още няколко пъти, след което от устните и на двамата св изплъзна силен и продължителен стон. И двамата бяха свършили, а Хари се беше изпразнил в нея. Изабел дишаше тежко, когато той излезе от нея.

-Това по-бързо ли беше?

Авторска бележка:

Първо уточним, че не беше планирано манджата да е точно е 69 глава, но явно имам природен талант за тези работи. 🤦‍♀️😂💞

За началото на главата ми помогна xxemiliyaxx, за което ѝ благодаря страшно много! 💞💞💞💞

Сега към любимите ви въпроси. (Знам, че ги обичате. 😂😂😂**)**

Хареса ли ви това, което се случи между Хари и Изабел?

Забелязахте ли, че този път Изабел не се бунтува кой знае колко? Определено има напредък. 😁

Манджата не им пречеше на си говорят и очевидно не пречеше на Изабел да предизвика Хари. Какво мислите за тази ѝ постъпка? 😁

А Хари отново страна поне се опита да е нежен, това дали успя е отделен въпрос *въпреки, че май не му се получи много. ♀😁*

НЯКОЙ ОБЪРНА ЛИ ВНИМАНИЕ НА ДУМИТЕ НА ХАРИ?! ("Няма как да не искам да правя *любов* с красавица като теб, червенокоске. ") Той не каза, че ще я... знаете, а каза, че ще прави любов с нея, какво мислите, че значи това? Дали някой вече се е влюбил или по-скоро е само симпатия? 🫰

А дали Изабел вече се е влюбила или трябва да я мъча още? 😁🫰

След като приключа с Хари и Изабел, както предполагам се досещате (а тези, които ме следват в инстаграм отдавна си знаят) ще започна нова история, чието заглавие така както е тръгнало ще е "Revenge of love", а самата история няма да е фенфик, *😁😁* тъй като вече имам два в профила си и трети просто ще е много (предполагам).
Първо си мислех "Revenge of love" да е продължение на "Abducted" , само че с детето на Хари и Изабел, по-късно обаче нещо се разубедих. 😁🫰

Обичам Вии! 💖🫰💖🫰💖🫰

70.

-Това по-бързо ли беше? - попита Хари задъхано, а Изабел го погледна изпитателно. Може би наистина не той е убил баща ѝ, но не може да го докаже, затова и тя все още имаше съмнения.

-Не беше кой знае какво, Стайлс, очаквах повече от теб. - тя му се усмихна подигравателно, а той въздъхна тежко.

-Между другото, предлагам след седмица да си направи тест за бременност, червенокоске. Нямам търпение да разбера дали се е получило или трябва да опитваме отново. - той също ѝ се усмихна, а тя не знаеше какво да каже. Дори не беше обърнала внимание на това, че Хари не си беше сложил презерватив и беше свършил в нея.

-Защо го направи, мамка му?! - изкрещя Изабел без дори да знае защо го прави.

-Защото, Изабел, не трябваше да решаваш сама съдбата на *нашето* дете! Та ти го уби без дори да ми кажеш, че съществува, изобщо не помисли за това как *аз* ще се почувствам, когато науча. А аз рано или късно щях да науча и... - тя го прекъсна.

-Защото Ева ти казва всичко, нали? - раздразнението в гласа ѝ беше очевидно.

-От къде знаеш, че е била Ева, може ни съм научил сам, може би си се издала много лесно.

-Или може би сестра ти не може да си затвори устата дори за секунда. - каза Изабел, след което придърпа чаршафът на леглото към себе си.

-Ако не беше от Ева, щях да науча сам, Изабел, но повярвай ми, щях. - Хари стана от леглото и отиде до гардероба изваждайки си

нови дрехи, които облече. След това отново се обърна към Изабел. - Ще се върна след малко. - той се насочи към изхода на стаята.

-Какво ми пука. - Изабел извъртя очи, а чувайки гласът ѝ Хари отново я погледа.

-След като се върна поговорим и ще ми отговориш на всеки въпрос, който ти задам, червенокоске, или ще трябва сам да потърсят отговори. Този вариант обаче няма да е в твоя полза. - той излезе без да дочака отговор от нейна страна.

Слезе във всекидневната, където всички се бяха събрали и гледаха телевизия както всяка нормална вечер в тази къща.

-Как е Изабел? - попита Ева, когато видя Хари да влиза при тях.

-Мрази те. - отговори ѝ той без да увърта.

-Какво? - тя се изправи от мястото си. - Защо?

-Не ме питай сякаш не можеш да се досетиш и сама, Ева. Все пак да не забравяме, че ти ми каза за детето, не тя. Ти си виновна, че... - тя го прекъсна.

-Да не би да предпочиташ да си бях замълчала както ме помоли тя, а? И ти дори да не беше разбрал, че...

-Спрете да се карате! - Рик прекъсна тъкмо започналият скандал между брат и сестра.

-Какво правиш тук, татко? - попита Хари.

-Знаеш, че трябва да поговорим, затова и дойдох. Също така доведох... - Джейк влезе в дневната прекъсвайки Рик по средата на изречението му.

-Къде е сестра ми, Стайлс. - Ева се зарадва, често вижда, но все пак сдържа усмивката си, за да не я забележи Хари.

-На сигурно място, Маккейн, успокои се.

-Искам да я видя.

-Съжалявам, но наистина не ми пука какво искаш. Няма да я видиш тази вечер, ако искаш си тръгвай, може и, да останеш тук, но *няма да ходиш при Изабел.* - Хари се приближи към него и го погледна заплашително.

-Да ме би да ми забраняваш да отида да видя собствената си сестра?! - Джейк меко казано се ядоса.

-Точно така. И ако отидеш да говориш с нея въпреки това, няма да пострадаш ти, а тя. И без това съм ѝ бесен, така че ти предлагам да не наливаш масло в огъня! - Хари се обърна към баща си. - Ще говорим ли или не?

-Аз ще покажа на Джейк стаята му. - каза Ева ставайки от мястото си и подканвайки Джейк да я последва, когато излезе от дневната. Той го направи без да се замисли. Радваше се, че най-накрая ще стане нещо интересно, което не е свързано със баща му или Изабел. Той ги обичаше безкрайно много, особено малката си сестра, все пак му остана само тя, но понякога забравя за своя живот покрай нейният.

-Аз ще отида да поговоря с Изабел. - Найл се изправи от мястото си и също напусна всекидневната.

-Ние ще ви оставим насаме. Хайде момчета. - Лиам подкани Зейн и Луи и тримата заедно излязоха. Така в дневната останаха само Хари и Рик.

-За какво точно искаш да говорим? - попита Хари сядайки на дивана.

-Тя успя ли да направи аборт? - попита Рик без да увърта.

-Мисля, че да, но не го е казвала директно. Също и не го отрече, не знам какво да мисля. Важното е, че ако все пак е успяла, както мисля, това няма да се повтори отново! - каза Хари уверен в думите си.

-Какво значи това, Хари?

-Значи, че следващият път, когато Изабел забременее нито ще успее да скрие това от мен, нито ще има дори малък шанс да направи аборт. - Рик се засмя.

-Разбирам, че си разстроен, нормално е, но трябва да знаеш, че не можеш да я принудиш да роди щом не иска. Тя е младо момиче животът е пред нея, ако питаш мен ви беше рано за дете.

-Но не те питам, мамка му! Знам, че е рано, знам, че и двамата сме твърде млади, но явно се е случило и тя не трябваше да го маха, трябваше да ми каже и... и *щях* да я подкрепя, *щях* да съм до нея, до детето, може би дори *щяхме* да сме семейство.

-Въпреки това ти пак можеш да си до нея и да я подкрепяш, Хари. Не е казано, ще трябва да правиш тези неща само, ако случайно забременее. Ти я обичаш, дръж се като *мъж, който обича!* Покажи ѝ го. Според теб защо е направила това? Защото ти няма доверие, Хари, не си ѝ дал причина да ти вярва. Трябва да поправиш това още сега, защото не знаеш кога вече няма да е късно. - Рик гледаше синът си с очи пълни с любов, а Хари беше замислен. Баща му определено беше прав за *някой неща* и той го осъзнаваше.

-Прав си, ще отида да поговоря с нея още сега... - Хари не дочака отговор от баща си, който в момента се гордееше с него и решението му, а излезе от дневната и веднага се насочи към стаята им с Изабел. Тъкмо щеше да влезе в нея, когато чу гласът на Найл.

-Има ли нещо, което не си ни казала?

Авторска бележка:

Дори Изабел да е направила аборт * което повечето от вас не вярват* най-вероятно отново ще е бременна, все пак очевидно Хари знае какви ги върши. *😂😂😂* Тя пък от своя страна продължаваше да го предизвиква *поне в началото на главата*

Отново имаше лак спор между тях, дали в следващата глава ще се скарат по-сериозно?

Рик и Джейк решиха да се появят от нищото. Изненадахте ли се, че дойдоха заедно? (като цяло, че Джейк беше с Рик)

Хари вече е наясно, че Изабел мрази Ева, дали това го притеснява или по-скоро не му пука?

Какво мислите за всичко, което си казаха Рик и Хари в края на главата?

Рик май каза някой доста верни неща, дори успя да убеди Хари да говори с Изабел. Какъв ли ще е разговорът между тях? Предположения?

Дали Хари ще подслуша разговора между Найл и Изабел или няма да дочака да го довършат и ще влезе в стаята? Кое предпочитате?

А за какво всъщност ще си говорят Изабел и Найл, ако Хари все пак реши да не ги прекъсва, а да чуе разговора им?

Има много, *ама много* малък шанс следващата глава да се забави, само ви предупреждавам, но се надявам да успея да я напиша навреме.

Обичам Вии!

71.

Тъкмо щеше да влезе в стаята, когато чу гласът на Найл.

-Има ли нещо, което не си ни казала? - Найл седна на леглото до Изабел, а тя го погледна със смесени емоции. Не знаеше дали всъщност можеше да му вярва, да му сподели нещо, което за сега никой не знаеше.

-Дойде да ме разпитваш ли, Найл? - Изабел не сдържа раздразнението си. Въобще не ѝ беше до разпитите му.

-Естествено, за какво иначе са приятелите, ако не да те разпитват? - той се усмихна мило.

-Винаги си мил с мен, да можеше и Хари да е така. - тя въздъхна спомняйки си как се държа с нея пред болницата.

-Хари не е мил с никого, Изабел. Но с теб е. Ти не го забелязваш, но всички останали виждаме промяната в него от както ти си в къщата.

-От както ме отвлече.

-Да, също и от както ме простреля. - Найл отново се усмихна.

-Вече ти се извиних, Найл, а и не беше нарочно, предполагам. - Изабел и Найл се засмяха, а Хари опита да сдържи своя чувайки думите на червенокосото момиче.

-Казвах, че пред теб Хари гледа да се сдържа, да не прави нищо, с което може да те разочарова, внимава за всичко, а никога не го е правил. - Хари се замисли дали това наистина е вярно, поне той не беше усетил да има промяна в държанието му.

-Значи трябва да се чувствам поласкана? - тя го погледна

въпросително.

-Да, определено трябва, като се има в предвид, че те отвлякохме, за да те убием, а сега... вижте се сега, вие двамата се обичате, личи си от километри. - Изабел присви очи.

-Не се обичаме, той просто ме използва! Нима не знаеш какво ми направи почти веднага след ме доведохте тук?! Нима не знаеш, че... - Найл я прекъсна преди да довърши.

-Знам какво ти направи, но и знам защо го направи, затова... - сега тя беше тази, която го прекъсна.

-И защо го направи?! Защото има нужда да наранява другите, нали? Защото... - той отново я прекъсна.

-Защото трябваше да нарани *теб.* - каза той малко по-силно от нужното, но Изабел не обърна внимание на това. - Ти трябваше да страдаш, а всички видяхме, че това не се получи, когато той започна да те удря. Нямаше и следа от страх в очите ти, нямаше нищо, все едно водихме приятелки разговор, разбираш ли, Изабел?! Затова реши, че ще те нарани по друг начин.

-И успя. - отговори тихо Изабел, но както Найл така и Хари я чуха. Двамата въздъхнаха почти едновременно, но тя можеше да види само Найл.

-Ти също успя. - тя го погледна учудено чувайки думите му.

-Как така?

-Избяга от него без да му кажеш защо, а на всичкото отгоре си била бременна. Когато разбрах, че си направила аборт без негово знание... Не можех да повярвам. Не вярвах, че си способна да убиеш собственото си нероденото дете, Изабел, наистина. - тя въздъхна.

-Защо всеки, с който разговарям трябва да спомене бебето?! - изкрещя. - Не съм го махала, мамка му, още е в мен и още е живо и здраво, затова моля те, поне ти недей да ми говориш за него. - тя все още крещеше, но когато спря осъзна какво беше казала. Призна на Найл, който е приятел на Хари, че не е махнала

детето. Защо не можеше да си замълчи за нещо важно поне един път?!

-Не си го махнала? - Найл беше видно изненадан от признанието ѝ. Тя го погледна, вече нямаше смисъл да увърта, все пак той знаеше.

-Не, не съм, но това няма значение. - тя направи малка пауза, след което продължи. - Може ли да ме оставиш сама, искам да си почина.

-Да, добре, утре на закуска ще се видим. - Найл ѝ се усмихна за последно и си пожелаха лека нощ, след което той излезе от стаята, а тя легна и се зави с дебелият бял чаршаф и затвори очи опитвайки се да заспи.

Чу, че някой отваря вратата и влиза в стаята, но предпочете да не обръща внимание, наистина имаше нужда да постигнем, особено след това, което правиха с Хари преди по-малко от час. Не можеше да повярва, че за пореден път му се върза и спа с него. Трябваше да започне да се контролира и то много скоро.

Усети, че някой сяда на леглото до нея, но все още стоеше със затворени очи правейки се, че спи.

-Защо не ми каза, че не си го махнала?

****

Джейк и Ева вече бяха пред стаята за гости, която се намираше на първият етаж на къщата.

-Това е стаята ти, Джейк, надявам се да останеш за по-дълго този път. - Ева му се усмихна.

-Не знам Ева, тук не е безопасно нито за мен, нито за Изабел. А и тя... тя вече не му трябва, след като направи аборт, нали? Скоро ще я остави на мира и с нея ще... - Ева го прекъсна.

-Ти не знаеш ли? - попита учудено.

-Какво да знам? - Джейк повдигна въпросително веждите си.

-Изабел не е направила аборт.

-От къде знаеш?

-Поддържах контакт с доктора, при който тя ходеше, но когато му звъннах преди два дни той каза, че я е пренасочил към негов колега, за да може да направи аборт. Звъннах и на него преди около час, за да го питам дали жена с нейното име е била в болницата и той ми каза, че е дошла, за аборта, но малко преди да започнат се е отказала и си е тръгнала без да каже нищо. - обясни Ева все още радостна.

-Значи тя все пак ще става майка... - каза Джейк по-скоро на себе си.

-Да...не се ли радваш? - попита го тя.

-Радвам се, естествено, но... - Ева го прекъсна.

-Спри д а мислил за това, Джейк, нека поне тази вечер е *за нас,* а утре ще поговорим, ще те заведа и при Из. - той кимна без да казва нищо и отвори вратата на стаята.

-Ще влезеш ли? - попита я и ѝ направи място, а тя се усмихна влизайки в стаята, която беше с бели стени, черен гардероб и нощно шкафче, светло прозрачно перде и бял килим.

-Естествено. - след като Ева затвори вратата.

Авторска бележка:

Съжалявам, че забавих главата ии... Честит Свети Зарезан (надявам се да схващате. 😂😂😂)

Какво мислите за разговора между Изабел и Найл?

Вече е официално, (нищо, че всички знаехте. 😒) че Изабел все още си е бременна. Радвате ли се или по-скоро не?

Мислите ли, че Найл каза истината, когато спомена, че Хари се държи по-малко с Изабел, от колкото с другите хора?

И дали наистина Изабел е наранила Хари (дори малко) с постъпките си предишните няколко глави? □

Дали разговорът между Хари и Изабел в следващата глава (надявам се. 😂) ще протече гладко или мислите, че отново ще се скарат? Кое предпочитате (да се скарат или поне в част от разговора им да не се карат?)

Очаквате ли признание в любов? 😂😂😂

Ева и Джейк ще правят каквото ще правят, ама айде, поне днес, че нали е Трифон Зарезан все пак. 😂😂😂

Мислите ли, че между тях ще се получи? Или по-скоро ще се разделят до края на историята? Всъщност искате ли това между тях да остане?

Ако все пак имат нешо повече дали Изабел ще се зарадва за брат си?

Обичам Вии! 💔💞💔💞💔💞

72.

-Естествено. - след като Ева затвори вратата се доближи до Джейк и погали с опакото на ръката си бузата му, малката набола брада си пролича при допира ѝ, но това не я спря. Сякаш двамата се опитваха да започнат нещо, но не знаеха какво... Джейк я прегърна, притискайки я към себе си. Той се отдели леко от нея и внимателно махна блузата от тялото ѝ. Докосна я с едната ръка по гърба и след като се увери, че е истинска и не сънува, откопча от първият път бежовия сутиен, премахвайки единствения плат, който пречеше да види още от красота ѝ. Дрехите им падаха по земята, забравяйки къде са, кои са, какви са и, че това тук е грешно.

Разменяха целувка след целувка, а стенанията им ставаха все по-силни и вече и двамата усещаха, че беше време да преминат към съществената част.

Не след дълго Ева остана чисто гола пред Джейк, който я гледаше с поглед, който тя не можеше да обясни. Тя не закъсня и също премахна дрехите от него, а гледката, която се откри пред нея я изуми. Тялото му, кожата му, мускулите му, всичко беше перфектно. Оставаше да махне само боксерките му, които почти разкъса. Тогава пред нея се появи неговия член, който сигурно беше най-малко двадесет сантиметра.

Погледа ѝ не успя да се задържи за дълго там, защото той я дръпна и я бутна на леглото започна да я целува, докато накрая не я завъртя, така че да е легнала по стомах. Гърдите ѝ притискаха чаршафа, сбръчквайки го, когато той навлезе в нея. Ева почувства лека болка, трябваше ѝ време, за да свикне с размера му за разлика от миналият път. Когато Джейк започна да се движи, болката се превърна в наслада, а насладата в най-приятното нещо.

През цялото време я целуваше, докосваше я, докато продължаваше да се движи в нея и все повече забързваше темпото.

-Ще свърша! - Ева не знаеше как излезе това от устата ѝ, като стон или като вик, но и не ѝ пукаше.

-Точно това ми е целта! - тя беше дарена с още една целувка по гърба. Това, което ѝ харесваше най-много в момента беше, че Джейк не забавяше темпото, а дори напротив, забързваше го.

Чуваше стоновете му, но ѝ беше трудно заради нея и нейните стонове, които бяха много по-силни.

Не знаеше отколко време го правят, но краката ѝ изтръпваха. Стоновете ѝ не спираха, а това чувство не я остави, докато не свършиха едновременно.

Усещаше как члена му се отпускаше и стягаше, а нейните стени се стягаха около него допълнително.

Беше напълно изтощена, когато усети как той излиза от нея.

Неусетно затвори очи и усети само как той я намести на леглото.

Минута по-късно Джейк се настани до нея на леглото и я прегърна, като зави голите им тела.

-Любов ли е? - въпроса се изплъзна от устните на Ева без да се усети.

-Любов е. - дочу слабо отговора на Джейк и се усмихна леко отпускайки се, за да потъне в сънищата си.

****

-Защо не ми каза, че не си го махала? - попита я Хари, който преди малко едва беше дочакал Найл са излезе от стаята, за да може той да влезе. Въпреки, че не смееше да си го признае, в момента беше щастлив, че все пак Изабел не е махала детето им и ще стават родители. Тя нема отговор при, все още се правеше на заспала, когато той каза. - Знам, че не спиш, червенокоске,

отговори ми, защо не ми каза? - тя изпъшка тихо заставайки в седнало положение на мекатa повърхност и го погледна с раздразнение, в погледа ѝ обаче сякаш имаше и щастие, Хари забеляза това.

-Какво искаш? - попита тя облягайки гърба на възглавницата си отегчено.

-Попитах те защо не ми каза, че не си махнала детето! - той седна малко по-близо до нея чакайки отговор.

-Не ме остави да ти обясня, а вместо това започна да ме дърпаш за ръката, реших, че не те интересува. - тя наистина си мислеше, че на него не му пука за детето, дори още го мисли, защото познаваше Хари поне малко, на него не му пукаше за никой и нищо.

-А ако не те бях дръпнал за ръката щеше ли да ми кажеш?! - той вече знаеше отговора ѝ, но искаше да го чуе относно нея.

-Не. - отговори му безразлично и отмести поглед.

-Така си и мислех. - той направи пауза, след което продължи. - Само не разбираш защо, по дяволите не ми каза?!

-Какво ти пука, нали вече знаеш?! Дано си доволен, че скоро няма да разваляш само моя живот!

-Да ти развалям живота? Та аз полудяха, когато разбрах, че си избягала без да кажеш нищо, а след това и, че ще правиш аборт... - той я прекъсна.

-И какво? Реши, че вече съм го направила и си каза: "Защо да не я изчукам пак, за да забременее и този път да не я оставя да направи аборт? " ли, Хари? Това ли си каза преди малко?!

-Не, по дяволите, не! Аз... - тя го прекъсна за пореден път.

-Какво ти? Ти ме използва *отново!* Възползва се от слабостта ми към теб без дори да ти мигне окото! - Изабел вече крещеше.

-Никога не съм те използвал, Изабел и не бих го направил! - той

също говореше по-силно от нужното.

-Използва ме, Хари! Първо ме преби, след това ме изнасили, заплашваше ме със единственото ми семейство, забрани ми да излизам от скапаната къща без теб и... - той я прекъсна.

-Съжалявам за това, Изабел, обстоятелствата... те просто бяха такива. - очите на Изабел бързо се напълниха със сълзи, а тя дори не направи опит да ги спре, не виждаше смисъл, затова просто ги пусна и те започнаха да капят от очите ѝ. Няколко секунди след това тя погледна Хари, не го виждаше ясно, но въпреки това можеше да различи разтревожената му физиономия. - Ела насам, червенокоске. - той се доближи още малко до нея и я прегърна защитнически.

Тя не мислеше дълго, а просто отвърна на прегръдката му, притискайки се в него. Беше само по бельо, което беше облякла преди Найл да дойде при нея, но и не ѝ пукаше поне в момента. Искаше само да го усети поне за малко...

Авторска бележка:

Нямах намерение да качвам глава днес, но реших да ви зарадвам. (надявам се, че се радвате поне малко, когато кача глава. 😊)

Искам да благодаря на user99237 , защото тя написа манджата между Джейк и Ева и без нея тази глава щеше да се забави повече.

Иначе какво мислите за манджата?

А за последните думи, които си казаха Ева и Джейк?

Разговора между Хари и Изабел (това май не е целият 😂) хареса ли ви или беше прекалено?

Пак имаше скандал между тях, но този път не беше нещо особено.

Хари наистина ли използва Изабел? Отново...

Тя му напомни какво ѝ причини той още в началото на запознанството им, дали на него му стана гадно спомняйки си какво ѝ беше причинил?

Хареса ли ви, че накрая се прегърнаха?

Какво мислите, че ще стане в следващата глава?

И един много важен въпрос:

Би ли ви било интересно, ако следващата история е свързана с бодигард. Предполагам, че разбирате какво имам в предвид💪

Все още няма резюме, само исках да попитам дали ще ви е интересно, за да знам дали да пиша нещо подобно. 🫶🫶🫶

Обичам Вии *вие си знаете вече, но все пак да си кажа.* 🖤🫶🖤🫶🖤🫶

73.

Тя не мислеше дълго, а просто отвърна на прегръдката му, притискайки се в него. Беше само по бельо, което беше облякла преди Найл да дойде при нея, но и не ѝ пукаше поне в момента. Искаше само да го усети поне за малко...

Тя започна да се тресе от плач, а разбирайки това Хари я притисна още по плътно към себе си, той не си спомняше друг момент, в който Изабел да е била толкова истинска пред него. А сега определено беше.

Когато се отделиха един от друг го погледна, а след това сведе поглед.

-Съжалявам. - каза тя докато едната ѝ ръка триеше сълзите ѝ.

-Знам, че ти е трудно, червенокоске. Всичко, което ти се случи беше ужасно. Не знам кой е убил баща ти, но ти обещавам, че ще разбера и тогава, който и да е бил, ще плати с живота си затова, че те е наранил! - тя се усмихна леко чувайки думите му. - Но наистина искам да знам, защо не ми каза, че си бременна?

-Защото на теб не ти пука за такива неща, Хари. На теб ти пука... за теб. - тя сви рамене не знаейки какво да каже.

-Не съм егоиста, за който ме смяташ, Изабел. Може би не ми пука за всеки, но ако трябва да съм честен - пука ми за теб. Може би сме твърде млади, за да имаме дете и не се познаваме от много време, но аз съм готов да направя тази крачка с теб, а и щом не си го махнала, когато имаше възможност, значи и ти си готова, така че не виждам проблем да си имаме дете.

-Значи ти... наистина го искаш? - тя не можеше да повярва да ушите си. Никога не е предполагала, че Хари можеше да ѝ, говори по този начин, че дори и да ѝ каже, че наистина му пука

за нея. - Май наистина прекали с тази реч - тя се засмя, а той последва примера ѝ.

-И аз така мисля. Искаш ли да заспиваме? - попита я той все още усмихнат.

-Искам да си поговорим още малко... - не знаеше как ще реагира Хари на това ѝ изказване, но в момента не ѝ пукаше.

-За какво? - попита Хари лягайки удобно на леглото.

-Не знам, просто... това беше глупаво, извинявай. - тя също легна, като му обърна гръб.

-Не беше глупаво, Изабел, обърни се към мен. - каза ѝ той докосвайки в леко по рамото. - Обърни се, червенокоске. - каза ѝ отново той и този път тя де обърна отново към него.

-Трябва да заспиваме, вече е късно. - каза Изабел на Хари.

-Първо ще поговорим, хайде. Искаш ли да ме питаш нещо?

-Ще намериш ли човека, който уби баща ми? - тя го погледна в очите.

-Ще го намеря и тогава ти ще решиш съдбата му, а не аз.

-Благодаря ти...че ще го направиш. Знам, че не го харесваше много...- той я прекъсна.

-Него не, но теб определено те харесвам. - тя се усмихна леко на думите му. - Хайде да лягаме, червенокоске. Утре ще говорим отново. - тя кимна без да казва нищо и легна като се обърна с гръб към него, през това време Хари стана и съблече тениската и дънките, които облякъл наскоро и също легна като я придърпа към себе си.

-Обърни с към мен, Изабел. - прошепна ѝ той тихо, а тя дори не се поколеба, когато го направи. Това определено не беше типично за нея.

-Какво има? - попита.

-Заспивай. - тя отново не каза нищо след думите му, а просто сложи главата си на голите му гърди и затвори очи.

-Не можеш дори да си представиш колко те искам, нали? - попита Хари вземайки кичур от косата ѝ между пръстите си. Изабел поклати отрицателно глава, докато все още стоеше със затворени очи и легнала върху гърдите му.

-Искам те страшно много, червенокоске! Искам те такава каквато си, без да се променяш. Искам тръпката появила се в мен да не изчезва никога. Искам да прокарвам пръсти през косата ти, искам да галя лицето ти докато спиш, искам те *повече от всичко* на този свят. - чувайки думите му тя се надигна леко и го погледна в очите.

-Какво трябва да значи това, Хари? - попита. Не знаеше дали това, което си мислеше всъщност беше вярно.

-Означава, че те обичам, Изабел, обичам те и те искам неземно много, искам да си моя, искам да изживеем този живот заедно.

-Аз... при всеки допир с теб през тялото ми преминава някаква странна тръпка, сякаш на колеж, на желание. Побъркваш ме, не мога да мисля трезво покрай теб, наистина ме побъркваш, Хари. Но ми причини твърде много. Не знам дали ще мога да го преодолея.

-Дай ми две седмици, червенокоске. Ще те накарам да забравиш всичко. Но при едно условие. - Хари се усмихна широко, а Изабел сбръчка вежди.

-Аз съм тази, която трябва да поставя условия, нали знаеш? - каза тя тихо.

-Или приемаш условието или ще скучаеш в тази стая през цялото време. Ти решаваш. - той ѝ намигна.

-А аз си помислих, че сме свършили със заплашването отдавна.

-Това не е заплашване. Дори и да не си признаеш, условието ми ще ти хареса, дори мога да се обзаложа, че няма да имаш търпение да го направим. - Хари я притисна още повече към себе

си, а тя из стена тихо усещайки колко близо са един до друг.

-Няма шанс! - тя се засмя леко. - Какво е това условие, Хари? Или, все още не си го измислиш?

-Естествено, че го измислих, червенокоске...

Авторска бележка:

Какво мислите за тази глава? Хареса ли ви?

Преувеличих ли малко с този разговор? (Аз мисля, че да, но просто не се сещам за друг начин инати като тях да си признаят, че... знаеше, че се обичат. 😂)

Мислите ли, че Изабел беше твърде емоционална, поне в началото? Или пък в цялата глава? □

Дали Хари наистина не е егоиста, за който Изабел го смяташе?

Учудихте ли се, че Изабел пожела да си поговорят още?

Дали това, което си казаха двамата към края беше нещо такова признание или по-скоро не? □

Според вас какво е условието на Хари? Имате ли предположения? (Знам, че иматее.)😂😂😂

Какво ли ще стане през следващите две седмици? (ако Изабел приеме условието му)

(И за тях може да а предлагате, все още няма идеи 👆□😂)

Това надолу НЕ ГО ЧЕТЕТЕ, ако не искате малък спойлер. Предупреждавам ви! 🫵

Предупредих ви.

Тя е Илайза Стайлс. С леките къдрици на баща си, красивата червена коса на майка си и зелени като трева очи всеки я искаше. Никой обаче не я получаваше… правеше ли се на недостъпна, или просто беше такава?

Илайза е на деветнадесет, когато решава, че е вече е време да се отдели от семейството си и поне да опита да създаде нормален живот.

Родителите ѝ са твърдо против, но след много скандали те ѝ позволяват да замине. Естествено и те имат условие: тя трябва да живее заедно с бодигард нает от тях, за да я пази дори с цената на живота си.

За нейното съжаление тя научава това тяхно условие твърде късно, чак когато вече е пристигнала в новият си дом следвана от непознат, но красив мъж - нейният бодигард.

За тези, които прочетоха:

Какво мислите? 💘

Обичам Вии! 💘💘💘

74.

-Няма шанс! - тя се засмя леко. - Какво е това условие, Хари? Или все още не си го измислиш?

-Естествено, че го измислих, червенокоске. Искаш ли дано чуеш или предпочиташ това да е изненадата на живота ти? - поредна усмивка огря лицето му, докато казваше това.

-Май все още не си разбрал, че не обичам изненадите.

-Дори и най-хубавите?

-Дори и най-хубавите. - повтори Изабел. Хари се доближи до ухото ѝ и прошепна:

-Ако за две седмици успея да те накарам да преодолееш това, което ти причиних ще поискам нещо и ти няма да имаш право на отказ. Ще бъдеш длъжна да се съгласиш. И, ако в момента си мислиш, че искам да те нараня по някакъв начин, червенокоске, лъжеш се. Не бих те наранил.

-Това... това не ми звучи добре. - тя смръщи вежди.

-Съгласна ли си? - попита Хари игнорирайки предишните ѝ думи.
Наистина не ѝ звучеше като добра идея, поне не и много добра, но и нещо отвътре я натискаше да каже да. Вътрешно искаше да приеме и, ако Хари наистина успееше да я накара да преодолее всичко, което той ѝ направи ѝ беше интересно какво щеше да поиска той от нея.

-Да, съгласна съм! Но няма на ти е лесно, Стайлс. - тя му намигна.

-Мислех, че вече няма да ме наричаш така, червенокоске. - той ѝ

се усмихна.

-Е, по-добре така, отколкото Данте наричам къдрококоско, нали? - тя отново легна на гърдите му. - Лека нощ, Стайлс. - тя затвори очите си.

-Леко нощ, Изабел. - каза Хари и също затвори очи, а няколко минути по-късно и двамата вече бяха дълбоко заспали притиснати един в друг.

****

Хари отвори бавно очите си и си пое дълбоко въздух осъзнавайки, че вече е буден и от днес през следващите две седмици *трябва* на направи всичко по-силните си, за да зарадва Изабел. Преди това обаче трябваше да научи кои са любимите ѝ неща. Любима храна, любим цвят, дори любимо животно.

Е, щеше да го направи, но по-късно. Сега имаше много по-важна работа, а именно, да гледа как червенокосо изкушението спи на неговото легло, на неговите гърди и най-важното - че това червенокосо изкушение беше Изабел.

След няколко минути, в които Хари не отделяше погледа си от нея тя се събуди и надигна главата си гледайки все още сънено.

-Добро утро, скъпа. - каза Хари усмихнато. За първи път я наричаше "скъпа", предпочиташе " червенококоске" , а и на Изабел ѝ отиваше повече.

-Скъпа? - повтори тя с леко дрезгав глас.

-Да, не ти ли харесва?

-Все тая. - тя се изправи в седнало положение на леглото и прокара ръка през косата ѝ, която беше доста по-заплетена от обикновено. - Отивам да се изкъпя. - каза тя и стана от леглото вземайки и чаршафа със, който беше завита, защото под него беше само по бельо.

-Май не си в настроение днес. - каза ѝ Хари, когато тя вече отравяше вратата на банята. Изабел не му каза нищо, но му

хвърли поглед, който казваше, че по-добре да млъкне веднага, за да не стане лошо. Той се засмя забелязвайки го, а Изабел затвори вратата след себе си. След като вече беше сама тя махна чаршафа от тялото си и съблече бельото, след което влезе директно под душа пускайки водата.

През това време Хари се изправи и отиде до гардероба от където си извади дънки и бяла тениска, които облече. Искаше да се възползва и докато Изабел е в банята да отиде при Джейк, за да говори с него, а после можеше да мине и през сестра си. Все пак и тя беше близка с Изабел, макар и за кратко.

Той излезе от стаята и бързо слезе на долният етаж, където и беше стаята за гости, в която Джейк би трябвало да е.
След като стигна до стаята той влезе в нея, все пак това е неговата къща и можеше да си прави каквото иска.

Гледката обаче го изненада много и то не приятно. Сестра му беше прегърнала Джейк, а двамата лежаха на леглото целувайки се. Личеше си, че току-що се бяха събудили, когато го видяха двама се отделиха един от друг и вече гледаха Хари изненадано. Не бяха очаквали той да дойде тук и то по това време. Ева обаче не беше само изненадана, а и уплашена, че брат ѝ вече знаеше за нея и Джейк.

-Какво, по дяволите става тук? Ева, какво си мислиш, че правиш и то с него?! - разкрещя се Хари.

-Какъв ти е проблема, Стайлс? Аз поне не изнасилвам сестра ти, нали? Не съм като теб... - Хари го прекъсна вече бесен.

-Млъкни! - изкрещя той. - Млъкни, мамка му! Ще правя каквото си искам със сестра ти, защото мога да си го позволя, разбра ли?! - Хари все още крещеше.

-Хари, успокой се, мо... - започна Ева, но той прекъсна и нея.

-Знаете ли какво?! Правете каквото искате, Ева е такава от както завърши училище. Ти ще си поредният Маккейн, не си по-специален от останалите. - Хари му се усмихна, той сбръчка вежди, а Ева беше изумена от думите на брат си. Вярно е, че след

като завърши започна да води момчета доста честно или пък ходеше при тях, но това с Джейк беше различно, поне според нея. - Не съм тук, за да ви разпитвам какво правите под завивките. Искам да ви задам няколко въпроса за Изабел...

Авторска бележка:

Имате ли предложения какво да ги попита Хари?

Как мислите, че Хари ще изненада Изабел? (Ако имате предложения ги напишете и, ако идеята ви е добра ще се опитам да я включа. Още ме съм написала следващата глава, така че имате време. 🤞)

Искате ли да има разговор между Ева и Хари и Изабел и Джейк? Или пък четиримата да поговорят заедно?

Абе, като цяло, ако имате каквито и да било предложения може да ли ги напишете в коментарите или на лично.

Обичам Вии! 🤞🤞🤞

75.

Не съм тук, за да ви разпитвам какво правите под завивките. Искам да ви задам няколко въпроса за Изабел. - каза Хари, след което се обърна с гръб към тях намеквайки им, че трябва да се облекат. Те не дочакаха втора покана, а веднага станаха и скоро Джейк беше обул дънките си, а Ева беше облекла една от тениските му.

-Какво за Изабел, Хари? - попита Ева. Хари се обърна към тях и преди да заговори ги огледа. Между тях имаше доста дистанция, изобщо не си личеше, че са по-близки от просто приятели, но пък на Хари нито му пукаше, нито го засягаше.

-Маккейн, ти си ѝ брат, би трябвало да знаеш какво харесва, нали? - Джейк го изгледа странно, но все пак кимна без да казва нищо. - А Ева, ти ѝ беше приятелка, макар и за кратко. - Ева въздъхна и също кимна.

-Какво искаш да постигнеш с тези въпроси? - Джейк не издържа и попита.

-Ще ѝ направя изненада, Джейк! Не е ли очевидно?! - каза Хари малко по-силно от колкото му се искаше.

-Ще ѝ правиш изненада? - Ева подскочи. - Но това е страхотно, Хари! Въпреки че ти никога не си правил изненада за никого и... - той я прекъсна.

-Ще ми помогнете ли или не?

-Ще ти помогна. Не, защото не харесвам, просто мисля, че една изненада ще зарадва Изабел повече от колкото предполагаме. - каза Джейк.

-С какво можем да ти помогнем? - попита Ева.

-Като за начало, кой е любимият ѝ цвят? - той се обърна към Джейк, очаквайки от него отговор.

-Когато беше по-малка обожаваше синьото, но след... след смъртта на майка ни повечето ѝ неща станаха черни, обличаше се в черно, имаше период, в който дори завесите в стаята ѝ бяха черни. - отговори Джейк споменавайки два цвята, сега Хари трябваше да избере един от тях. Този, който да ѝ напомни за малкото момиченце, което е обичали силно или за жената, която възприема само черното. Вече беше решил.

-Кое е любимото ѝ животно?

-Никога не е споменавала да има любимо животно. - отговори Джейк.

-Всъщност на мен ми каза. - намеси се Ева гордо. - Харесва кучета от породата хъски.

-Какво обича да яде? - попита Хари.

-Ти напълно нищо ли не знаеш да нея, Стайлс?! - попита Джейк.

- Попитах, "какво обича да яде? ". Някой ще ми отговори ли или предпочитате да се караме? Не мисля, че е добре за вас да ме ядосвате докато сте в моята къща - той се обърна към Джейк показвайки, че говори на него. - разбра ли ме?!

-Яде всичко, но начосът в кината ѝ е слабост. Също така не може да мине без сладко, каквото и да е то. Други въпроси?

-Това ми стига, така че можете да продължите със заниманието си. - каза Хари и преди някой от тях да успее да ли каже нещо той вече беше излязъл.

****

След като Изабел се изкъпа за не повече от пет минути, тя уви кърпа около мокрото си тяло и излезе от банята. Бързо установи, че Хари го няма в стаята, но в момента дори се радваше, че не беше тук. Тя сви рамене в знак, че не ѝ пука, въпреки че при нея и без това нямаше никой, след което отиде до гардероба и

извади от него чисто бельо, а след това и дрехи. Махна кърпата от вече не толкова мокрото си тяло и набързо облече всичко. Върна се в банята, където остави кърпата и взе чаршафа, с който беше влязла връщайки го на леглото в стаята.
Тя седна на леглото отдъхвайки си най-вече, че успя да излезе от банята ни да се облече преди Хари да се е върнал. През главата ѝ бързо минаха какви ли не сценарии, в които Хари е все още в стаята, но бързо ги изгони от мислите си.

Тъкмо спряла да мисли за него обаче той влезе през вратата на стаята и ѝ се усмихна многозначно.

-Защо се усмихваш така, има ли нещо? - попита го Изабел забелязвайки как белите му зъби се показват.

-Не, няма червенокоске, просто само като те погледна... - той се засмя сам на себе си. Наистина ли щеше да ѝ го каже? Щеше да каже нещо подобно на момиче като Изабел?! - няма значение. Радвам се, че си облечена защото излизаме.

-Къде, ако не е тайна? - попита тя ставайки от леглото.

-Тайна е. - той ѝ намигна.

-Хайде, вземай каквото ще вземаш и да тръгваме. - тя кимна без да казва нищо и тръгна пред него излизайки от стаята. След по-малко от минута двамата бяха пред входната врата и щом се обуха излязох а от къщата озовавайки се пред колата на Хари. Двамата се качиха в нея, той на шофьорското място, а Изабел на седалката до него.

-Сериозно ли няма да ми кажеш къде отиваме? - попита тя, когато тръгнаха, а той можеше да усети раздразнението в гласа ѝ.

-Сериозно няма да ти кажа къде отиваме. Но ще разбере скоро, така че се облегни на седалката и прави нещо.

-Майната ти! - Изабел се облегна ядосано назад.

-Когато ти казах да правиш нещо нямах в предвид да ме псуваш,

скъпа. - тя извъртя очи чувайки отново това "скъпа".

-Е, тъй като ми е скучно, а и явно не ти е приятно да те псувам ще ти задам някой въпроси. Нали знаеш, за да мине времето по-бързо. - тя му намигна забелязвайки как изражението му се промени.

-Да не съм на разпит? Мисля, че по-скоро... - тя го прекъсна.

-Да кажем, че си на разпит, Хари.

-Защо пък и двамата да не сме на разпит, червенокоске? - Хари стисна волана, но Изабел не забеляза това негово действие.

-Мога да ти отговоря на всичко, *скъпи*.

-Не се и съмнявам. Дамите са с предимство, така че ти започваш. Давай. - той зачака да чуе въпроса ѝ, а на Изабел вече ѝ беше любопитно за отговора му.

-С колко жени си бил, Хари?

Авторска бележка:

Много, много, ама МНОГО съжалявам, че забавиха главата толкова много. Просто... Нали знаете за момента, в който искате да пишете, но просто не ви идва от вътре така да се каже? Е, случи ми се нещо подобно. 😂

Според вас с колко жени е бил Хари преди Изабел?

И какво всъщност предпочитате? Да е бил нещо като плейбой или да е спал с максимум няколко? □

Къде ли ще я заведе той? Имате ли идеи или предложения? ☘

Искате ли и Хари да зададе на Изабел няколко въпроса? *или един, ще видим. 😂* И, ако да, имате ли предложения и за това. 😂

И преди изнудването за предложенията ви от моя страна да спре трябва да попитам още нещо. 🤐 *сигурно ви писна, но нищо де. *

Имате ли предложения какви други въпроси Изабел да зададе на Хари?

**Какво предполагате, че ще се случи в следващата глава? **

Да оставя ли нещата спокойни за още една/две глави или искате да има скандали? 🤐

Обичам Вии! 🫰🫰🫰

76.

-С колко жени си спал, Хари? - попита Изабел след няколко секунди, в които запази мълчание. Тя наклони леко главата си към него и зачака отговор. Хари определено изглеждаше като мъж през чиито ръце за минали много жени, всяка по-красива от предишната. И в момента точно това караше Изабел да изпитва огромна ревност.
Хари се засмя малко след като тя беше задала въпроса си.

-Не мисля, че искаш да знаеш, червенокоске. - каза ѝ той докато гледаше пътят.

-Щом те питам значи искам да знам.

-Ще го кажа по друг начин. Не мисля, че отговорът ще ти хареса. - Хари я погледна за части от секунда, а след това върна погледът си на пътя.

-Толкова ли са много? - попита тя доста се усмихваше многозначно. - Или просто не помниш повечето и искаш да се измъкнеш?

-Може би не помня някой от тях. - Хари направи кратка пауза, след което продължи. - Но си спомням едно дребно, червенокосо момиче с красиви зелени очи. Нея човек няма как да я забрави. - Изабел дори не беше усетила кога усмивката се беше появила на лицето ѝ. От тези думи определено ѝ стана много приятно, въпреки спомените, които я връхлетяха.

-Подмазвач. - каза Изабел и извъртя очи.

-Нямам причина да ти се подмазвам, скъпа. - той сложи дясната си ръка на бедрото ѝ, а тя го изгледа странно заради това негово действие. Всъщност никога не беше правил нещо подобно, точно затова и тя се изненада. - Искаш ли сега аз да те попитам нещо?

-Щом настояваш. - тя сви рамене безгрижно.

-Как ще се казва дъщеря ни? - той се усмихна, а Изабел сбръчка вежди чувайки въпросът му.

-Дъщеря? Още не знаем какво ще е, може да имаш син.

-Да имам? Нали не беше от мен. - Хари не сдържа смеха си.

-Ако ще ме дразниш поне си махни ръката. - тя кръстоса ръцете си пред гърдите си и се направи на сърдита. Бързо схвана какво ѝ намеква. Явно Ева е казала напълни високо, включително и невинната ѝ лъжа.

-Аз предлагам да се казва Дарси. - каза Хари.

-Имах приятелка с такова име...

-Значи е решено.

-Не ме остави да довърша. - тя се усмихна. - Имах приятелка с такова име и не я понасях. Всъщност и тя не ме понасяше, така че чувствата си бяха взаимни. Дарси отпада.

-Бих възразил, но почти стигнахме, а и честно казано не искам да се караме точно сега, *скъпа.*

****

-Какво правим тук, Хари? - попита Изабел виждайки, че Хари е спрял пред киното.

-Ще гледаме филм. - отговори ѝ той и излезе от колата, и по-бърза да отиде от нейната страна, за да ѝ, отвори вратата, тя обаче вече беше излязла и бързо разбра какво е искал да направи той.

-Не е момента да се правиш на джентълмен, *скъпи.* Кой филм ще гледаме?

-"Докато смъртта ни раздели", скъпа. - той ѝ намигна.

-Любовен? Добре, става, но следващият път аз избирам филма. - каза тя.

-Имаме сделка. Хайде да вземем билети и да влизаме, че и без това закъсняхме. - каза Хари влизайки вътре, а Изабел бързо тръгна след него и скоро двамата се намираха в кино салона където рекламите тъкмо свършваха.

****

-Ей, Хари. - Изабел прошепна в ухото на Хари половин час след като филма беше започнал.

-Какво има? - попита той тихо.

-Две неща. Като за начало, имаш ли пуканки или начос, защото изядох своите второ... защо мамка му не ми каза, че този филм не е любовен?!

-Искаш ли ми начоса? - попита той сещайки се за думите на Джейк по-рано днес.

-Да, дай го. - тя го взе от ръцете му и зачака отговор Нан вторият си въпрос, който не закъсня.

-Не ти казах, за да видя реакцията ти. Забавно е. - той се засмя, а на фона на страшният филм всички в поп ти пълният киносалон го погледнаха.

-Идиот! Забавно ли ти е?! - танго удари с лакътя си.

-Много. - той все още се смееше, но по-тихо. Последва поне пет минутна тишина между Хари и Изабел, никой от двамата не казваше нищо, докато Изабел не наруши тишината.

-Ами, ако успеят да я убият?! - измрънка тя и се обърна към Хари. - Повече никога няма да ти давам да избираш филмите! - Хари я видя как забравя очи, за да не гледа, очевидно я беше страх.

-Май не харесваш такива филми, а червенокоске? - той Сен усмихна макар и да знаеше, че тя не може да го види точно сега.

-Всъщност направо ги обожавам. - отговори саркастично. Хари прие сърказма ѝ като покана и не дочака втора такава, за да я притисне възможно най-близо до себе си, въпреки седалките, които малко или много им пречеха. Усещайки какво прави Хари, Изабел плахо отвори очите си и го погледна.

-Какво правиш, Хари? - попита го.

-Нищо, *скъпа,* нищо. - отговори ѝ той и продължи да гледа филма сякаш нищо не е станало. А за Изабел в рамките на по-малко от минута бяха станали много неща, кое от кое по-хубаво.

През останалата част от филма на всеки по-напрегнат момент Хари усещаше Изабел да се притиска все повече в него, но и нямаше против, затова не ѝ каза нищо, може би тя дори не е осъзнавала какво прави.

След като филмът свърши Изабел с облекчение стана от седалката и заедно с Хари излязоха от киносалона.

-Не трябваше да свършва така. - каза Изабел.

-Права си, тя трябваше да му прости. - Хари също се намеси.

-Да му прости?! - попита тя възмутено. - Та цялото му семейство се опита да я убие! Това беше пълна лудост, като цяло целият филм беше някаква пълна измишльотина.

-Да разбирам, че изненадата не ти е харесала? - Хари се наведе, за да е на нейното ниво.

-Не беше толкова зле, а и начосът ми хареса, може би трябваше да вземеш по-голям.

Авторска бележка:

Качвам тази глава, за да се реванширам за предишното забавяне, ноо е възможно и следващата *77* да се забави малко, тъй като събота и неделя имам състезание. (Пожелайте ми успех, нищо, че нямам шанс. 🧢♡)

Какво мислите за отговора на Хари на въпроса с колко жени е спал?

Какво мислите за избора на филм? *само да кажа, че изгледах филма само и единствено, за да го спомена в главата, тъй като ми се стори подходящ. 😁😁😁*

Хареса ли ви главата или имаше още какво да се желае?

Какво мислите за отношенията между Хари и Изабел по време на филма? Прекалено ли беше?

Какво предпочитате долу-горе да стане в следващата глава: да пропуснем няколко дни *примерно* и да дойде време за втората изненада, която Хари е подготвил на Изабел или не искате да пропускаме дни? Това че се случи няколко пъти *най-вероятно* да поясня само. 😁😁😁

Мислите ли, че след като Хари свърши с изненадите си ще не успял да размекне нашият камък *Изабел* или ще му бъде доста по-трудно и трябва да с е постарае много повече? 😁

Ако имаше някакви въпроси по историята може да ми пишете на лично или в инстаграм *nea_nex* и там ще ви отговоря. *проси си някои, с който да си пише, че ѝ е самотно. * Може да ми пишете и просто, за да се запознаем. 😁😁😁

Обичам Вии!

77.

-Не беше толкова зле, а и начосът ми хареса, може би трябваше да вземеш по-голям. - Изабел вдигна безгрижно раменете си поглеждайки към Хари.

-Това беше най-големият, *скъпа.* - Хари ѝ намигна.

****

Седмица по-късно

За Изабел, а може би и за Хари това бяха странни, но и приятни седем дни. Той всяка сутрин ѝ носеше закуска, а през деня ѝ подаряваше нещо малко или просто сядаха и гледаха филм. През живота си Хари никога не беше правил изненада на някого, а от седмица това беше ежедневието му с Изабел, определено му беше странно, но когато видеше малката ѝ усмивка забравяше за себе си. И въпреки това знаеше, че Изабел е доста горда и щеше да му е много трудно да я размекне достатъчно, за да му прости. Но не се съмняваше в успеха си, ще да направи всичко възможно и накрая тя *ще* му прости. Планът му вече беше готов и влизаше в действие още днес.

-Готова ли си, червенокоске? - попита Хари почуквайки на банята, в която Изабел се къпеше от поне час. Не получи отговор на въпроса си, но вместо това чу как водата спира, а малко след това и как червенокосото момиче отключва вратата. Хари веднага се отдръпна, за да не го удари Изабел с вратата, но тя я отвори твърде рязко и въпреки малкото усилия, които той положи, за са няма комбал на главата вратата го удари и то не леко. Той изпъшка тихо, а осъзнавайки какво става Изабел започна да се смее.

-Следващият път не стои там. - каза тя, когато успя да се успокои поне малко.

-Следващият път отваряй по-внимателно и няма да има проблем да стоя там. - отговори ѝ Хари държейки се за главата.

-Май перфектното ти лице вече няма да е толкова перфектно, а Хари? - тя направи ръжда физиономия и отново се засмя тръгвайки към гардероба, за да си извади дрехи. Мокрото ѝ тяло беше увито с кърпа, но поне си беше облякла бельото вътре в банята и нямаше да ѝ се налага да го прави пред Хари, който пък чувайки думите ѝ се усмихна и напълно забрави за и без това леката болка в главата си.

-Перфектно лице, а червенокоске? - сега беше негов ред да се смее. Тя го погледна объркано за секунда, но бързо разбра какво има в предвид и го изгледа на кръв. - Знам, че съм красив, но чак перфектен. - добави Хари.

-Знаеш, че нямах това в предвид, Стайлс. - каза тя сбръчквайки леко веждите си и обръщайки се отново към гардероба, за да продължи да си търси подходящи за случаят дрехи.

-Отново ли минахме на Стайлс, *скъпа*? - той се приближи до нея без тя дори да го усети и уви ръце около кръста ѝ, което я стресна доста и тя подскочи.

-Какво правиш? - попита Изабел без да се обръща към него.

-Не мога ли да те докосвам, *скъпа?* - Хари я обърна към себе си и се притисна в нея, при което тя из стена тихо.

-Можеш, но... - осъзнавайки, че му даде пълното си съгласие да я докосва Изабел каза. - Тоест... Всъщност, забрави. - въздух на тя накрая, след като не успя да измисли какво да каже, за да се отдръпне от нея. Или пък просто не искаше да се отдалечават един от друг. Дори и тя не знаеше все още, но интуицията ѝ подсказваше, че скоро щеше разбере.

Хари се усмихваше широко осъзнавайки, че тя му даде разрешение да я докосва. Не, че преди това не му беше давала, но никога не го беше казвала на глас, а това преди малко беше нешо такова, нали?

Той премети мократа ѝ коса на едното и рамо, наведе се леко и вдиша дълбоко от аромата ѝ, който в момента беше на кокос.

-Ухаеш прекрасно, червенокоске. - след като ѝ направи комплимент Хари целуна рамото ѝ, а от него се прехвърли на врата ѝ. Изабел не се противеше, всъщност дори ѝ беше приятно, но моментът беше развален от силно почукване на вратата. Стреснато тя избута Хари от себе си и каза:

-Виж кой и какво иска, а аз отивам да се облека, защото ако закъснеем ще ни отменят резервацията. - тя грабна от гардероба зад нея случайна на дреха, а в бързината дори не забеляза, че взема рокля, която едва ли някога би облекла. Дори самата тя не се сещаше за рокля, която би облякла с желание.
След като Изабел влезе в банята Хари отиде до вратата и я отвори.

-Какво? - попита грубо.

-Искам да говоря с Изабел, Стайлс. - каза Джейк докато ме отделяше поглед от този на Хари.

-В момента е заета, може би след като се върнем. - отговори му Хари, като намекна на това, че червенокосото момиче е заето.

-Едва ли е толкова заета, че да откаже да говори с брат си, нали? - каза самодоволно Джейк.

-Повярвай ми, точно толкова заета е. Ще дойде да говори с теб, но по-късно. Всъщност в момента и двамата сме заети, затова отивай при моята сестра и продължавайте да мачкате завивките, става ли? - Хари не дочака отговор от негова страна, а вместо това затвори вратата през лицето му, на което Джейк определено не се зарадва, но и не му беше до скандали и то точно със Стайлс, затова просто се примири с факта, че ще говори с малката си сестра утре и се запъти към стаята си, в която в момента го чакаше Ева.

-Кой беше? - попита Изабел излизайки от банята, като междувременно се опитваше да свали надолу късата, кърваво червена рокля с гол гръб, която в момента беше плътно

прилепнала към тялото на младото момиче от я караше да се чувства доста неловко. Хари също като Изабел не беше забелязал каква дреха заема тя и когато се обърна към нея шокът от видяното можете лесно да е прочете в очите му. Зениците му се разшириха двойно, а в почти същият момент през главата му премина въпросът как ще се владее цяла вечер, при положение, че неговата червенокоска е облечена по този начин. Може би нямаше да успее, или по-скоро нямаше да се опита...

Авторска бележка:

Май в тази глава не се случи нищо особено, но... май няма оправдание. 😂

Иначе какво мислите за нея? * главата*

Разбрахме, че Хари и Изабел ще ходят на вечеря, нали? Но какво според вас ще се случи на тази вечеря? На какво теми ще си говорят?

Харесват ли ви моментите като тези в тази глава между Изабел и Хари и искате ли да мина повече такива?

Перфектно лице, а? 😂
Тук Изабел малко се изпусна, но нищо, ние ѝ прощаваме.

Какво мисли за устното разрешение, което Изабел даде на Хари, доволни ли сте или беше излишно? 😂

Дали Хари ще успее да се овладее или по-скоро се надява те опитите му да са безуспешни? 😂

Какво мислите, че ще се случи в следващите няколко глави като цяло. *само да спомена, че и Хари най-накрая ще сподели нещо малко по-лично. 🫰*

●○●○●○●○

Ако искате да ме опознаете по-добре може да влезете в инстаграма ми и да погледнете историята ми *nea_nex* , за

да разберете това, което ви интересува за мен или пък да ме попитате нещо. 💘💘💘

●○●○●○●○

78.

Може би нямаше да успее, или по-скоро нямаше да се опита.

-Не ме гледай така, и без това ми е неловко. - каза Изабел докато все още правеше опити да смъкне роклята надолу, а погледът ѝ беше навсякъде, но не и в Хари.

-Защо ти е неловко, червенокоске? - попита Хари и започна да се приближава бавно към нея.

-Защото тази рокля е къса и прилепнала, а ти ме гледаш все едно... - тя не продължи.

-Все едно какво? - той спря на около метър от нея и започна да я оглежда още по-настоятелно.

-Хайде да тръгваме, ще закъснеем. - тя тръгна пред него, а когато стигна до вратата на стаята я отвори и излезе през нея, след това и през входната врата, като през цялото време беше плътно следвана от Хари. Без да си казват нищо двамата се качиха в колата му и той в запали тръгвайки към ресторанта, за който имаха резервация след половин час.

-Може да караш и по-бавно, нали знаеш?! - каза Изабел виждайки, че Хари каза с сто и петдесет километра в час, което за нея беше доста повече от нужното.

-Спокойно, *скъпа* в добри ръце си, освен това и двамата сме с колани, най-много да се наложи дамски купувам нова кола. - каза той и се засмян, а след него и Изабел. Въпреки това обаче той намали скоростта, не искаше да в притеснява, освен това не забравяше и, че е бременна.

****

След половин час Хари паркира колата пред луксозно заведение и двамата с Изабел излязоха от нея влизайки в сградата. Персоналът ги настани на масата им и ги остави да изберат какво ще вечерят.

-Какво ти се яде, червенокоске? - попита Хари докато разглеждаше менюто за вече втори път.

-Всичко тук е много... странно. Има дори октопод. - Изабел направи гнуслива физиономия, на която Хари се засмя.

-Има пици на девета страница. Може да си вземем от тях.

-Определено ще си вземем от тях. - каза Изабел и започна да чете предлаганите в менюто пици. - Седмата и десетата изглеждат добре. - Изабел информира Хари.

-Значи ще поръчаме тях. - каза той и извика сервитьорът с жест.

-Какво ще желаете? - попита учтиво той.

-Ще искаме пица Прошуто и Куатро стаджони.- каза Хари, а Изабел започна да се усмихва леко само при мисълта на двете пици, които след малко ще стоят пред нея.

-Ще са готови до двадесет минути, ще желаете ли нещо за пиене?

-Две води.

-Добре, ако има нещо друго викнете ме. - каза сервитьорът и след като видя кимването на Хари отиде, за да поръча пиците им на готвача.

--Защо вода, Хари, пиеше ми се нещо по... знаеш, алкохол. - Хари се засмя.

-Не можеш за пиеш алкохол, *скъпа,* бременна си. - напомни ѝ той. Тя тотално беше забравила, че вече не отговаря само за себе си.

-Добре, може би след няколко месеца. - тя извъртя очи.

-Май не ти хареса, че няма да можеш да пиеш от време на време, нали? - попита Хари.

-Все едно на теб би ти харесало. - отговори му тя.

-Погледни го от добрата страна, ще можеш да ядеш колкото и каквото пожелаеш без да се притесняваш. - той ѝ намигна.

-Да се притеснявам? Аз не, но да не би ти да се притесняваш? - тя присви очи.

-За какво да се притеснявам, червенокоске?

-Че мога да напълнея примерно.

-Бих те харесвала и малко по-закръглена, но това не означава, че трябва да напълняваш. Така си си перфектна. - той се усмихна за пореден път тази вечер.

-Това беше най-жалкият опитва комплимент, който беше правил някога. - тя се засмя.

-Но се получи, нали?

-Хари... Не знам дали трябва да те питам, но ти ми зададе този въпрос преди време, затова и аз ще го направя. - тя въздъхна. Знаеше, че не трябваше да променя темата толкова рязко, но просто нещо от вътре я натискаше да го попита точно това. - Какво е станало с майка ти? - чувайки въпроса ѝ веселата физиономия на Хари бързо се изпари.

-Не ми се говори за нея, Изабел. - каза Хари с дрезгав глас.

-Знам, че не ти се говори, но аз ти споделих, искам и ти да ми споделиш, а и така може да ти олекне. - тясно погледна притеснена, че въпросът ѝ най-вероятно ще развали цялата им вечер. Той въздъхна осъзнавайки, че не е правилно само тя да споделя неща от живота си и реши, че колкото и да му е трудно ще ѝ разкаже.

-Тя ни обичаше страшно много, мен и Ева. - Хари се усмихна когато пред очите му излезе избледнелият образ на майка му. -

Но не обичаше баща ми, както и той не обичаше нея. Били са заедно по сметка, защото така е било изгодно на родителите им, но най-вече на дядо ми. Всичко е станало заради него. - той въздъхна. - Когато бях на дванадесет аз, Ева и родителите ни отидохме в дядо, за да съобщят те на дядо, че повече няма да живеят така, накратко, щяха да се развеждат. Той обаче не беше съгласен с тях, скараха се и ни помолиха да излезем. Тогава не заех какво се случва, но сега, когато се върна назад осъзнавам, че онзи звук е бил изстрел, изстрелът, който погуби майка ми Дядо ми я уби, но баща ни не ни го каза веднага. Изчака да пораснем малко, аз бях на шестнадесет, когато разбрах. Бях бесен. Няколко години си мислех, че майка ни ни е изоставила, а всъщност тя ни е обичала до последно. Това беше първото ми убийство. Убих го, Изабел, убих дядо си докато той ми обясняваше колко съжалява за това, което е сторил.

-Хари аз... Наистина съжалявам, че попитах. Не трябваше... - той я прекъсна.

-Това е минало. - гласът му звучеше убедително, сякаш това, което разказа току-що вече не го наранява, поне не колко преди. - А аз живея в бъдещето. Живея за теб и за малкото човече, което ще се появи след няколко месеца... живея за вас...

Авторска бележка:

Какво мислите за съдбата на майката на Хари?

Не знам дали това, което той сподели ви хареса, опитах се да го напиша възможно най-добре, но мисля, че не ми се получи. 🧐

Какво е мнението ви за последните няколко изречения, които Хари каза на Изабел?

След тази вечеря е по-добре да пропуснем няколко дни нали? Или предпочитате да описвам и дните, в които не се случва нищо интересно. (То там няма какво да се описва, ама нищо. 😂**)**

Изабел пък забрави, че не трябва да пие.
Дано детето им да не прилича на нея. Или предпочитате да е долу-горе същата по характер?

Каква предполагате, че ще е следващата изненада? (Която смятам и да е последна)

Сега... Искам да благодаря на SpongeBunny12 за естетиките на Хари, Изабел и дъщеря им, които направи. *щем ги видите по-долу.

Harry
Styles

Izabel
Makkein

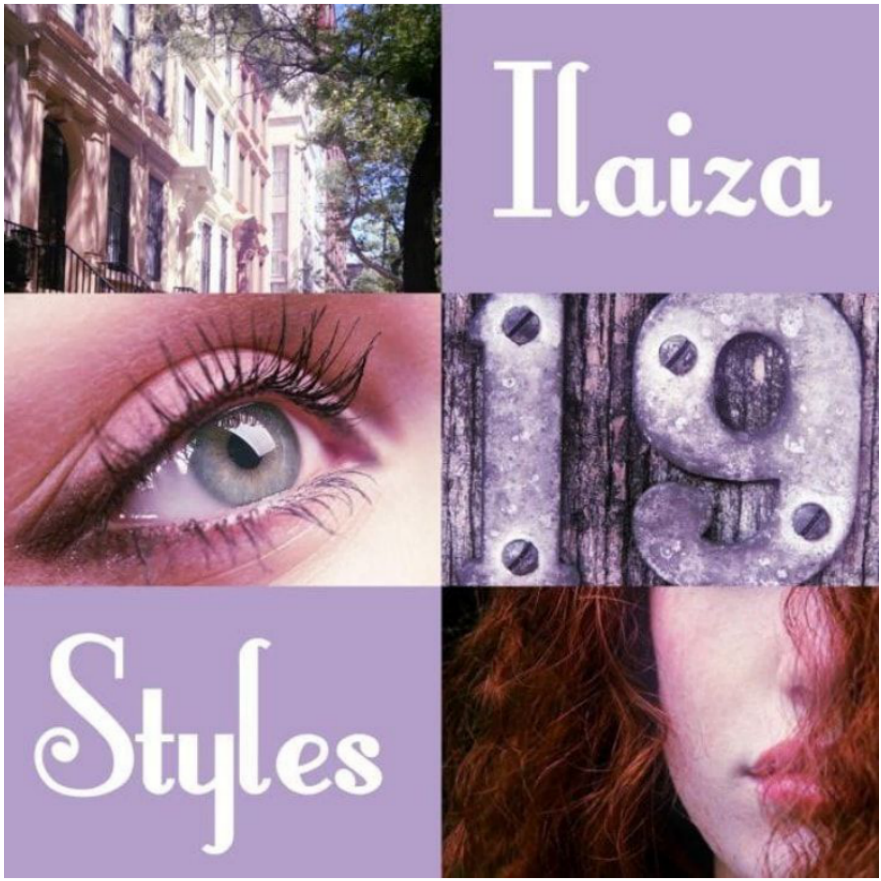

Мисля, че и трите са прекрасни.
Между другото това е и спойлер, че Хари и Изабел ще имат дъщеря.

Имам няколко въпроса, за да определим заедно характера на Илайза. *дъщерята на Хари и Изабел*

1.Предпочитате да е инат, нали? 😂

2. Искате ли също като Изабел за има слабост към алкохола? *няма да е някква пияница, спокойно, само ще попийва от време на време.* 😁 *

3.Да може ли да се защитава или да е по-добра в стрелянето с пистолет? *ако ен добра само в стрелянето ще ми е по-лесно, а и... Абе, няма да ви издавам.* 😁😁😁 *

4.Мисля са си пада малко песимистка, реалистка, абе да вижда чашата наполовина празна, как мислите?

Обичам Вии! 💘💘💘

79.

-А аз живея в бъдещето. Живея за теб и за малкото човече, което ще се появи след няколко месеца... живея за вас. - Хари говореше толкова мило, че за момента Изабел се замисли дали това наистина е той.

-Как се казваше тя? - Хари веднага разбра, че червенокосото момиче питаше за майка му.

-Нека да сменим темата. Ще говорим за това, ако искаш, но не точно сега. Не обичам да се връщам толкова назад в миналото.

-Заповядайте. - сервитьорът се върна оставяйки по една пица пред Хари и Изабел, а след това и наля водя в чашите им. - Добър апетит. - каза и скоро вече не беше до масата им. Изабел бързо взе парче от пицата и започна да се храни.

-Вкусно ли е? - попита Хари усмихнат, когато Изабел започна второто си парче, а той все още не беше взел и едно.

-Да не би да ми се подиграваш?! - попита тя присвивайки леко очи.

-Не, *скъпа,* няма такова нещо, просто ти се радвам. - той ѝ намигна.

-Все тая, Стайлс. - тя продължи да се храни, а Хари най-накрая последва примера ѝ и той също все парче от добре изглеждащата пица пред него.

-Добър апетит, любов. - Хари отново ѝ се усмихна.

-Имам чувството, че всеки ден ми измисляш нови и все по-странни прякори. - въздъхна Изабел.

-Очевидно ти харесва, червенокоске, не отричай. - той отхапа от пицата си.

-Не отричам, *скъпи.*

****

Три дни по-късно

-Знам, че не е момента, червенокоске, но трябва да ти кажа нещо. - започна Хари.

-Какво има? - попита тя. В момента двамата бяха седнали на леглото в стаята им и мислеха, всеки за другият или за бъдещото им дете. Вълнението на Хари беше в пъти по-голямо отново на Изабел.

-Бях накарал Найл да разбере кой уни бащата, тъй като ти обещах. И тази сутрин той ми каза, че го е направил, убиецът е долу в мазето. Не съм ходил при него все още, ако не искаш да дойдеш с мен ще се разбера, но... - тя го прекъсна.

-Ще дойда. Искам да знам кой го е направил и защо. - тя го погледна с болка в очите спомняйки си момента, в който баща ѝ беше прострелян.

-Ако си готова можем да слезем още сега. - Хари се изправи в седнало положение на леглото.

-Хайде. - двамата тръгнаха към мазето и скоро бяха пред вратата, която ги делеше от убиеца. Хари вече знаеше кой е, но се страхуваше за Изабел. Можеше срещата с него да не ѝ се отрази добре, а също и на детето им. Въпреки това той ѝ обеща, чувстваш се длъжен да го направи.
Той извади ключ от дънките си и отвори вратата влизайки в тъмното мазе следван от Изабел. Първоначално се виждаше силует на мъж седнал на стол, но след като се приближиха достатъчно и двамата ясно можеха да видях Браян Блейк завързан за железен стол и с наведена надолу глава.

-Той ли... Той ли е убил баща ми?! - попита Изабел шокирано, докато стоеше плътно до Хари, така се чувстваше в безопасност.

-Трябваше да убия теб, не Маккейн, сладкишче! - каза Браян надигайки главата си.

-Тъп, кучи син! - изкрещя Хари. - Внимавай какво говориш или ще... - той го прекъсна.

-Или какво, Стайлс? И без това вече съм пътник, поне да ви подразня малко, нали? - той се засмя.

-Защо е трябвало да убиеш мен? - попита Изабел.

-Да ти кажа ли, или да не ти кажа? - попита той бавно. Като с две големи крачки се озова до него забивайки юмрука си в лицето му.

-Ще кажеш, копеле такова, нямаш, друг избор! - изкрещя.

-Добре де, добре, щом се налага. - Блейк се засмя за пореден път. - Очевидно трябва да си по потайна, когато годишно на доктор, сладкиш, защото опасни гора бяха разбрали, че чакаш дете и то от Стайлс. А да не би да мислите, че има човек в нашият бизнес, който да иска да се роди дете на най-опасният сред нас? Не, няма, затова ти трябва да умреш, или ти или детето. - Хари прие последните му думи като покана да му разбие физиономията, но преди това му трябваше разрешение от Изабел.

-Казах ти, че ще го открия, ето го. - той посочи Браян. - Обещах ти и, че ти ще решиш съдбата му, червенокоске. Да го убия ли, или да живее? - Блейк се напрегна чувайки думите му. Изабел отдавна беше решила, че който и да е убиецът той трябва да умре. Знаеше, че не е правилно, но, мамка му, искаше го мъртъв. А сега като знаеше, че тя е трябвало да умре вместо баща си, тя и нероденото ѝ дете... Браян Блейк представляваше опасност както за нея, така и за детето им с Хари. А тя нямаше да позволи нещо да се случи с него.

-У-убий го. - каза Изабел с леко трепереш глас, беше ѝ трудно, ни дълбоко в себе си знаеше, че постъпва правилно. Видя леката усмивка на Хари и може би ѝ олекна поне малко разбирайки, че и според него това е правилното решение.

-Не искам да виждаш това, червенокоске. Качи се горе, след десет минути идвам. - тя кимна леко и се направи каквото той ѝ каза.

А сега за Хари предстоеше най-забавната част...

Авторска бележка:

Тъй като повечето от вас искаха няколко нормално дълги глави ще са две нормални и две дълги, за да е всичко точно. 😂😂😂👌

Тази глава май не беше интересна, но така става като си седя само в нас. 😂

Радвате ли се, че убиецът (един от двамата близнаци) получи това, което заслужава? *въпреки, че не го описах, но все пак. *

Мислите ли, че решението на Изабел беше правилно предвид обстоятелствата?

Харесват ли ви разговори между Изабел и Хари като тези в тази глава?

Какво предполагате, че шест случи в следващата глава?

А на края на историята?

Обичам Вии! 🫶🫶🫶

80.

Четири дни по-късно

-Добро утро, красавице. - Хари поздрави Изабел, която току-що отваряше очите си. Тя, както повече пъти през последните две седмици се събуждаше върху гърдите му. Без да казва нищо Изабел се опита да се изправи, но силните ръце на Хари я върнаха обратно в начална позиция.

-Какво правиш Хари, искам да стана. - каза тя отпускайки се върху него. Знаеше, че няма смисъл да се бори с него, така или иначе той щеше да я остави да се изправи.

-Е, аз мисля, че така ти е добре. - лявата му ръка се настани на гърба ѝ.

-Не Хари, не ми е добре. Всъщност мисля, че... - беше ѝ странно да го изрече на глас.

-Че какво, скъпа? - попита той.

-Ходи ми се до тоалетната, не ти трябват подробности! - каза тя по-силно от колкото искаше. Надяваше се да не я е чул и трети човек.

-Е, щом е затова можеш да стане. - той махна ръката си от кръста ѝ и тя стана влизайки бързо в банята. През това време Хари реши, че е добра идея да ѝ направи закуска.

Днес беше последният ден, тоест, последният му шанс за размекне твърдоглавото червенокосо момиче. И щеше да успее каквото и да му коства това. А след това щеше да я пази, да я държи до себе си докато му позволяваха силите, до края.

Той излезе от стаята слизайки в кухнята където Ева, Джейк,

Найл, Зейн, Луи и Лиам закусваха.

-Не сме се виждали отдавна, Стайлс. - каза Зейн с лека усмивка на лицето.

-Искаш ли нещо Малик? - попита Хари докато вадеше яйцата, които щеше да изпържи.

-Как върви с Изабел? - попита Ева развълнувано.

-Да не би да правиш закуска на някой друг освен на себе си? - Лиам се засмя.

-Върви добре, направо страхотно и да, правя закуска на някои друг освен на себе си. Нещо друго?! - попита вече раздразнено Хари. Никой от останалите не беше свикнал само вижда в тази светлина, дори и собствената му сестра, ни просто не му беше необходимо шегите им сега.

-Внимавай със сестра ми, Стайлс! - Джейк се намеси.

-Това съм го чувал вече, Маккейн. Внимавам, спокойно. Но ако я чуеш да крещи бъди сигурен, че не иска да бъде внимателен. - Джейк остана неприятно изненадан от думите му, а през това време Хари сложи двете яйца в чиния и напусна кухнята качвайки се отново в стаята им с Изабел, където тя тъкмо излизаше от банята.

-Нося ти закуска, червенокоске. - каза той сядайки на леглото.

-Тъкмо бях гладна. - тя седна до него. - Благодаря. - каза внимателно докато вземане чинията от ръцете му.

-Какво ти се прави днес, червенокоске? - попита Хари докато наблюдаваше Изабел как реже, а след това и отхапва от яйцата.

-Не знам. - отговори му. - Не би ли трябвало ти да си измислил нещо? - тя повдигна вежди въпросително.

-Не бързай, скъпа, може и да съм измислил. - той ѝ намигна. - Просто не бързам да ти споделям, нали за това са изненадите.

-За другите изненади ми казваше. - тя извъртя очи.

-Тази е специална, затова няма да разбереш веднага каква ще е. - той се изправи от местото си.

-Къде отиваш? - попита го.

-Имам малко работа, ще дойда след няколко часа, така че гледай дотогава да си готова. - отговори ѝ.

-Сериозно ли си мислиш, че ще ме спечелиш с отсъствието си, Стайлс? - тя поклати недоволно глава, докато се усмихваше леко.

-Ще заложа на нещо по-добро скъпа, много скоро. - той се засмя.

-Защо се смееш?! - любопитството ѝ надделя.

-Сетих се за един виц, това е.

-Кажи го и на мен да се посмеем заедно. - за момент Изабел си спомним госпожата си по история, която ѝ казваше напълно същото всеки път, когато се смееше в час.

-Какво е доверие? Двама канибали да си правят френска любов. - Изабел и Хари се засмяха заедно, тя за малко да се задави, но успява да преглътне.

-Мислех, че вече не мислиш толкова много за секс.

-Как да не мисля за секс покрай теб, червенокоске. Но мисля да те изчакам да родиш детето ни, после няма да можеш да се измъкнеш. - той ѝ намигна за пореден път днес.

-Може да не искам да се измъквам, не се ли замисли. - Изабел прехапа леко долната си устна и Хари забеляза това.

-Ако остана тук още минута ще родиш преждевременно, скъпа. Не забравяй след няколко часа да си готова. - той излезе от стаята, а няколко минути по-късно в нея влезе Джейк.

-Как си, мъник? - попита той сядайки до нея.

-Ще оживея. - тя се засмя, а след нея и Джейк.

-Стайлс добре ли се държи? - той зачака отговор на въпроса, който го интересуваше най-много в момента.

-Да, даже доста добре. Понякога не мога да го позная. - тя вдигна рамене. - Как сте с Ева?

-От къде знаеш за нас, Из?

-Да кажем, че Хари не беше доволен, че сте заедно и трябваше да се оплаче на някого. - тя се засмя.

-Е той е със моята сестра, значи к аз мога да съм с неговата, нали?

****

Няколко часа по-късно

Изабел махна кърпата от мокрото си тяло и облече бельото и дрехите, които си беше приготвила, а именно черен клин, който стои по тялото и къса до малко над пъпа блуза в бял цвят. Не ѝ се занимаваше да си слага грим и да се оправя кок знае колко, защото предполагаше, че няма да ходят на някое изискано място.

Тъкмо беше готова, когато на вратата се почука.

-Да? - попита знаейки, че не е Хари, той никога не ни почукал, по-скоро би влязъл с гръм и трясък, за са я стресне.

-Здравей, Из. - Найл в поздрави влизайки в стаята.

-Найл, какво има? - попита тя.

-Аз ще те закарам до изненадата ти. - той се усмихна.

-Явно Хари даже и това не може да направи. - настроението ѝ рязко се беше променило след разговора с брат ѝ.

-Хайде. - подкани я той игнорирайки думите ѝ от преди малко. Двамата излязоха от стаята за след това и от къщата качвайки се

в сивата спортна кола на Найл. След по-малко от десет минути той паркира на сред гората.

-Какво правим тук? - попита Изабел.

-Тук е изненадата. Ходи навътре в гората около минута и ще стигнеш до малка река, малко след това ше видиш и изненада. - отговори ѝ той.

-Добре. Благодаря за превоза. - Изабел слезе от колата и влезе навътре в гората. След около минута ходене, както Найл ѝ каза тя видя малка река, а близо до нея имаше пикник. Следа от Хари обаче не се намираше. Изабел започна да се оглежда, но нямаше никой.

Но това не продължи дълго, а само докато не чу нещото, което може би най-малко беше очаквала...

Авторска бележка:

Какво според вас чу Изабел?

Хареса ли ви краткият диалог между Хари и Джейк? (Там, където той казва на Джейк да не се притеснява, ако чуе Изабел да крещи.) 😁

Вицът, който каза Хари на Изабел забавен ли беше? Намерих го в интернет на бързо, така че съжалявам, ако не е бил. 👉🏻👈🏻

Някой вълнува ли се за края на историята или само аз? 😁😁😁

Дали Изабел ще признае любовта си скоро или ще минем без това? 😁

Каква мислите, че е най-важната изненада, която ще се разбере в следваща глава?

Очаквате ли да и а манджа накрая на историята или предпочитате да е без?

Обичам Вии! 💘💘💘

81.

Но това не продължи дълго, а само докато не чу нещото, което може би най-малко беше очаквала. Обърна се по посока на звуковете от китара и гледката я изненада доста повече от очакваното. Хари излизаше иззад дърветата с инструмента в ръце. Най-голямата изненада за Изабел обаче беше когато чу гласът му.

You don't have to say you love me

You don't have to say nothing

You don't have to say you're mine

Honey

I'd walk through fire for you

Just let me adore you

Oh, honey

I'd walk through fire for you

Just let me adore you

Дори и тя не беше усетила кога очите ѝ се бяха напълнили със сълзи, но и това беше факт. Изабел изтича до Хари и го прегърна толкова силно, че той за малко да изтърве китарата си, а тя дори сама се изненада от действията си. Никога не беше прегръщала така някой, който не ѝ е роднина.

-Защо не си ми казвал, че можеш да пееш така? - попита го тя, след като се отделиха един от друг.

-Не си питала, червенокоске. - отговори ѝ той докато се

усмихваше.

-Трябва да го правиш по-често.

-За теб винаги. - той тръгна към пикникът, който Изабел забеляза чак сега. - Хайде, ела. - подкани я Хари и скоро двамата бяха седнали върху одеалото разпънато на зелената трева. - Направих повече сандвичи, дано дами стигнат. - той извади от кошницата до него два големи сандвича и ѝ ги подаде. Тя го погледна с присвити очи.

-Не ям толкова много, Стайлс, не преувеличавай. - Изабел ги взе от ръцете му отваряйки единият.

-Не ядеш толкова, червенокоске. - Хари даже и сам не си повярва. - Просто ги взех, за да не останеш гладна. За да не останете гладни. - тя се усмихна осъзнавайки, че той се опитва да се измъкне от ситуацията, и му се получаваше...

Вечерта

От половин час Изабел и Хари бяха легнали на одеалото, като Изабел беше подпряла главата си на гърдите му и заедно гледаха нощното небе, звездите.

-Онези образуват формата на... не знам, не ме бива в тези неща, червенокоске. - въздъхна Хари.

-Изглежда сякаш образуват формата на квадрат. - каза Изабел. - А виждаш ли онези там. - тя му посочи небето в ляво от тях. - На какво ти приличат? - попита го.

-На сърце. - отговори ѝ той.

-Много си романтичен днес, Стайлс, не мога да те позная. - тя се усмихна, а той все още наблюдаваше звездите, когато каза:

-Заради теб е, червенокоске, ти ме променяш.

-Горда съм... От себе си. - тя се засмя леко, а след нея и той.

-И трябва. - каза той, след което направи малка пауза. - Искаш ли

да поплуваме? - Изабел го погледна учудено. Вярно, че беше доста по-топло от обикновено, но въпреки това се изненада от предложението му.

-Сега ли? - попита.

-Или сега или никога, *скъпа.* Хайде. - той започна да се изправя, а тя последва примера му.

-Обърни се. - каза му тя.

-Отново ли? Не ти ли писна вече от този срам? Виждал съм те гола толкова много тъпи. - той се надяваше този път да не се налага да си затваря очите, докато любимата му се съблича, искаше да види това тяло. Тя му хвърли поглед, който беше достатъчен, за да се обърне. Хари бързо съблече тениската и дънките, с които беше и внимателно погледна към Изабел, която вече сънува клинът си, но тепърва започваше с блузата. Това беше неговият шанс.

Тъй като тя също беше обърната с гръб към него той тихо и с две големи крачки се озова зад нея и без да иска позволение хвана краят на блузата ѝ и го вдигна на горе.

-Хари...- започна Изабел, но Хари я прекъсна.

-Аз ще те съблека Изабел. - каза той, тя знаеше, че не трябва да му го позволява, но просто го искаше.
След като няколко секудни Изабел не каза нищо той вдигна блузата ѝ съблячайки я внимателно. - Не беше чак толкова неприятно, нали? - попита той, а тя се обърна към него.

-Можеше да не си толкова внимателен. - тя се усмихна тръгвайки към малката река. - Идваш ли?

-Да, идвам, само секунда. - каза ѝ той и бързо отиде до кошницата вземайки от там това, което му беше нужно и след като се увери, че го е хванал здраво и няма да го изтърве той се насочи към Изабел, която вече беше във водата, но стоеше на плиткото чакайки Хари да стигне до нея. След като това се случи двамата започнаха да влизат бавно навътре.

-Няма да влизам по-навътре, Хари. - каза Изабел след като нивото на водата бързо се беше качило до раменете й.

-Защо, червенокоске? - попита той приближавайки се към нея.

-Много е дълбоко, ако искаш ти влез, а аз ще те чакам отвън. - каза тя вдигайки безгрижно раменете си.

-Не е толкова дълбоко, Изабел, хайде. - подкани я той.

-Е, да, на теб водата ти е до кръста, а на мен до раменете, така че...- той не я дочака да довърши, а я взе на ръце като внимаваше да не изпусне във водата и последната изненада. С нея на ръце той започна да влиза навътре във водата.

-Пусни ме, Хари, наистина ми е много дълбоко. - Изабел бързо забеляза, че така няма да успее да го разубеди. - Ще се удавя, а ако аз се удавя... - той я прекъсна за втори път.

-Нищо няма да се случи нито с теб, нито с дъщеря ни, червенокоске, спокойно. - успокой я той.

-От къде знаеше, че ще спомена бебето? - попита тя.

-Вече те познавам, Изабел, за другите може да си загадка, но не и за мен, вече не. - отговори й той, а тя се усмихна чувайки думите му. Размърда се в ръцете му като намек да я пусне във водата и той го направи без да пита.

-Вече не, а? - тя започна да движи ръцете и краката си, за да не потъне, тъй като не можеше да стъпи.

-Може би в началото ми беше трудно да те разбера, да те разгадая, изглеждаше ми като... - той не знаеше как точно да й го обясни.

-Като каква? - любопитството й надделя.

-Истината ли искаш, скъпа? - попита я той докато се усмихваше леко.

-Само истината, Хари. - отговори му тя.

-Докато беше завързана в мазето на къщата изглеждаше като кучка, в чийто речник има само псувни и заплахи, само ден по-късно беше най-чувствителното момиче, което бях срещал, а след това най-твърдоглавото същество, което познавах. - каза Хари като докато говореше наблюдаваше реакцията й. От километри можеше да забележи колко приятно й стана чувайки всичко това.

-Мамка му, такава идиотка съм. - каза тя тихо и по-скоро на себе си, Хари обаче я чу макар и слабо.

-Защо да си идиотка, червенокоске? - Хари не можеше да се сети за причина поради, която Изабел да говори така.

-Защото когато човек открие любовта не само трябва да я приеме, трябва и да я сграбчи, да я държи с всички сили и никога да не я пуска да си отиде, нали? А аз...аз не те приемах, може би дори в момента част от мен все още не те приема, освен това избягах два пъти, въпреки че...- беше й трудно да го признае на глас. Хари обаче беше решил да не я прекъсва, усещаше, че ще е много по-добре и за двамата, ако просто я оставеше да го каже. - Въпреки, че исках да съм до теб, да се събуждам и ти да лежиш до мен...знаех, че не е правилно да го искам, но никой не може да контролира желанията си. - тя въздъхна. - Разумът ми казваше, че трябва да те мразя, затова давах всичко от себе си, за да го направя. В същото време обаче сърцето ми шептеше как това е най-правилното нещо на света, не знаех кое да оставя да надделее.

-А сега знаеш ли кое ще надделее, червенокоске? - попита я той като се доближи до нея и я хвана нежно през кръста, така че вече да може да се подпре на него.

-То надделя отдавна, Стайлс. - каза тя със смел тон.

-Сърцето или разумът, Изабел, кое избра? - тя отново се засмя.

-Май не само аз си падам леко тъпа, а? Ако беше на мое място кое би избрал?- попита го.

-Бих избрал това, което ме кара да се чувствам щастлив,

червенокоске. - той ѝ намигна.

- Имаш късмет, че това си ти, Стайлс. - двамата се засмяха.

- Няма ли да кажеш още нещо, скъпа? - попита той. - Примерно какъв е извода от всичко, което каза преди малко?

- Изводът е, че те обичам. - каза тя навеждайки глава на долу, докато бузите ѝ започнаха да придобиват червеникав цвят.

- Това исках са чуя. Сега готова ли си за последната изненада? - той ѝ се усмихна, а тя вдигна поглед поглеждайки го недоумяващо.

- Не беше ли това изненадата? - попита.

- Е, трябваха ми някакви основи, за да направя най-важната от всички, нали? - той я пусна във водата внимателно, но в почти същият момент изпусна и малката кутийка.

- Мамка му, изпуснах го! - изпсува и се гмурна в не чак толкова дълбоката река хващайки я преди да се изгуби от погледа му и да не може да я намери отново.

- Какво изпусна, Хари? - попита Изабел, когато той показа главата си над водата няколко секунди след като се гмурна.

- Исках да те попитам нещо прибързано, за което съм сигурен, че никога няма да съжалявам! - започна той и вдигна над водата ръката, в която държеше малката кутийка. - Ще се омъжиш ли за мен? - попита той отваряйки кутийката. В средата ѝ веднага започна да блести малък, но красив диамант.

- Бих отказала, но този пръстен ми харесва твърде много. - тя се засмя, а усмивка за пореден път се показа и на неговото лице осъзнавайки, че скоро тя ще бъде негова във всяко едно от отношение...

Авторска бележка:

Това беше предпоследната глава, надявам се да ви е харесала.

Стана дълга (за мен), но следващата ще е буквално два пъти по-дълга. *като за последно*

Първа да кажа, че може да забравя. 😁

mitova_ даде идеята Хари да пее на Изабел, за което ѝ благодаря, нямаше да се сетя сама. 😁🫰

Какво мислите са главата и допадна ли ви избора на песен? Текста е важен. 😁

Знам, че никой не е учуден от предложението за брак, но все пак зарадвахте ли се?

Какво мислите за признанието на Изабел? Беше ли романтично? 😁

Следващата глава е последна, какво очаквате да се случи в нея?

Вече е написаха, но ще я кача след около седмица, защото съм зла. *също и защото ми трябва време да напиша поне няколко глави от новата история, а когато пусна последната тук ще пусна и първата на другата история...Ако разбрахте нещо. 😁*

Беше ми много, ама много странно докато писах това със събличането на дрехите, как ви се стори сцената, харесвате ли такива или по-скоро не?

Мислите ли, че за финала ще пропуснем няколко години и какви ли ще са отношенията на Ева и Джейк, *не ги забравихте, нали? 😁* ако това се случи?

Бих попитала още нещо, но вече не се сещам какво. 😁
Обаче това не трябва да ви отчайва, защото другата глава ще имате повече въпроси. Спете спокойно, Обичам Вии! 🫰🫰🫰

82. ⑱

Четири години по-късно

-Искаш ли да те науча да стреляш, мъник? - попита Хари седналото в скута му малко момиченце.

-Даа, хайде. - каза червенокосото дете опитвайки се да стане от баща си, той забеляза, че не й се получава и й помогна. Когато тя стъпи на земята забеляза майка си, която тъкмо се приближаваше към тях заедно с поднос, на който бяха сложени няколко чаши.

-Мамо, мамо. - Илайза прегърна майка си през единия крак, тъй като само до него стигаше. - Тати каза, че ще ме научи да стрелям. - обясни развълнувано.

-Така ли? - Изабел веднага хвърли ядосан поглед на Хари, който от своя страна вече беше наясно, че за разлика от него тя не е съгласна дъщеря им да навлиза в този свят на жестокости. - Сега ще питаме баща ти дали е вярно, хайде. - двете тръгнаха към него и няколко секунди по-късно вече бяха там.

-Тате, кажи на мама, че ще ме научиш да стрелям. - Илайза погледна баща си с надежда каквато той беше виждал само в очите на Изабел, явно наистина искаше да я научи, оставаше само майка ѝ да се съгласи.

-Обещах ѝ, червенокоске. - каза Хари поглеждайки към Изабел, като в същият момент взе малкото момиченце на ръце.

-Хари, ти да не полу... - Изабел беше прекъсната от гласът на брат си.

-Не е ли твърде хладно, за да сте навън? - попита той заставайки до Изабел.

-След малко се прибираме. - отговори му кратко сестра му, в момента вниманието ѝ беше насочено към абсурдното обещание на Хари към едва четири годишната им дъщеря.

-Къде е Ева, Маккейн? - Хари не виждайки сестра си, племенницата му също я нямаше, а не се бяха виждали от почти месец. Все пак вече всеки от тях си имаше семейство и дете, затова и постепенно започваха да свикват без изобщо да се виждат и чуват.

-Идва след минута. - отговори му Джейк, а преди Хари до успее да каже нещо друго Ева излезе при тях в сравнително малкия, но напълно достатъчен за Изабел, Хари и дъщеря им двор. След сватбата им двамата решиха, че ще е много по-добре да живеят в отделна от останалите къща най-малкото, защото очакваха дете. А изборът за къщата Хари остави изцяло на Изабел, за него нито имаше, нито щеше има значение къде ще живеят стига само да са заедно.

-Лиз, хайде, с теб ще се качваме. - каза Изабел на малкото момиченце виждайки Ева.

-Изабел, минаха няколко години, прости на Ева най-накрая. - каза Джейк чувайки думите на сестра си.

-Хей, как сте? - попита Ева стигайки до тях. Беше наясно, че Изабел не иска да я вижда, но каквото и да ѝ костваше тя щеше да оправи отношенията си с нея. *На всяка цена.*

-Къде е Вивиан? - попита Хари.

-Оставихме я с гледачката, защото не ѝ се излизаше. - отговори Ева.

-Хари дай ми Илайза, знаеш, че по това време трябва да спи. - Изабел отиде до Хари.

-Искам да поговорим, Из. - започна Ева доближавайки се до нея. Изабел я погледна, не искаше да я слуша, но този път щеше да го направи, за да я остави намира един път завинаги след този разговор.

-Аз ще я сложа да спи докато вие говорите. - намеси се Хари. Изабел кимна леко и той заедно с малкото червенокосо момиченце влязоха в къщата.

-Аз трябва да говоря със Стайлс за нещо. - каза Джейк след като помисли малко как да ги остави насаме. Така той също влезе в къщата и Ева и Изабел останаха сами за първи път от няколко години, през които Ева многократно правеше опити да се сдобри с Изабел, тя искаше обратно приятелката си, засега обаче безуспешно.

-За какво искаш да говорим, Ева? - попита Изабел леко раздразнено.

-Искам да се сдобрим, Из, знаеш го. Повярвай ми, даде ми добър урок, та ти ми се сърдиш от години...- Изабел я прекъсна.

-Не ти се сърдя без причина, нали?! Ти ме предаде, мамка му! Аз ти се доверих, а ти ме предаде, това не се прощава, Ева. Едно "извинявай" не винаги е достатъчно. Дори и сега да ти кажа, че всичко е наред, че съм забравила и всичко ще е както преди това *няма да е така.* Да не мислиш, че не искам приятелка, с която мога да споделям всичко?! Искам, дори преди да се случи всичко имах една такава, но я изгубих, защото бях твърде наивна, за да послушам баща си, сега ти си твърде наивна да мислиш, че скоро всичко ще е както преди. Може би някой ден, когато успея да преодолея това, което направи, да, но това определено няма да е скоро. - Изабел говореше тихо, не искаше нито брат й, нито Хари и Илайза да чуват разговора им.

-Нормално е да се чувстваш така, Из, но погледни ситуацията от друга гледна точка, ако не го бях направила нямаше да си с Хари, нямаше да имаш Илайза и... - Изабел отново я прекъсна.

-Ти си сестра на Хари, съгласих се да говорим най-вече заради него, но няма да слушам глупостите ти! Ако е било писано, ако с Хари наистина сме били и сме един за друг, дори и да не си беше отворила устата пак щяхме да сме заедно и пак щяхме да имаме дете, може би просто по-късно. Имаш ли да ми казваш още нещо? - Изабел беше меко казано ядосана осъзнавайки, че въпреки всичко Ева се опитва да се изкара невинна.

-Съжалявам, че те нараних толкова, Из. Наистина те чувствах близка...

-И аз те чувствах близка, Ева, *чувствах те*. Отивам да кажа на Джейк, че разговорът ни приключи. - Изабел не дочака отговор от страна на Ева, вместо това се насочи към къщата влизайки в нея. Ева въздиша разочаровано, заради това, че и този път не успя да убеди Изабел да й просто. Въпреки това тя беше сигурна, че някой ден двете отново ще са добри приятелки.

Влизайки в къщата Изабел веднага се насочи към стаята на Илайза, където Хари вече би трябвало да е приспал дъщеря им. Малко преди да стигне видя Джейк, който се приближаваше към нея.

-Какво стана с Ева, мъник? - попита той.

-Предполагам, че тя ще ти разкаже, Джейк. Иначе вие с нея как сте? Как е Вивиан? - попита Изабел на свой ред.

-Добре сме, Вивиан също, но ако трябва да съм честен Ева я глези твърде много, не й отказва нищо. - сподели Джейк.

-Тя е още дете, мисля, че когато порасне още малко Ева ще спре да й угажда, въпрос на време е. - каза Изабел.

-Скоро не си казвала нищо за Хари, още ли се държи добре или има нужда да му напомням, че с теб трябва да е джентълмен? - двамата се засмяха.

-Държи се добре, даже много добре, но най-много ми харесваше, когато Илайза още беше бебе и щом се събуждаше през нощта Хари ставаше, за да я успокой вместо мен. - Изабел се усмихна.

-Е, ако все пак направи нещо, знаеш ми номера мъник, звънни и ще се телепортирам тук. - Изабел тъкмо щеше да каже нещо, когато се чу гласът на Ева.

-Джейк, хайде да тръгваме, Знаеш, че не обичам да оставяме Вивиан за дълго с детегледачката. - каза тя приближавайки се към тях, а той въздъхна чувайки думите й.

-Ще тръгваме, мъник, може би утре пак ще дойдем този път с Вивиан, ще ти звънна малко по-късно. - каза той. Тримата си казаха "чао" и няколко секунди по-късно Изабел се намираше пред вратата на стаята на Илайза. Понякога имаше чувството, че дъщеря им беше взела едновременно нейните най-лоши черти и тези на Хари. Инатът й беше безкраен, можеше да се разсърди за най-малкото и да го прави сравнително дълго за четиригодишно, настроенията й се меняха на всеки пет минути, отстояваше позицията си, в същото време обаче беше много чувствително дете и и двамата силно се съмняваха това да се промени с възрастта. Тя просто си беше такава.

Изабел откехна леко вратата, а това, което видя я накара да се усмихне за пореден път днес, Хари беше много добър баща, в нейните очи най-добрият, но въпреки това рядко си играеше с Лиз, днес беше един от дните, които бяха изключения. Точно в такива моменти тя осъзнаваше, че не може да живее без него и дъщеричката им.

Хари бързо усети, че някой ги наблюдава и се обърна към вече откехнатата врата виждайки Изабел.

-Защо ни гледаш така, червенокоске? - попита той.

-Просто така. - отговори му тя.

-Мамо, мамо. - Илайза изтича до майка си. - Бих тати на "не се сърди човече". - похвали се тя. Изабел клекна, за да е на нейното ниво и каза:

-Браво скъпа, най-накрая някой да разкаже играта на баща ти. - тримата се засмяха.

-Ей мъник. - Хари отиде до тях и също клекна. - Спомняш ли си, когато ти казах, че ако не спиш няма да пораснеш. - попита Хари.

-Както и когато ми каза, че за да порасна трябва да ям зеленчуци? - попита Илайза с детският си глас, който пълнеше сърцата и на двамата.

-Да, тук е същото, а ние с майка ти искаме да пораснеш, така че е

време за сън. - той я все на ръце и я сложи на леглото ѝ, а Изабел я зави, целунаха я и излязоха от стаята оставяйки я да спи.

-Ще я учиш да стреля, а? - попита Изабел като едва се сдържаше да не избухне в смях.

-Сега ти е смешно, *скъпа*, но те уверявам, че дъщеря ни ще е по-точна с пистолета дори и от мен. - тя го погледна изпитателно.

-Искаш да кажеш, че ще е по-точна дори и от мен, не от теб, защото ти не си точен. - каза тя.

-Не, че нещо червенокоске, но когато те видях да стреляш да първи път дори не успя да убиеш Найл. - припомни ѝ Хари.

-Тогава бях пияна, *скъпи*, дори не си го спомням добре.

-Въпреки това и двамата знаем, че аз съм по-точен от теб. Това е очевиден факт, любов. - Хари ѝ се усмихна.

Двамата отидоха в стаята си където Хари не се сдържа и попита:

-Какво стана със сестра ми? Сдобрихте ли се най-накрая?

-Знаеш, че все още не мога да преглътна това, че когато избягах точно от нея си научил къде бяхме с Джейк и баща ми. - отговори му тя. - Някой ден ще успея, просто не днес. Предполагам, че не ти е приятно, че с нея не се разбираме, но...- Хари я прекъсна.

-Да ми е неприятно? Честно казано червенокоске, не ми пука в какви отношения си със сестра ми стига да се разбираш с мен. А и аз също не понасям брат ти, така че предполагам сме квит. - той направи кратка пауза, след което попита. - Знаеш ли какво обаче не понасям? - Изабел го погледна недоверчиво.

-Какво?

-Не понасям това, че имам нужда от теб. Гола. В леглото ни. Точно сега! - Хари се приближи до нея, между тях имаше едва сантиметри разстояние.

-Илайза е в другата стая, Хари, може да чуе, да се събуди и... - Хари я прекъсна.

-Ще бъдем тихи, нали? - попита той.

-Ще бъдем тихи. - повтори тя прехапвайки леко долната си устна.

-Не си прехапвай устната червенокоске, знаеш как ми действа това. - той я хвана за ханша и я притисна в себе си, тя изстена тихо не само заради усещането, но и защото от както Илайза се беше родила почти не бяха правили нещо интимно.

-И какво ще стане, ако продължа? - попита тя поглеждайки го право в очите.

-Ще бъдете наказана, госпожице Стайлс. - предупреди я той с тих тон.

-Може би искам да бъде наказана, господин Стайлс, защо не се замислихте?

-И как искаш да бъдеш наказана, скъпа? - той не се сдържа и попита. Определено нямаше против да чуе някои от фантазиите на съпругата си.

-Оставям избора на теб, скъпи. - тя му намигна.

-Предвид фантазиите, които имам с теб, червенокоске, не мисля, че това е добре идея.

-Да разбирам, че не искаш да изпълним някоя от тях? - попита го.

-Разбира се , че искам скъпа. От толкова време не сме правили секс, че вече нямам търпение отново да вляза в теб. - сега той беше този, който прехапа долната си устна.

-Ще се наведеш ли за малко? - попита го тя. Хари я погледна странно, не беше очаквал точно сега да каже нещо такова.

-За теб винаги, скъпа. - Той се наведе леко и в почти същият

момент Изабел допря устните си до неговите, сливайки ги в плаха и нежна целувка. Сърцата и на двамата започваха да туптят все по-бързо, най-вече това на Изабел. Хари я притисна още по-близо до себе си, а Изабел задвижи леко ханша си срещу неговият, това го възбуди в пъти повече.

-Хари, ако продължим Илайза ще се събуди, знаеш, че не мога да бъда тиха. - каза тя отдръпвайки се от него.

-Тя е в другата стая и съм сигурен, че вече спи дълбоко. - каза Хари отивайки до вратата на стаята им и заключвайки я. - Сега вече дори и да се събуди няма да стане нищо, въпреки че съм сигурен, че ще бъдеш тиха. А сега искаш ли да те разсея от нея за малко? - попита той.

-Можеш ли, Стайлс?

На лицето му почти веднага се появи перверзна усмивка, той започна да се приближава към нея като хищни, който пристъпва към плячката си, а през това време съблече тениската си и я захвърли в неизвестна посока на пода. Изабел започна да отстъпва назад, не се страхуваше от Хари, това може би беше по-скоро инстинкт. Ходеше назад, докато обаче краката ѝ не опряха в края на леглото, нямаше повече място. Нова усмивка се появи на лицето му забелязвайки това, след като стигна до нея без да казва нищо той хвана края на блузата ѝ и я премахна от тялото ѝ, след това разкопча ципа на дънките ѝ и те последваха съдбата на блузата. Така Изабел остана само по бельо пред него, вече обаче не чувстваше срам, поне не като този, който усещаше преди.

Хари я блъсна леко, така че да падне върху леглото и след като това се случи той се надвеси над нея разкопчавайки сутиена ѝ, след като махна и него премахна и бельото ѝ.Вече чисто гола под него Изабел реши да попита:

-С дънките ли ще си свършиш работата, Хари?

-Каква работа, червенокоске? - попита той.

-Знаеш, съпружеският си дълг. - поясни Изабел.

-Днес ще го изпълня много добре скъпа, спокойно. - той запозна да прави смучки по врата ѝ, а от него слезе надолу към вече голите ѝ гърди като захапа леко със зъби едното ѝ зърно, а другото мачкаше между пръстите си. След като отдели по няколко минути на всяка една от тях Хари слезе още надолу стигайки до чувствителното ѝ място и прокарвайки език по отвора на тялото ѝ. Изабел даваше всичко от себе си, за да бъде тиха, но при това негово действие всичките ѝ усилия отидоха по дяволите и тя изстена шумно. Щом постави целувка на клитора ѝ цялото ѝ тяло се стегна и тя отметна глава назад с името му върху устните си. Ръцете ѝ светкавично се вкопчиха в шоколадовите му къдрици дърпайки ги леко.

-Получава ли се разсейването, червенокоске? - попита той.

-Преди ти се получаваше по-добре, загубил си форма. - отговори му тихо тя.

-Затова ли ми дърпаш косата скъпа, защото не ми се получава? - той се усмихна леко.

-За самочувствие скъ...- Хари не я остави да довърши, вместо това неочаквано за нея той вкара езика си във влагалището ѝ и започна да го движи в кръг. Изабел вече усещаше заформящият се оргазъм, когато Хари захапа леко клитора ѝ и вкара два пръста в нея едновременно, това беше достатъчно, за да се разтресе тялото ѝ поради силният оргазъм, който изпитваше.

Хари продължи да я ближе, докато и последните конвулси от оргазма ѝ не стихнаха, за да удължи удоволствието ѝ. След като спря с действията си Хари стана от леглото, а Изабел се изправи в седнало положение и го попита:

-Какво правиш, Хари?

-Нали не искаше да съм с дънки, червенокоске, така че ги събувам. - той откопча ципа си на дънките си и ги свали, след тях и боксерките си, виждайки големият му приятел Изабел веднага погледна на другата страна, а лицето ѝ придоби червен цвят.

Хари отново се качи на леглото надвесвайки се над нея, а тя го погледна право в очите стараейки се да не поглежда надолу. Той разтвори леко краката ѝ и се намести на входа ѝ, но все още не влизаше в нея.

-Какво чакаш, мамка му?! - попита нетърпеливо Изабел и Хари се усмихна показвайки тръпчинките си. Радваше се, че красивото момиче под него е толкова нетърпеливо.

-Мисля за думите ти, скъпа. Ако наистина съм загубил форма трябва да си я върна *възможно най-бързо*. - каза той.

-Какво намекваш? - Изабел разбра, че той намеква нещо, но не можеше да разбере какво точно. Той не каза нищо, вместо това долепи устните си до нейните и двамата запознаха битка за надмощие в целувката, движеха устните си срещу тези на другият, а скоро Изабел отпусна иначе стегнатото си под него тяло. Хари усети, че това е момента, в който да ѝ докаже, че никога не губи форма. Той взеле рязко в нея, а тя изкрещя отделяйки се от целувката. Съпругът ѝ обаче нямаше намерение да я оставя намира, той започна да се движи в нея бързо като през това време масажираше клитора ѝ с палеца на едната си ръка. Няколко секунди по-късно стенанията на Изабел станаха неконтролируеми.

-Тихо, червенокоске. - каза Хари, като не спираше с действията си, нито пък намаляше темпото. Червенокосото момиче сложи едната ръка на устата си в опит да подтисне животинските звуци, които искаха да излязат из между устните ѝ.

Тласъците, с които Хари влизаше в Изабел бяха толкова безмилостни, че дори леглото се клатеше заедно с тях, и двамата не си спомняха друг момент, който да са изпитвали толкова удоволствие колкото си доставяха в момента. Изабел махна ръката си от устата и с нея започна да дърпа леко къдриците на Хари, не издържаше на усещането и краката ѝ започнаха да се затварят, Хари усети това и махна пръста си от клитора ѝ разтваряйки отново краката ѝ. След няколко минути, в които той не намали темпото дори за момент всички мускули на Изабел, но най-вече тези между краката ѝ се стрегнаха, Хари разбра, че е близо затова я целуна за пореден път днес, за да заглуши

стенанията и крясъците ѝ. Секунди след като Изабел свърши Хари последва примера ѝ и и двамата започнаха да дишаха тежко, това беше най-невероятният секс в живота им. Той легна на леглото до нея, а Изабел попита:

-Свърши в мен, нали? - Хари се усмихна леко чувайки въпроса ѝ.

-Да, червенокоске, реших, че няма да имаш против да имаме още едно дете. - тя отпусна главата си на голите му гърди и се заслуша в бързото биене на сърцето му.

Хари от своя страна мислеше за момичето, което промени живота му и него като човек завинаги. Знаеше, че никога няма да срещне втора като нея, но нямаше и да търси, защото Изабел щеше да е с него до края, а ако имаше нещо след него, то те щяха да са заедно *вечно*.

Преди него тя се страхуваше да обича и да бъде обичана, след него надрасна страховете си. Разбра и, че винаги трябва да слушаме първо какво ни шепти сърцето, а след това и какво ни крещи разумът. Накрая ли? Накрая винаги трябва да се съобразяваме с първото... за да бъдем щастливи.

Тя се влюби безумно в грешният, а всъщност този, грешният беше най-правният за нея.

-За какво мислиш, Хари? - попита Изабел.

-За нищо червенокоске, просто се радвам, че те срещнах.

Край...

Авторска бележка:

Не ми се чакаше до утре, надявам и на вас, така че реших да пусна главата малко по-рано. Дано да съм ви изненадала приятно! 💘

Не знам как да започна... честно казано не мога да повярвам , че историята свърши, не знам дали бяхте готови за краят ѝ, но аз определено не бях. 💔

Иначе...нещо без, което не можем да минем, а именно *барабани* въпросите ми.

Хареса ли ви как свърши историята или бихте предпочели друг край?

Много време се чудих дали Изабел и Ева да се сдобрят и накрая измъдрих това, което прочетохте по-горе. Доволни ли сте или не ви хареса това, че те така и не се сдобриха окончателно?

Разбрахте, че и Джейк и Ева също имат четиригодишна дъщеря, смятам тя да има малко роля в следващата история, но честно казано съм почти сигурна, че повечето от вас няма да я харесат.

За коя приятелка Изабел говореше според вас по време на разговора си с Ева, някой може ли да познае?

Вече разбрахте някой черти от характера на Илайза, (дъщерята на Хари и Изабел) но това далеч не е всичко, имам чувството, че в някой глави тя ще е най-депресирания образ, който съм създавала. *тайно се надявам да не е така де* Това май не е точната дума, но...
Всъщност по това, което разбрахте за нея как ви се струва? Каква мислите, че ще бъде когато порасне?

Ако имате някакви въпроси, нещо, което не ви стана ясно от историята може да ме питате в коментарите, на лично или в инстаграм, където се пиша nea_nex.

Кой или пък кои са любимите ви моменти от историята? В кой от тях ви беше най-тъжно или пък кой ви накара да се чувствате добре? Бих се радвала да прочета отговорите ви.

Искам да уточня нещо, въпреки че сигурно повечето от вас вече го знаят или пък им е все тая.

В началото Abducted беше замислена да е обща с Anito_Directioner но с нейна помощ бяха написани едва няколко глави, тя знае защо. Всъщност xxemiliyaxx

примерно (но и още хора) ми е помагала в пъти повече, така че... схванахте. Тя няма общо с написването на историята.

Подробности около следващата ми история може да прочетете в следващата част. 🫰

Обичам Вии! 🫰🫰🫰

Tied Together

Да, правилно сте разбрали. 👄

Tied together е името на новата ми история, а това е резюмето:

✧･ﾟ: *✧･ﾟ:*✧･ﾟ: *✧･ﾟ:*✧･ﾟ: *✧･ﾟ:*

Тя е Илайза Стайлс. С леките къдрици на баща си, красивата червена коса на майка си и зелени като трева очи, всеки я искаше. Никой обаче не я получаваше... правеше ли се на недостъпна, или просто беше такава?

Илайза е на деветнадесет, когато решава, че е вече е време да се отдели от семейството си и поне да опита да създаде нормален живот.

Родителите ѝ са твърдо против, но след много скандали те ѝ позволяват да замине. Естествено и те имат условие: тя трябва да живее заедно с бодигард нает от тях, за да я пази дори с цената на живота си.

За нейното съжаление тя научава това тяхно условие твърде късно, чак когато вече е пристигнала в новият си дом следвана от непознат, но красив мъж - нейният бодигард.

✧･ﾟ: *✧･ﾟ:*✧･ﾟ: *✧･ﾟ:*✧･ﾟ: *✧･ﾟ:*

Е, какво мислите?

Бихте ли чели и като цяло интересно ли ви се струва?

Ако да, може да намерите първа глава в профила ми. Само, че трябва да знаете - в началото *първите няколко глави* ще се бавя повече с главите *около седмица *максимум , но се надявам това да не е проблем. 🫶🫶🫶**

Коментирайте под нея, за да знам как се е получила, защото не съм сигурна дали е добре. 🫣

Обичам Вии и чакам мненията ви за първа глава 🫶🫶🫶

Control | завършена |

Можете да откриете първа глава от новата ми история "Control" в профила ми! Ще се радвам да хвърлите едно око, който иска може и две ( ) и естествено, ако началото ви хареса да оставите по един коментар, за да знам, че е така и да се ориентирам дали да продължавам да качвам глави.

On the knees/На колене

"На колене" е името на новата ми история, която вече има качени три глави, а ъпдейти ще има два пъти в седмицата.

Резюме:

*

-Ще те подчиня, Кейтлин. - той я притисна към стената още по-силно. - Ще бъдеш моя!

-Махни си ръцете от мен! - тя се опита да се измъкне от силната му хватка, но без успех. - Какво искаш, мамка му?!

-Искам да сбъдна фантазиите си, принцесо, - прошепна ѝ. - а в тях ти си главната героиня.

***

Кейтлин никога не е живяла безгрижен живот. Като дъщеря на мафиот тя от дете е обучавана не само да се бие и да стреля, но и на най-важното - да бъде силна.

Един ден тя се оказва на грешното място и в грешното време, срещайки Карлос Смит - мафиот, който е готов на всичко не само, за да спи с нея, но и за да я подчини изцяло.

Една дума - любов, и тези пет букви ще преобърнат живота ѝ на двамата.

Завинаги.

*

Ако резюмето ви хареса и смятате, че историята би ви била интересна ще се радвам да я погледнете и след това да оставите

мнението си за нея в коментарите или на лично.

Обичам Вии! ❤❤❤

Sold/Продадена

Започвам да пренаписвам първата си история

Това е резюмето, а историята можете да намерите в профила ми.

***

Дейвид Браун - на пръв поглед един нормален мъж с успешен бизнес. Но това е само на повърхността. А под нея той е човек,нарушавал закона многократно и по различни начини. Затова и когато решава не да намери,а да купи жената, която някой ден да стане майка на децата му, не му отнема много време преди да го направи.

Привличането и неочакваната страст,които се появяват между тях обаче, водят със себе си съмнение и дори отчаяние в живота на избраната от него жена, тъй като последното което е искала беше да се влюби в човекът, купил я, за да спи с нея.

Въпреки това съдбата има планове, от които нямаше да се откаже,колкото и невъзможно да изглеждаше това, което беше замислила...